nicuță tănase

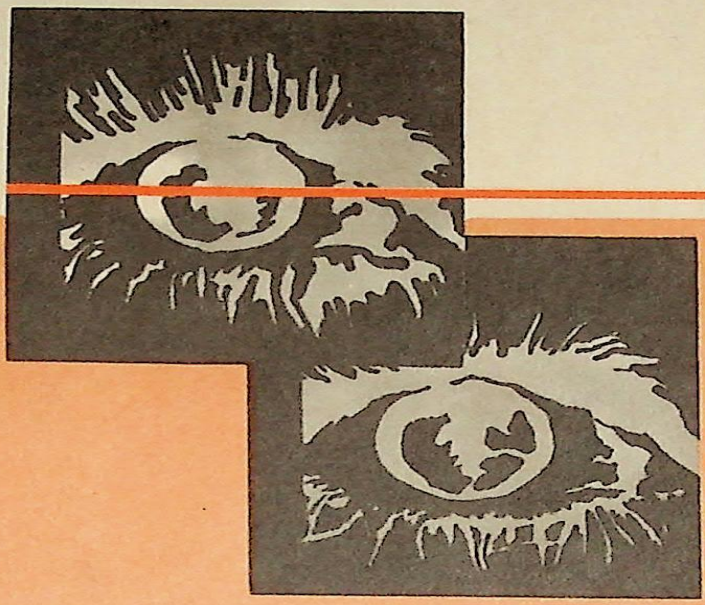

portrete in aqua forte

Editura Eminescu

nicuţă tanase
portrete în aqua forte
foiletoane

Bișniţari

Bișniţarul a apărut în ţara noastră cam în același timp cu gândacul de Colorado și cu gripa spaniolă.

— Și el nu s-a îmbolnăvit? Cum a scăpat de gripa spaniolă?

— Nu se știe.

— El nu exista înainte de apariţia gândacului de Colorado?

— Ba da, exista el și înainte dar sub o denumire mai butucănoasă.

— Cum i se zice de fapt?

— Te interesează așa de mult? Pe mine nu. Nu moare nimeni dacă nu știm cum i se zicea înainte bișniţarului. Nu? Bișniţarul „cinstit" trebuie neapărat să știe cel puţin 12 cuvinte englezești, 18 franţuzești, 16 nemţești, 22 italienești. Cu ceilalţi străini se înţelege foarte bine prin semne internaţionale.

— Dar pentru ce trebuie să se facă el atât de poliglot?

— Ca să se înţeleagă cu bișniţarii de altă naţionalitate veniţi ca „turiști".

— De ce-ai pus turiști între ghilimele?

— Nu pe toţi, numai pe turiștii bișniţari.

— Aha!

— Bișniţarului îi prieste foarte mult litoralul. În timpul sezonului cald nu-l clinteşti din preajma *shop*-urilor nici chiar dacă dai cu insecticide de cea mai bună calitate. Îi plac ţigările lungi, superlungi, berea Tuborg și pocherul mecanic.

— Ei n-au părinţi care…

— Ei în materie de bișniţărie nu au nici mamă nici tată.

— Săracii!

— În schimb, marea majoritate a bișniţarilor au tatuaje pe corp semn că au trecut prin locuri cu multe gratii și, cu toate că sunt mai puturoși decât balamalele de la o poartă bătută în cuie în acest sezon au muncă „nenormată". Trebuie să stea pe lângă străini ca să le dea o „mână de ajutor" prin barurile de noapte.

— Fac pe translatorii?

— Fac orice. Și pe valeţii. Stau și ca prea dacă vor străinii să joace capra ori lapte-gros. Și dacă a doua zi apare zgâriat pe ochi înseamnă că în noaptea aceea a făcut pe valetul ori a stat capra mai mult de pomană, pentru că n-a făcut rost decât de-o brichetă cu gaz ori maximum o pereche de ochelari cu cozoroc și asta este puţin pentru el. Bișniţarul trebuie să fie la curent cu „valoarea" dolarului, lirei, mărcii și să aibă un prieten ori o prietenă cu gestiune de *shop*.

— Pentru ce să aibă un prieten ori o prietenă acolo unde zici dumneata?

— Păi dacă bișniţarul face rost de dolari, ce trebuie să facă cu ei? Să-i dea la pisici? Nu trebuie să-i „mărite"? Nu trebuie să cumpere „Alain Delonuri" ori cine știe

ce altfel de casetofoane și magnetofoane?

— Păi ăla nu. Se mai numește prieten ori prietenă.

— Dar cum?

— Complici. Și până la urmă trebuie să-i vedem și pe ei cu tatuaje. Nu?

— Îi vedem.

În sezonul rece ori moderat el, bișniţarul, „mișună” prin faţa ori prin holurile marilor hoteluri. Cu relaţiile pe care le are pe bază de valută, el îţi poate face rost de orice ai nevoie. Îţi trebuie să zi cern o pereche de blugi. Cu ţinte de 18 mm bătute pe verticală și cu șuruburi de un ţol în loc de nasturi, îţi face rost.

— De unde face el rost de așa ceva?

— Face rost pe bază de relaţii și mai ales valută.

— Aha!

— Dacă vrei să rămână „ţuţ” tot cartierul, vorbește cu bișniţarul și ăsta-ţi face rost de o pereche de pantofi italienești, dar nu cu scârţ ci cu tranzistori… De ce-ţi faci semnul crucii?

— Cum să nu-mi fac? Pantofi cu tranzistori! N-am mai auzit de așa ceva.

— Dar de pantofi cu scârţ?

— Am auzit.

— Tranzistorii înlocuiesc scârţul. Și de coșciug gri franţuzesc cu încălzire interioară pe bază de baterii de acumulatori, îţi face rost dacă doamne ferește ai nevoie.

— Să aibă nevoie el nu eu!

— Am zis dacă doamne ferește. Ce mai știm despre bișniţar: mai știm că nu ţin prea mult la freză și că nu fac toate revelioanele acasă.

— Cum preferă ei dungile?

— Pe orizontală, dar noroc de cele pe verticală.

ce nu știm despre bișniţari

Nu știm dacă au perspective să se în bolnăvească de spondiloză cervicală ori măcar dorsală, nu știm ce vitamine folosesc în momentul când învaţă diferite cuvinte străine și nu știm nici măcar ce nu măr poartă ei la cap în sezonul cald…

Escroci

Mă gândesc bine de tot, număr și până la zece, zece și ceva, ca să alung pripeala și zic: borfașii, găinarii, pungașii, potlogarii și chiar hoţii cu experienţă, sunt niște mangafale, niște „mărunţișuri”, pe lângă preafrumosul escroc. Ptiu! să nu-l deochi.

— Se deoache repede ăsta.

— Unii se mai deoache auzi, toţi cei pomeniţi mai sus trebuie să-și scoată pălăria (dacă se poate cu cap cu tot) în faţa escrocului (și toţi la un loc n-ar fi rău dacă s-ar duce acolo unde și-a dus mutul iapa cu căpeţel cu tot, și surdul căruţul

cu roata de rezervă). Toate „elementele" pomenite sta-le-ar „stâlpul" la cap, trebuie să-și scoată pălăria, pentru că escrocul, trebuie s-o recunoaştem este mai cu glagorie decât toţi la un loc. El, escrocul, se îmbracă elegant, poartă cu el o servietă diplomat, este proaspăt bărbierit, parfumat, zâmbitor mai tot timpul. Când este nevoie, nu mai când este nevoie, poartă galoși ori șoșoni şi-şi face „culcuș" pe lângă naivi, gură-cască, chilipirgii, proști…

— De ce-și face „culcuș* mai mult pe lângă cei pomeniţi de dumneata? Pe lângă proști de exemplu.

— Pentru că pe lângă el mănâncă escrocul o bucată de pâine dacă nu chiar cozonac. El, escrocul, nu profită de înghesuială. Nu-ţi vâră mâna în buzunar ca pârlitul de „caramangiu", n-o să-l întâlneşti noaptea dând târcoale unui coteţ cu păsări, chiar dacă vei ajunge vârsta lui Mathusalem. Nu! Escrocul este escroc și nu găinar. Nu-ţi ia nimic cu forţa. Tu îi dai și te mai și face să intri în biserică pentru a-i mulţumi cu lacrimi în ochi celui de sus că ţi l-a scos în cale. Aprinzi și câteva luminări de spermanţetă în sfeșnicele de la intrarea în biserică, spunând în gând un fragment din „Tatăl nostru* în cinstea escrocului.

— Muream și nu auzeam atâtea lucruri frumoase despre escroc. Este adevărată vorba aia din bătrâni: „Cât trăiește omul învaţă. Atunci cum „lucrează" el?

— El, escrocul deși este singur cuc pe lume, are un cumnat ajuns, un frate mult mai mic de statură decât el, așa că, poţi să i te adresezi cu mare încredere, că-ţi rezolvă orice problemă care te frământă.

Nu există problemă nerezolvabilă. Escrocul are și o soră la Crucea roșie. Maică-sa l-a alăptat pe șeful ICRAL-ului de la orice sector ai nevoie, așa că-ţi poate aranja ce dorești. Dacă-ţi ploua în casă, să nu-ţi faci sânge rău. Îţi pune pe acoperiș ţiglă în loc de tablă, ori tablă în loc de ţiglă, pe alese. Cum îţi convine mai bine.

Are și niște rude foarte putrede de bogate în ţările dezvoltate. Asta, dacă te în cadrezi printre cei pomeniţi mai sus îţi „vinde" un Mercedes care abia i-a sosit în vamă la preţul unui Trabant netamponat. Ţi-l vinde mai ieftin pentru că e strâmtorat. Și că i-ai plăcut lui din momentul când te-a întâlnit. Un casetofon japonez pe care de fapt nu l-a văzut nici el, îl poate vinde de 16 ori, sau chiar la 19 inși odată.

— Cum naiba face? Cum de-l cred naivii?

— Păi dacă nu l-ar crede nu s-ar mai numi escroc. Naivul, spun naivul pentru ca să nu pun totul în cârca prostului, așa dar naivul care vrea să-l trimită după ţigări pe Rockefeller, îi dă escrocului tot aurul din casă, toţi banii pe care i-a agonisit o viaţă întreagă, în schimbul „aparatului de făcut bancnote de o sută de lei, mai originale decât cele originale. Escrocul, cu numai câteva mii de lei îi scapă pe păcătoși de iad și mai ales de cazanul cu smoală, neagră și fierbinte, obţinându-le transferul în rai. Direct în rai.

— Dar cum rămâne cu Purgatoriul?

Are pile și-acolo?

— Are, dar el le vinde fără trecerea prin Purgatoriu ori alte „comisii" de verificare. „Vinde" la preţuri convenabile de altfel orice ai nevoie pe lumea cealaltă. Nimburi mai luminoase cu becuri și acumulatori ori cu baterii de rezervă, aripi de îngeri cu

rodajul făcut ori cu zero kilometri la bord. Îţi face rost dacă-i devii simpatic și dacă te tocmești cu el și de un loc mai în faţă de sfânt în calendarul ortodox. Chiar dacă ai nume corespunzător, intervine el acolo unde trebuie și-ţi face rost de filă roșie în calendar. Vinde locuri pe o perioadă de timp ori chiar pe veci, la dreapta sau stânga tatălui. După preferinţe. Cam atâta știm noi despre escroci, și credem că e suficient.

Aaa, era să uităm totuși ceva. Era cât p-aci să uităm pe escrocul sentimental.

— Sunt și de ăștia?

— Dumneata pe ce — lume trăiești? Sunt destui. Dumnealui, escrocul sentimental, la Ploiești se dă drept inginer constructor și pleacă urgent cu valizele încărcate ale unei profesoare de desen care de mult aștepta o căsătorie cu un inginer. La Târgoviște descinde ca profesor de limbi străine și sucește mintea unei coafeze. Fuge cu ea. (Părinţii ei sunt împotrivă.) Deci fuge cu ea și cu ce a agonisit ea, la Galaţi. O pierde pe coafeză la Brăila unde au coborât să facă o parte din luna de miere și o haltă de ajustare și el pleacă să vândă cele agonisite de la coafeza mai spre nordul Moldovei. Dă și pe la o mănăstire, se roagă pentru sănătatea celor care vor să se mărite “bliţ” și escrocul care-i ba inginer, ba profesor, ba doctor, ba… caută alt oraș, alte naive mai proaspete…

ce nu știm despre escroci

Nu știm dacă au număr cu soţ ori fără soţ la poartă, asta pentru că nu pot avea domiciliul stabil. Sunt în veșnică mișcare. În căutarea prăzii. Nu știm dacă le face bine ceaiul de sunătoare și nu știm încă de unde și-au făcut ei rost de busolele care le-arată cu mare precizie „fraierul” și nu nordul ca toate busolele…

Mincinoși

Mincinoșii sunt nişte tipi inofensivi atât timp cât sunt numai vânători ori pescari. Sunt chiar drăgălași. Ţi-e drag să-i asculţi cum mint. Unul caută să te convingă, se și jură de altfel pe cosoroaba de la casă că el, cu un singur cartuș și ăla de calibrul 16 a împușcat trei prepeliţe, un le pure, un râs, patru becaţe și că din cartușul ăla i-au mai rămas câteva alice și pentru niște sitari. Se laudă că odată a plecat la vânătoare fără armă. Și-a uitat-o acasă. Se mai întâmplă. Ei bine, când să intre într-o pădurice de la margine de sat, ce credeţi că-i apare-n cale? Un urs. Vrea să-și ia arma de pe umăr, dar ia arma de unde nu-i. S-o ia la fugă? El cel mai vânător dintre toţi vânătorii? Nu. N-a luat-o la fugă.

— Dar ce-a făcut?

— Și-a sumes mâneca și când ursul s-a-ndreptat spre el, el…

— Ce-a făcut?

— I-a băgat mâna pe gură, l-a apucat de coadă și l-a întors pe dos. Ei? Altul, alt mincinos, pescar de origine, în afară de faptul că la ultima deplasare a prins niște exemplare așa de mari, dacă nu și mai mari, îţi mai zice că el, așa amator cum este, satură de pește două ori trei comune doljene.

— Și nu le satură?
— Cum să sature cu pește două comune, un pescar amator?
— Poate că duce pește sărat, ori oceanic.
— Păi ce pește sărat ori pește oceanic a prins el?
— Mă rog.

Există și mincinoși fără permise de vânătoare ori de pescuit. Ăștia se laudă și ei cum apucă. Unul, deși l-ai văzut tremurând de frig la un meci de fotbal pe Dinamo, dacă-l întrebi cum a răcit îţi spune cu nonșalanţă că abia s-a întors de la Londra, că ceaţa de-acolo i-a pătruns în oase, că lira sterlină este în scădere, că englezul este exasperant de calm, că se circulă prea pe stânga și că n-a văzut englez mâncând înghețată pe stradă, ori englez fără pipă. Altul, deși e din Pocreaca, pretinde că este rudă foarte apropiată cu Cassius Clay și că Anthony Quinn este supărat foc pe el că nu-l vizitează mai des.

Lui John Wayne cică i-a împrumutat un cal când acesta a fost în pană de cai și că Pele chiar alaltăieri i-a dat un telefon cu taxă inversă și l-a rugat să-i trimită un sac cu nuci mai mari și niște plicuri cu sare de lămâie. Cu mincinoșii ăștia nu are nimeni nimic. Pot să se laude ca joacă arșice ori table și cu maica Precista. Trea ba lor. Noi avem ce-avem cu mincinoșii cane sân-l încadraţi în diferite posturi și care te pun pe drumuri. Pe ăștia dac-am putea să-i facem bine. Dac-am putea descoperi niște prafuri ori pilule pentru vindecarea lor, ar fi o realizare. Nu?

— Și cum se manifestă mincinosul care este încadrat în anumite posturi, cum zici dumneata?
— Păi, depinde.
— Depinde de ce?
— De postul pe care-l ocupă. Dacă e croitor ori cizmar, îţi spune să vii mâine.
— Și mâine?
— Mâine îţi spune să vii în altă mâine și așa mai departe. Apoi sunt mincinoșii ăia care spun șefilor lor că se duc la ceatrală cu cine știe ce treabă și ei se înfundă în câte-un restaurant de categoria a doua sau întâia, sau se duc la un meci de handbal, box, sau la alte discipline sportive. Apoi sunt…
— Ajunge! M-am lămurit. Și dumneata crezi în descoperirea unui praf care să-i facă bine?
— Nu cred, dar trag speranţe, dar să trecem la…

ce nu știm despre mincinoși

Dacă mincinosul minte de stinge apele, de ce nu este el folosit ca pompier? Dacă mincinosul minte de îngheaţă apele, de ce am mai investit noi bani în fabrica de frigidere de la Găești? De ce nu l-am folosit pe el ca îngheţător de ape? Să găsim băuturi reci la restaurante și în lunile lui cuptor. Ce nu mai știm despre mincinoși? Nu știm dacă le prieste laptele de măgăriţă văduvă și verdele de Paris.

Chilipirgii

Preadrăgălașul nostru chilipirgiu, care este de pământ de prin jurul capitalei încă din copilărie, susţine sus și tare că s-a născut în zodia porcului (Autorul a cercetat și este în stare să afirme cu promptitudine că există și o astfel de zodie) și mai sus ţine el, chilipirgiul, ceva, n-am înţeles eu prea bine ce, în legătură cu scăldătoarea. Cum dă norocul peste unul care traversează o stradă ori chiar o șosea naţională, cu capul între urechi clăpăuge ori ne așa dă norocul peste chilipirgiu. E chestie mare! El îţi cumpără un elefant la preţul… Nu dă pe el nici cât ai da dumneata pe un miel de lalomiţa. Mielul de lalomiţa anul ăsta e cam scump că nu prea au fost fătări, așa că ne cerem scuze pentru comparaţii. El dă pe el cam cât ai da dumneata în sezon mort, pe o pisică de angora obosită. Lui, chilipirgiului, și numai Qui, îi apare în cale unul care îi vinde un Mercedes sau un Opel Record la preţul unei motociclete cu ataș. Vine la tine dis-de-dimineaţă, te pupă și-ţi povestește și ţie pe ce fel de maşină a pus mâna, și la ce preţ. Tu îi explici că așa ceva nu se poate, el nu, că se poate și face ca el. După. Câteva săptămâni vine la tine din nou cu niște salutări din Italia. L-a fraierii napolitanul. I-a luat și banii și Mercedesu şi Opelul Record…

Dacă unii sunt în stare să dea și chiar dau trei mii de lei pe o butelie de aragaz, chilipirgiul știi cu cât ţi-o cumpără? Sub preţul oficial. Nici trei sute de lei nu dă pe ea. O scoate la 282 de lei dacă nu chiar 281.

— Cum?

— Aici e mult mai simplu. Se merge pe proverbul: „Deșteptul promite și prostul trage nădejde. Deșteptul ia banii și chilipirgiul trage nădejde”. Într-o românească mai clară, ar veni cam așa: chilipirgiul rămâne fără butelie în continuare. Să nu-l pupi?

— Ba da!

— Chilipirgiul, să fiu iertat, dar uneori este și puţin netot. Dacă vine la el untul cu un» clopot de biserică și i-l oferă la un preţ mai mic, îţi cumpără și clopot de biserică. Ce poate să facă e-l cu clopotul, naiba-l știe. Îţi cumpără dacă se înţelege la preţ și o pasarelă peste o cale ferată și un pod metalic sau de lemn. El, chilipirgiul, rămâne de foarte multe ori cu buza umflată pentru că bietul de el este căutat cu o luminare de 3,80 lei de către escroci și este găsit. Cine poate să-i vândă lui un elefant la preţul unui miel blând de lalomiţa, ori chiar al unei pisici de angora. Ori un Mercedes la preţul unei motociclete ou gâlci, adică cu ataș. Cine alt cineva decât escrocul?

— Cum este găsit de escroci?

— Simplu! Escrocul dă sfoară-n ţară că este gata să pună la dispoziţia chilipirgiului un chilipir de zile mari și chilipirgiul scoate imediat capul.

— Săracul!

— El, chilipirgiul, nimerește bietul de el și prin pușcării.

— Cum ajunge în pușcării?

— La această întrebare trebuie să ne odihnim puţin și să ne mai întrebăm o dată

de ce să nimerească el în pușcărie?

Pentru că la urma urmei nu e nici hoţ, nu e nici… E chilipirgiu și nimic mai mult. Ei bine! Acest chilipirgiu până la urmă este pasibil de pedeapsă, este vă rog să mă credeţi, pentru că hoţul mărturiseşte cui i-a „vândut" cu 280 de lei butelia furată, cu cât și cui a vândut clopotul de la cutare biserică și cu toate că are linia vieţii lungă și a norocului îngroșată, chilipirgiul pătimește și el ca un borfaș de rând.

— Bietul de el!

ce nu știm despre chilipirgii

Nu știm dacă sunt stângaci, dacă înţeapă gogoșarii când îi pun la murat, nu. Știm dacă dau și ei în gropi cu lanterna aprinsă.

Paraziţi

Cineva, nu vreau să vă spun cine, mă întreba într-o zi de lucru foarte puţin noroasă, dacă am văzut eu cu ochii mei proprii paraziţi cu cravată mov și cu pantofi belgieni. Știu c-am râs cu poftă când mi s-a pus această întrebare. Nu de paraziţii cu cravată mov. Am râs de naivitatea naivului. Ce-o fi fost în capul lui când mi-a pus această întrebare? Pai preastimatul meu naiv, dacă parazitul este de familie bună, poate să poarte și papion mov, nu numai cravată. Zău că da ! Și pantofi americani, nu belgieni. Are pe el haine cu etichete de la Neckerman în sus. Are la pantaloni și ţinte suflate cu puţin aur sau argintate. Are și automobil decapotabil ori ne totul depinde de starea socială a familiei parazitului. A bietului și sârmanului parazit. Pentru că putem găsi tot atât de ușor și paraziţi dintr-o familie cu venit mediu. El, parazitul, poate să trăiască și pe spinarea unei mame cu o pensie de bătrâneţe ori de boală. Foarte dureros, dar ăsta este parazitul. Uneori parazitul ăsta care trăiește din pensia babacilor, pretinde să-i facă mămica lui și gogoşi sau clătite cu dulceaţă ori brânză de vaci.

— Vreau să te-ntreb ceva.

— Te ascult.

— Cum se „nasc" paraziţii?

— O mare parte din paraziţi, peste cincizeci la sută, sunt victimele propriilor lor părinţi. Aceștia vor cu tot dinadinsul ca odraslele lor care după terminarea liceului, nu știu de ce are cuiul floare, fierăstrăul mâner, ciocanul coadă și ceea ce este și mai grav nu deosebesc un ied de o bibilică, o floare a soarelui de un nap, etc., etc.

— Și?

— Și părinţii îşi dau seama că odraslele lor nu prea au chef să înveţe, dar se zbat să facă din copiii lor medici, arhitecţi, ingineri electroniști… Acești părinţi angajează meditatori, cheltuiesc bani grei, caută și pile, dar dacă odraslele lor sunt tufe, tufe rămân. Odraslele lor nu reușesc în primul an, nici în al doilea, nici în al treilea, nici în al patrulea.

— Și stau acasă patru ani făcându-se că învaţă?

— Ce să mai înveţe că le-a trecut pofta.

— Așa devin paraziţi?

— Și așa.

— Și ce fac?

— Pe parazit îl poţi întâlni într-o mie și una de ipostaze. Îţi vinde bilete cu suprapreţ în faţa cinematografului. Îţi desface o ușă de la mașină și-ţi fură din ea pom pa de umflat cauciucuri dacă nu ai altceva. Îţi fură o sticlă de Whisky Jokey Club dintr-un magazin de autoservire, că vrea să-l facă și p-al dracului, să fie văzut bând whisky. Există și parazit care crapă de cinste. Nu-ţi fură nici să-l pici cu ceară. Acesta se roagă cu evlavie să prospere și să fie cât mai sănătoși cei care-i întreţin. Paraziţii fără „bază materială" visează să găsească în faţa statuii lui Rosetti un portofel cu două milioane de lei. Să depună milioanele la CEC și să trăiască restul vieţii numai din dobânzi.

Deși este din Bârlad și nu are niciun fel de rudă în străinătate, visează să-i moară un unchi sau o mătușă din America și să se trezească invitat într-o bună zi la Banca Naţională, ori la Ambasada americană pentru primirea testamentului. Stând pe bara din faţă a cinematografului Patria îşi face și planuri. Se gândește cam cum să se poarte cu funcţionarii Băncii naţionale. Să dea, ori să nu dea mâna cu ei.

După asta, caută să-și aducă aminte pe ci ne avea el mai mult necaz.

— E și răzbunător? De ce vrea să-și aducă aminte de cei pe care are necaz?

— Pentru ca atunci când o să primească testamentul, să se ducă și să le plimbe pe sub nas.

Ce mai știm despre parazit? Mai știm că nu este prea consecvent. Acu vrea să devină peste noapte mai deștept decât Kojac în perioada când mânca și acadele, acum trece la McClaud. Deși nu știe să călărească precum șeriful, pretinde în mintea lui că are o voce mult mai plăcută de cât a șerifului și că rău fac producătorii de filme că nu-l încearcă și pe el.

— Probleme n-au?

— Au și probleme, de ce să nu recunoaştem? Și mai știm ceva despre paraziţi. Mai știm că nu sunt mai folositori decât un junghi ori decât o tuse tabagică și de când cu noile legi îi așteaptă vremuri grele.

ce nu știm despre paraziţi

Nu știm dacă și-au trecut grupa sanguină în buletin, ce gândesc ei când trec pe sub niște castani lunea după-amiaza și mai ales nu știm cam ce părere au ei despre apendice.

…„omul de tergal”.

Dacă-i ești șef, cu omul ăsta poţi face ce vrei, căci nu se șifonează absolut deloc. Este mai ceva decât tergalul de calitatea-ntâia. Poţi să-l înfășori pe degetul arătător ca pe un lănţișor sau o bucată de aţă de care-ai legat niște chei. Poţi să-l înnozi ca pe un colţ de batistă, ca să-ţi aduci aminte ce ai de făcut a doua zi.

— Nu-l doare șira spinării când îl înnozi?

— Îl doare, cum să nu-l doară, dar omul de tergal trebuie să suporte, poţi să-l calci și pe cea mai sensibilă bătătură, nimic nu zice, ba-ţi și mulţumește că i-ai dat atenţie. Poţi să-l faci ștergător ori ră zător de noroi la intrarea în birou.

— Chiar așa?

— Dacă te vede supărat îţi iese în cale și te roagă cu lacrimi în ochi să-ţi verși focul pe el. Dacă n-ai burete ori piele de căprioară, poţi să-ţi ștergi mașina cu el. Poţi să-ţi usuci și părul cu el dacă ţi s-a defectat foehnul. Îţi suflă el aer cald.

— Dar la treburi mai casnice, îl poţi folosi? De pildă, poţi să baţi cu el cuie în perele? Cuie mai groase?

— Și scoabe poţi să baţi cu el dacă ai nevoie de scoabe. Zău că poţi să-l folosești și la treburi mai casnice. De pildă poţi să faci din el tel pentru bătut ouă foarte proaspete, ori mai puţin proaspete. Poţi să pisezi piper ori usturoi cu el, dacă ai piuliţa stingheră. Dacă este mai înalt îl poţi folosi drept prăjină pentru înălţat frânghia de rufe. Dacă-ţi lipsesc cârlige de rufe, îl poţi folosi pe el cu multă încredere. Repet, poţi face toate astea cu el nu mai și numai dacă-i ești șef. Pentru că alt fel…

— Dacă nu-i ești șef, ce se întâmplă?

— Se-ntâmplă multe. Îl cunosc pe omul ăsta de tergal, cum îţi cunoști dumneata buzunarul din dreapta. Oamenii mai mici în grad cu salarii mai mici decât ale lui, sunt niște mărunţișuri vizavi de el. În faţa lor devine fiară. Îi reapare șira. Spinării, demnitatea, și dispare ca prin farmec vocea mieroasă. Încearcă dumneata care ești muritor de rând să-i spui omului de tergal „dă-te mai încolo” când este el în repaus, adică atunci când nu este în preajma șefului și te-ai încărcat de doamne-ajută.

— Ce-mi face?

— Vai de mine și de mine! Dă cu barda-n Dumnezeu.

— Dar cu el cedare?

— Vorba vine! E fiară cu cei mai mici în grad decât el. Fii bun și ascultă atent atunci când ia el cuvântul într-o ședinţă profesională. Devine principialitatea personificată.

— Eu parcă aș mai avea de pus o întrebare.

— O ascult.

— Întrebarea este tot în legătură cu omul de tergal, dar nu pot s-o formulez decât în englezește.

— Atunci renunţă.

— Îmi pare rău. Ce mai știm în românește despre omul de tergal? Știm că l-a depășit cu mult pe vechiul și ruginitul om cu periuţa și că înapoiatul lingușitor pe

lângă el, este o nulitate.

— Mie îmi face impresia că este o încrucișare între omul cu periuţa și lingușitor.

— Ai dreptate, dar este mai stilizat.

— Cum e mai stilizat dacă poţi bate scoabe cu el? Dar eu cred că e mai bine să trecem la…

ce nu știm despre „omul de tergal”.

Nu știm cu exactitate dacă nevastă-sa bate covoarele cu el și încă nu știm dac-a ajuns la stadiul de a putea prelua de la șef durerea de măsele, pietrele de la rinichi și ficat, precum și alte boli care nu se iau cu una cu două…

chiulangii…

— În calendarul dumirtale, ce zi este astăzi?

— Joi, dar de ce mă-ntrebi? Al dumitale cât e?

— Tot joi.

— De ce m-ai întrebat? Vreau să știu și eu de ce-am fost întrebat într-o joi, ce zi e astăzi?

— Eu te urmăresc pe dumneata de foarte multă vreme…

— Lucraţi la vreo instituţie care…

— Nu. Sunt cititor. Simplu cititor, și ca simplu cititor pot să te-ntreb…

— Ce anume?

— Unde sunt cuvintele de laudă? Nu ai cuvinte de laudă? De la o vreme critici, critici și tot critici.

— Vrei să am cuvinte de laudă pentru chiulangii? Foarte bine, îl voi face pe chiulangiu mai frumos decât…

— Nu, nu asta vreau de la dumneata, dar totuși, știi, vorbește dumneata întâi despre chiulangii și pe urmă vom discuta și despre…

— Reprosul pe care mi-l aduci că nu mai am cuvinte frumoase. E bine și așa, deci liniște: chiulangiul se deprinde cu chiulul încă de pe băncile școlii. Școala elementară și liceu bineînţeles. Să nu fiu doamne păzește-mă de ICRAL înţeles greșit. Să nu-și închipuie cineva că în școlile noastre și licee se predau ore de chiul. Nu. Viitorul mare chiulangiu îţi chiulește de la școală din „n” motive. Vrea să fumeze o ţigară furată de la taică-su, în aerul curat din parcul din apropierea școlii. Să caște liniștit pe marginea unui lac și să asculte un concert de broaște mijlocii în ora de franceză.

— Chiulangiului nu-i place franceza?

— Ba da.

— Atunci de ce chiulește de la ore?

— Așa vrea el, așa-i place lui. Face o plimbare cu bicicleta la ora de geografie…

— Geografie cunosc? De unde?

— Părinţii. Unii îşi iau copiii în deplasări.

— Și unde se duc la ora de geografie?

— Să vadă un film cu Gregory Peck.

— Dacă excludem căscatul, fumatul și concertul de broaște el chiulește pentru a-și întregi cultura generală, mai ales când este vorba de un film cu Gregory Peck. Este?

— Este dar nu prea. El nu se duce la film pentru că-i interesează actorul, ci umbra din sală. Dar cred că este mult mai bine să înaintăm cu discuţia. Chiulangiul, ajuns la maturitate caută să găsească întotdeauna un post călduţ în schemă. El se zbate, se dă chiar și peste cap să pună mâna pe un post cu muncă de teren. Un post cu muncă de teren pentru un chiulangiu este mai mult decât un rai pentru un păcătos.

— De ce?

— Cum de ce? Un post cu muncă de teren este pâinea și cuţitul chiulangiului.

Cine poate să-l controleze pe el când face muncă de teren, mai ales că a ne și delegaţie? în general, chiulangiii sunt mai antipatici decât șuetiștii care la rândul lor sunt și ei niște chiulangii dacă stăm bine și ne gândim în același timp. În schimb, sunt mai agreabili decât puturoșii care nu sunt în stare nici să taie frunze la câini și care, după cum bine știm nu sunt înghiţiţi nici măcar de pământ. Chiulangiilor le-a intrat în cap însă că ei sunt buni de trimis după moarte, pentru că întârzie să vină cu ea, drept pentru care, unii au și început să se înfumureze.

— Ce mai știi despre chiulangii?

— Știu că ei pot avea mai multe mame și mai mulţi taţi.

— Povestea asta n-am știut-o. Cum poate avea un chiulangiu mai multe mame și mai mulţi taţi?

— Foarte simplu! Când se îngroașe gluma cu lipsuri nemotivate, lui, chiulangiu lui, imediat îi moare o mamă ori un tată.

Mai știm că domnia-sa, chiulangiul, din anumite motive nu prea greu de înţeles, are carnetul de muncă foarte aglomerat la capitolul IX.

— Ce înseamnă capitolul IX?

— La capitolul IX sunt datele privitoare la activitatea în muncă. Mai știm că bate vântul la capitolul VIII.

— Capitolul VIII cu ce se ocupă?

— Distincţii. Dacă chiulangiul mai ţine și c-o echipă de fotbal, dacă e microbist…

— Ce este dacă-i microbist? Ce se întâmplă?

— Nu-ţi lucrează când joacă echipa lui preferată, nici dacă-l priponești. Nici cu zăbala-n gură nu-l ţii pe loc. Ce să mai discutăm, ăsta este chiulangiul și basta.

Eu propun să trecem la…

ce *nu știm despre chiulangii*

Nu știm dacă le place să se fotografieze la minut, dacă le e dragă chisăliţa și pantofii cu placheuri metalice, nu știm dacă le-a plouat vreodată în casă, pentru că de călcat în strâchini calcă mereu. Cam atât…

Uituci

— De multă vreme îmi doream eu să mi se ivească un prilej ca acesta. Cum ca acesta?

— Păi n-ai de gând să ne vorbești despre uituci?

— Ba da. Dar de ce doreai atât de mult să…

— Eu am un cumnat uituc. Asta… Dar mai întâi te rog să-mi spui dumneata ce știi despre uituci, pentru că vreau să văd dacă ești documentat.

— Și pe urmă îmi povestești și dumneata cum reacţionează uitucul dumitale?

— Cu plăcere.

— Uitucul este un tip simpatic și cu umor gras, dar involuntar. El îşi uită în localuri publice ori mijloace de transport în comun (dacă nu uită să urce) umbrela, un șiret de la pantofi, un galoș, trombonul dacă-i trombonist, ochelarii dacă-i ochelarist.

— Stai că te-am prins cu un neadevăr, cu o exagerare dacă vrei să-i zicem așa neadevărului. Cum poate un uituc să-și uite șiretul de la pantofi.

— Nu e greu. Uită să-l înnoade, se de șiră pe drum, calcă unul pe el…

— Asta înseamnă că uitucul nu e nu mai uituc, ci și puţin neglijent. Este?

— Mă rog. S-au găsit în săli de aşteptare și unde cu gândul nici nu gândești, gramofoane, greble, găini ouătoare, un crac de la pantalon, o cutie cu ventuze, alta cu lipitori, oale cu sarmale, o ușă cu balamale, arme de vânătoare cu calibru diferit, ochi de pisică (pentru biciclete) peruci…

— Cu cracul ăla de la pantaloni nu-mi este mie prea clar, cum poate să-și piardă un om chiar uituc fiind, cracul de la pantaloni?

— Poate avea unul în plus, cine știe!

Dar ascultă aici că este ceva și mai interesant. La un aeroport internaţional s-a găsit o perucă șatenă ou cap cu tot.

— Asta… Nu asta, ailaltă mi-e crucea dacă glumesc. A plecat stăpâna ei în voiaj, fără cap. Și încă în străinătate. Dumnezeu știe cum s-o fi descurcat. Uitucul îţi uită și propriul lui copil pe peroane de gări cu noduri de cale ferată. Ou uitucii ăștia nu prea avem probleme. Îi interesează. Protezele lor, tromboanele lor… Pot să le piardă unde vor și-n orice zi a săptămânii. Pot să le piardă chiar și-n luna albiturilor, ori de Sfântul Ion Gura de Aur. Dar ce ne facem ca printre simpaticii noștri uituci au început să pătrundă „corpuri” străine: impostorii.

— Ei nu mai spune! Cum adică?

— Să-ţi dau niște exemple: un puturos nu trimite cutare piesă necesară în cutare loc, pentru că n-o face la timp. Un neglijent, din cauza neglijenţei nu strânge recolta — frumoasă de altfel — de pe atâtea hectare de pământ, bramburiștii toarnă asfalt proaspăt, îl lasă să se răcească, îl sparg din nou, ca până la urmă să-l toarne iarăși etc., etc. Aceștia, luaţi la bani mărunţi îl iau pe „am uitat” în braţe și compromit ei astfel tagma uitucilor?

— O compromit.

ce nu știm despre uituci

Nu știm dacă se leagă la cap când nu-i doare capul, nu știm cum se înţeleg cu soacrele când îşi uită nevestele cine știe pe unde și de asemenea nu știm cum de uită ei să-și tragă capul mal aproape când se aşează…

Ciubucari

Știm că el, ciubucarul, este mult mai răspândit… Este cu 1365% mai răspândit decât tusea măgărească, cu 1882% mai mult decât durerea de măsele și cu 1145% mai mult decât rosăturile de pantofi, ghete ori cizme. Când te apropii de el, se uită la tine exact cum se uită vidra la pește și nu ai cum să nu te apropii de el.

— Cum se uită vidra la pește?

— Cu multă poftă de mâncare și cu mare grijă să nu-i scape.

— În ce chip ţi-apare în cale?

— În toate chipurile.

— Adică? Cizmar?

— Da.

— Croitor?

— Sigur.

— Lăutar?

— Mai ales lăutar, la botez și mai ales la tăierea moţului.

— Altfel?

— Îţi apare și-n chip de tinichigiu dacă-ţi plouă în casă. Dau părinţii din agoniseala lor ca să nu plouă-n casa în care trăiești. Ce mai! El, ciubucarul, te ia în primire încă de când te naști. Este drept că te naști în pielea goală, dar n-avea grijă, că dau părinţii pentru tine ca să nu fii schimbat, ori ca să te-aducă la supt la ora care trebuie. Să te primenească la timp, să nu te lase să plângi prea mult, să nu te boteze în apă clocotită…

— Se poate și așa ceva?

— Ce nu se poate pe lumea asta cu puţină bunăvoinţă? Deci nici n-ai apărut bine pe pământ, și el, ciubucarul, te așteaptă și te urmărește și mi te urmărește tovarășul meu drag, toată viaţa. Mi te urmărește până la moarte, și află fratele meu, că nici după moarte nu te lasă.

— N-am fost prea atent, cum ai zis?

Și când mori te lasă? Tot e bine că au și ei o limită.

— Să crezi dumneata că au ăștia limită.

— Atunci?

— După ce mori, dacă nu dai ciubuc, riști să ţi se facă ultima baie cu apă rece ori prea fierbinte, riști să te spele eu să pun Cheia ori chiar de rufe. Riști să nu fii îmbălsămat cum trebuie. Să ţi se dea certificat de deces cu numele schimonosit, ca să aibă ce trage pe urmă urmașii tăi.

Riști să nu-ţi găsească ai tăi tămâie calitatea întâia și să pleci pe lumea ailaltă

netămâiat. Riști să-ţi afume coliva, să fii vârât într-un coșciug cu trei numere mai mari ori mai mic și cu cuiele neîndoite pe dinăuntru. Riști, dacă nu dai ciubuc, să ţi se cânte „veșnica pomenire" altfel decât oficiali și să nu fii dus la cimitir cu picioarele înainte ca tot mortul, ci invers.

Riști să-ţi bată clopotul a liturghie și nu a mort, și să ţi se sape groapa în pantă inversă. Riști să…

— Când te lasă din mână ciubucarul?

— Niciodată.

— Cum niciodată?

— Absolut niciodată. Dacă ai tăi nu dau ciubuc cât trăiesc, dacă nu dau ciubuc cât trebuie preotului să te pomenească în pomelnic, te uită ori îţi pomenește numele schimonosit. Dar mai bine să trecem la…

ce nu știm despre ciubucari

Nu știm dacă-și clătesc gura cu aghiazmă în ziua de Bobotează, dacă le place parizerul și de asemenea nu știm cu ce-și dau ei de sunt imuni la blesteme. Că sunt blestemaţi rău de tot…

Șuetiști

Șuetistul? La el am ajuns? Păi să fie el al naibii cu gulerul de la cămașa cadrilată pe care o poartă descheiată la gât duminica și în ziua de 18 septembrie a fiecărui an, dacă pot spune ceva mai amărui despre el. Nu pot tovarășe să-l iau de guler și să fac așa cu el. Nu mă rabdă inima.

Și eu, fără să mă rabde inima nu fac nimic. Nici măcar după ce deschid și închid ușa frigiderului meu personal care-mi este uneori mai drag decât o icoană pe ști dă de Buzău. Zău că șuetisitul, pare să fie și chiar este — de ce să nu-i dăm Ce zarului ce este al Cezarului — un dulce copil. Eu pentru șuetist, vă jur că am foarte multe cuvinte de laudă. Grozav de multe, dar nu le scot la iveală acum pentru că le-am pus la uscat. M-a prins alaltă-seară o ploaie cu ele, și ce să faci cu niște cuvinte de laudă umezite? Să se usuce și pe urmă stăm de vorbă. Până atunci, pot spune că șuetistul de marcă este elegant, ras proaspăt, are de când era încă în fașă și purta fundă roșie să nu fie deocheat pe vino-ncoace, abonament la toate revistele săptămânale inclusiv *Flacăra* și mai ales *Urzica.*

Este deci bine informat și cu toate că nu prea se omoară cu munca, este apreciat în întreprinderea ori instituţia la care semnează condica de prezenţă. De ce este apreciat dacă nu se omoară cu munca? De unde să le știu eu pe toate? Ce sunt eu Andrei Bacalu, Aristide Buhoiu?

Presupun însă că este apreciat din cauza motivului că este la curent cu toate noutăţile și mai ales bârfele și urările de bine și prosperitate, oare se fac de regulă la mai toate înmormântările, incinerările, care se fac la teatru, operă, operetă, spoit, el știe cu exactitate până la cât se pricepe să numere din trei în trei, ce fel de

încălzire are, câte ochiuri are aragazul cu câte gândește portarul Necula Răducanu atunci când iese la „înaintare” ori când îşi „Trage” singur la poantă.

Șuettistul știe la care dentist îşi tratează măseaua de minte și celălalt ca nin, actorul Mitică Furdui ori Ștefan Bănică și cât bacșiș dă ultimul la lustragiu ori frizerului la care se tunde şi-şi îngrijește viitoarea perucă. Știe când și-a zugrăvit casa ultima dată, de câte ori l-au criticat în gând zugravii când s-apropia ora prânzului și cât l-au costat aceste critici, unde-și comandă pantofii fără scârţ și ce fel de dine are cutare cântăreţ de muzică ușoară, grea, ori potrivită.

Șuetistul, ori mai bine zis mâncătorul de timp, mai știe, știe bine în ce zi a făcut Dumnezeu lumina, pământul, animalele, potopul și mai ales bancurile. Un banc nou (încă nu s-a aflat cum) ajunge prima dată la el, la șuetist. Ei bine, cu toate astea, ei, șuetiştii, aduc destule pa gube întreprinderilor de unde iau leafa și beneficiul anual. Din cauza lor rămân multe lucrări în urmă. Din cauza lor se raportează forurilor tutelare cifre cu totul și cu totul anapoda. Asta pentru că cei care fac rapoartele către forurile tutelare, îi iubesc pe șuetiști și mai ales șuetele lor. Din cauza lor, a șuetiștilor, aflaţi că s-au scos tramvaiele de pe Bulevardele Ana Ipătescu, Magheru etc. Se urcau dumnealor șuetiştii în tramvaie, intrau în vorbă cu vatmanii și gata accidentul. Să ai accident pe marile bulevarde? De ce credeţi dumneavoastră că se dau în ziua de azi reluările de faze la televizor? Când este vreun meci mai acătării, de ce? Tot din cauza șuetistului. îl chemi să vadă cutare meci la tine. El începe cu șueta și de odată auzi: „gol, gol dragii mei, cel mai frumos gol al secolului”. Îţi vine să-l iei la pumni pe șuetist că ţi-a „distanţat” atenţia de la televizor. Strângi pumnul să dai dar vezi pe ecran un „R”, reluare și te împaci cu șuetistul cel vinovat. Dar ceea ce este mai grav, este faptul că scurtează viaţa colegilor săi de birou, pentru că șueta nu este șuetă fără fum de ţigară și mai ales cafea. Se zice că un șuetist bun îţi scoală cu șueta lui mortul din groapă, săracul!

ce *nu știm despre șuetiști*

Nu știm ce influenţă mai, are el asupra morţilor incineraţi. Pe ăștia cum îi mai trezeşte? Atât nu știm…

Potlogari

Potlogarul, vă rog să mă credeţi pe cuvânt, nu este nici cal nici măgar. Vă rog din nou să mă credeţi pe cuvânt că mi-a trebuit multă vreme să-l studiez pe potlogar. Am citit multe tratate, am făcut și puţină reciclare, așa că acum sunt – sper eu — în măsură să vă înfăţişez un tablou al potlogarului. Potlogarul este ce va între hoţ de rând și pungaș de duzină. O hahaleră! Nu se bucură de absolut niciun respect. Ba aș zice că dimpotrivă.

Este hulit de toţi. Stă de vorbă cu tine dacă-i dai atenţie, se joacă în timp ce-ţi vorbește, cu nasturele de la minteanul tău și până la urmă ţi-l ia. Ţi-l ia cu gândul să-l vândă, dar cine cumpără nasturi de mintean?

— Dacă face așa ceva, e puţin cretin.

— Da' de unde! E potlogar și atâta tot.

— Păi să-ţi ia nasturele? N-are obraz.

— Cherestea? Dacă are potlogarul obraz? Vai de mine și de mine, nu are nici câţi iepuri la biserica italiană. Potlogarul ăsta, dacă din neatenţie este angajat la vreo stupărie, dacă lucrează ou miere, nu se mulţumește să se lingă pe degete. Cine n-ai cunoaşte proverbul cu mierea și cu linsul pe degete? Potlogarul a aflat și el de acest proverb de la bunicul lui, i i-a spus și maică-sa dar…

— Dar ce?

— El, după cum am spus, nu se mulţumește să se lingă pe degete? Mai ia miere și-n cutia de chibrituri ori în porţigaret, ca să aibă ce linge în drum spre ea să potlogar!

— Mi s-a făcut așa de scârbă de potlogarul ăsta… Eu până termin cu el, până ce ajung la „ce nu știm despre…" mă duc să-mi iau niște ţigări.

— Du-te! Și mie-mi vine așa nu știu cum să vorbesc despre potlogăriile lui.

Dac-aș avea aghiazmă în casă acum, mi-aș clăti gura ou puţină aghiazmă. Dacă nu am, mi-o clătesc cu puţină ţuică de Priboieni. La el acasă, la pramatia asta de potlogar, poţi găsi bucăţi de pluș tăiate din compartimentele de clasa întâi a vagoanelor CFR. El se duce de la București până la Călineşte cu a doua, dar trece și prin compartimentele libere de clasa întâia, ca să-și facă rost de pluș. Să aibă el cu ce să-și Instruiască cizmele, când se duce duminica la horă. Mai găsești cești, farfurii, tacâmuri ou „monogramul" restaurantului ori staţiunii de odihnă prin care a trecut. Că pe el nu-l interesează numai odihna ori cura balneo-climaterică. Îl interesează și o potlogărie, că d-aia e el potlogar. Fură din hotele umerașe, scrumiere, clanţe, broaște, becuri, uneori pleacă și cu câte o pătură ori cu vreun cearșaf. Dacă-ţi vine în vizită și nu ești atent, e în stare să-ţi fure și flotorul de la bazinul cu apă al WC-ului ori cuţitul de la mașina de tocat carne. Nu-ţi pleacă din casă cu mâna goală. Dacă ai cal și căruţă și n-ai de lucru să-l inviţi pe la tine, potlogarul îţi fură dacă nu ești atent, o spiţă de la roată ori o bucea. Pleacă de la tine și cu un căpeţel, ori smulge pe furiș niște fire de păr din cozile cailor ca să facă laţuri de prins piţigoi. Sticleţi nu prinde că are el destui în cap. Bolnav? Din cauză că-i bolnav face el toate astea? Da' de unde! Potlogar! Ia să vedem ce mai știm noi despre potlogari. Mai știm că nimerește și el prin pușcării. Nu de puţine ori ajunge acolo. Aici îl pun hoţii să le facă bocancii cu vax, ori să strănute în locul lor.

— Ai terminat? Hai, până termini ţigara asta, spune-mi ce…

ce nu știm despre potlogari

Nu știm dacă iama dau zăpada din faţa casei conform ordonanţei în vigoare, cu lopata proprietate personală ori cu lopată de „împrumut". Nu știm de ce nu se apleacă ei mai mult în afară atunci când au ocazia să călătorească noaptea cu trenul și de asemenea nu știm pe cine au ei acolo sus de sunt ocoliţi de trăsnete…

Hoţi

Nu este adevărat că hoţul s-a născut cu mâna stângă mai lungă. Basme. Am fost informaţi greșit dacă nu chiar duși în eroare intenţionat.

— Dar cine a susţinut că hoţul are mî na stingă mai lungă?

— Oum cine? Toată Lumea! Nu se zi ce despre dumnealui, hoţul, că „ăsta are o mină mai lungă”?

— Aid am vrut să te aduc. Pentru că sunt hoţi care fură și ou stingă și cu dreapta. Îţi ia și cu ambele picioare dacă e ceva de luat.

— Ai dreptate! auzi? Nici zvonul că sunt cu când minute mai deștepţi decât noi nu are femeii.

— Aid am niște rezerve. N-or fi ei mai deștepţi cu cinci minute, dar ou două, maximum trei, tot sunt. Dacă n-ar fi, nu ne-ar păcăli chiar așa de ușor.

— N-ai dreptate. Hoţul nu este mai deștept, ci mai… Mai al naibii. De fapt, ce știm noi despre hoţi, în afară de faptul dă nu sunt cinstiţi? Știm că deși se s-pune că n-au nici mamă nici — tată, sunt o încrucișare între puifauroși și leneși, ori între șmecheri și flutură-vânt, sau pierde-vară și gargaragii etc. și că le place să trăiască foarte mult și foarte bine, la fel ca și escrocul pe lângă gură-cască, naivii și creduli.

— Am niște nedumeriri. Cei care sunt bolnavi de gâici și trebuie să facă gargară…

— Ai înţeles greșit, gargaragiul nu este una și aceeași persoană cu cea care face gargară pentru că o doare în gât.

— Dar ce-i ăla gargaragiu?

— Cel oare face gargară cu cuvinte, tot un fel de șmecher. Alltceva. Ce nedumerire mai ai?

— Ai spus că hoţului îi place să trăiască mai mult pe lângă gură-cască, naivi etc. De ce? Eu știu, dar dacă tot te-ai apucat să spui, spune-o mai clar. Ca să se știe mai bine.

— Cred c-am fost destul de clar. Pot să mai adaug însă că se aciuiază în primul viind pe lângă proști dacă aceștia au o oarecare muncă de răspundere, ori o gestiune mai de doamne-ajurtă. Dar știi că și hoţului poate să-i meargă prost, că și el poate să dea în bară cât este el de hoţ?

— Ei nu mai spume! Cum?

— Este rău de tot pentru hoţ, când se aciuiază pe lângă un șmecheraș cu muncă de răspundere, ori cu o gestiune și mai de doamne-ajută. Deși hoţul fură pentru amândoi, la un moment dat cad amândoi pe bec. Se descoperă pungășia, dar şmecherul cu muncă de răspundere face el ce face și până la urmă continuă să fumeze Kent, iar hoţul se profilează pe Mărășești și alea primite prin vorbitor.

Sunt pe lumea asta și hoţi proveniţi din încrucișarea dintre leneși și proști, dar asta nu ne interesează prea mult, pentru că ei fură de la ei și duc la alţii. Trebuie să știi că nu este o regulă nici cu proverbul ăla cu oul și cu boul. Unii fură direct boul din abator cu coarne ou tot. Alţii rămân toată viaţa la ouă, mai: ales dacă lucrează la vreun Gostat ori ceva asemănător cu Crevedia.

— Ce mai știm despre hoţi?

— Mai știm că de când cu incubatoarele, nu se mai chinuiesc să fure oul de sub cloșcă și că cei care sunt depistaţi mai greu și au prins și cheag, au început să se acomodeze și cu Legea 18.

— Legea asta 18 cu ce se ocupă?

— Cu averile. Se acomodează și cu Legea asta. Ce să facă, mai dau și de la ei, dar să nu-i căinăm, că pun ei la loc.

Dar noi nu suntem puși aici să jignim. De aceea atragem atenţia că există și hoţi proveniţi din familii onorabile, a căror odrasle au devenit hoţi din cauza anturajului, lăcomiei, lipsei de supraveghere etc.

— Și?

— Ce și?

— Ce propui?

— Să trecem la…

ce nu știm despre hoţi

Nu știm dac-au văzut mierlă pe ouă, nu ne putem da seama de ce nu iubesc ei atât cât trebuie soarele și de ce dracu', doamne iartă-mă, nu-și pun vorba olteanului, jujăul de gât în timpul lor liber…

Puturoşi

— Te-am căutat ieri pe acasă. De trei ori am sunat pe la poartă.

— De ce?

— Am aflat că astăzi te ocupi de puturoși…

— Și?

— De mic copil am o nedumerire cu ei.

— Care ţi-e nedumerirea?

— Nu pot să-mi explic absolut deloc cum reușesc ei să calce de trei ori într-un loc și a patra oară tot acolo.

— Am să-ţi spun, dar nu acum. Acuma însă pot să-ţi explic că puturoșii sunt fraţi aproape gemeni cu leneșii, veri primari ou chiulangiii și cumnaţi cu șuetiștii.

— Ce rude distinse are! Mă mir că nu li se urcă la cap. Că nu-și dau aere…

— Le e lene că altfel s-ar da mari. Se mari înrudesc ei și cu îngălaţii, cu preavnednicul lasă-mă să te las… Știm că ei, puturoșii, au lângă pat un scaun ori un fotoliu, după posibilităţi, ca să se mai odihnească puţin după ce se dau jos din pat.

— Dar din pat se dau singuri jos?

Singuri se aşază pe scaun ori pe fotoliu?

— Da, se scoală singuri și de jos. Mai știm încă dinaintea apariţiei pe lumea asta a semnului mirării, că pământul așa cum este el aproape rotund și tot atât de răbdător, totuși geme sub ei. Și că ei, puturoșii, folosesc într-o zi ou 139% mai

multe căscaturi decât un om normal. Unii dintre ei, de puturoși ce sunt, nu mai duc nici mâna la gură când cască din care cauză foarte multe muște neprecaute, lipsite de experienţă, și-au pierdut viaţa încă de tinere.

— Bietele de ele!… Ascultă, vrei să-mi spui și mie, dacă știi bineînţeles, cam ce fel de meserii îşi aleg puturoșii?

— Nu au preferinţe. Soarta i-a împrăştiat cam prin toate meseriile. Găsești și croitori și cizmari, și frizeri puturoși, s-au mai rătăcit câte unii și pe la întreprinderile cu foc continuu. Dar aici nu prea fac pureci. Ori că sunt descoperiţi și trimiși la plimbare, ori că dau ei bir cu fugiţii.

— Asta este o boală care se poate vindeca?

— Ce să-ţi spun eu… Nu prea am văzut puturoși făcuţi bine, dar să nu fim prea pesimiști, s-ar putea să se mai vindece dintre ei, ou timpul. Ai aflat până acuma că dracu se ferește de tămâie.

— Cum să nu? De mic copil. Și de mirosul de smirnă, dacă nu mă înșel.

— Și. Cum se ferește dracul de tămâie și de smirnă, așa se ferește și puturosul de întreprinderea în care se lucrează pe bandă rulantă. Banda rulantă îi strică viaţa. Nu-i dă voie să caște cât are el în plan. Nu poate să se întindă, pentru că banda rulantă îi aduce piesa în faţă. Dacă nu acţionează încurcă treaba. Ei bine! puturoșii, mai urăsc din adâncul inimii lor, sincere de altfel, ceasurile deşteptătoare și mai ales pe cele de pontaj. Au dat și acatiste pentru pomenirea inventatorilor acestor ceasuri care le distrug liniștea sufletească.

— Și nu vrei să-mi dai și mie răspunsul ăla?

— Care? Aaa, se zice despre puturos că de mic copil calcă de trei ori într-un loc, pentru că dacă-i trimiţi undeva, cu o treabă, parcă vine când se duce. Ce mai știm despre puturoși? Mai știm că puturoșii și mai cu seamă puturoasele, spre deosebire de leneși care așteaptă să le pice para mălăiaţă, sau să le cadă mură în gură, risipesc foarte multă sare.

— I-auzi domnule! Sare? De care sare?

— Și grunjoasă și de bucătărie. Dau cu sare în jurul lor nu ca să topească gheaţa, ci din cu totul alte motive.

— Care sunt motivele?

— Ei, și dumneaita! Prea vrei totul de-a gata.

— Cum adică?

— Păi gândește-te și dumneaita, de ce dau cu sare în jurul lor? La pește de ce dai sare? În armată, sunt „tabacheri” iar în viaţa particulara se accidentează foarte ușor pentru că le este lene să-și lege baierele de la indispensabili ori șireturile de la pantofi și se împiedică. Și mai știm că ei, la plăcinte sunt înainte, iar la etcetera etc.

— Vreau să te mai întreb ceva: ce face puturosul când nu are ce face? E adevărat că se dezbracă şi-şi păzește hainele?

— Nu cred. Puturosului îi este lene să se dezbrace și nici nu-l duce mintea la așa ceva…

ce nu știm despre puturoși

Nu știm dacă au reușit vreodată să numere culorile Curcubeului, dacă au fost născuţi normal ori prin cezariană și ceea este mai grav, nu prea știm la ce folosesc ei în primele șapte zile ale săptămânii…

Beţivi

Dacă mă făcea buna mea mamă preot, acum mă îmbrăcam ca pentru citirea „stâlpilor" pentru că, oricum, nu trebuie să fii îmbrăcat ca pentru stradă când vorbeşti despre beţivi. Îmi puneam și pantofii. Nefăcându-mă mama preot, voi încerca să vă aduc la cunoștinţă ce știm și ce nu știm despre beţivi, îmbrăcat în negru și încălţat cu pantofi aproape noi și cu botul mai lat. Voi începe prin a vă spune că data exactă a apariţiei lor pe pământ, deocamdată nu se cunoaşte, dar se presupune că ei au început să meargă pe mai multe cârâiri imediat după „inventarea" băuturilor alcoolice. Trebuie să recunoaştem, cu toate că ne este destul de greu, că nici despre inventatorii băuturilor alcoolice nu deţinem prea multe date. Putem însă băga mâna în foc, că aici și-a adus contribuţia, mai bine-zis și-a vârât coada domnul dracu' despre care știm că este un mare păcătos. Dar să-l lăsăm naibii pe domnul dracu' și să trecem la oile noastre, adică la beţivi. Ei, beţivii, pot fi blonzi, șateni, bruneţi, ciupiţi de vărsat și fără sămânţă de scandal la ei, pot fi buni meseriași, după cum la fel de bine pot fi și cârpaci.

Știm că există beţivi triști și beţivi veseli. Că cei triști beau de tristeţe cântând „De-am avut de n-am avut la nimenea n-am cerut, am făcut. Cum am putut" în care timp mai rod din cauza aceleiași tristeţi și câte un pahar, cum ar roade o ridiche din aia mai neagră nu de lună. Cioburile, ori pasta de sticlă ajunsă în stomacul celui care bea de tristeţe, îi fac o „bucurie" !… Beţivii cei veseli beau de bucurie cântând cântece mult mai vesele cum ar fi de pildă: „Ecaterino vedeate-aș moartă cu dric la poartă și cai maro". În schimb ei nu rod paharele. Ei joacă „geamparalele" cu masa în dinţi. Asta numai dacă au dantura bună. Dacă nu au dantura bună atunci fac ei ceva tot la fel de „vesel" și-i de ajuns, tot ajung și ei prin spitale la fel ca și cei care beau de tristeţe. Așa că, vedeţi dumneavoastră beţia este bună dacă te ţii de ea și de gard când te duci acasă.

Unii beau până zic porcului cumetre, iar alţii până zic invers. Porcul fiind porc, nu se supără dacă-i zice cineva cumetre, dar dacă-i zice cumătrului porc se schimbă situaţia, nu? Se poate ajunge cu nunta la spital? Cum să nu se poată? Unii sunt clienţi vechi ai tribunalelor ori ai comisiilor de judecata pentru că beţia nu are niciun chichirez dacă nu se lasă și cu un mic, cât de mic scandal. Alţi beţivi sunt „musafiri" prin șanţuri. Câteva ore dormite într-un șanţ, sunt ceva. Îi dau beţivului „sănătate" și mai ales junghiuri pe la diferite încheieturi, dacă mai are încheieturi. Ce mai știm noi despre dumnealor beţivii? Mai știm că beţivii, indiferent de gradul pe care l-au avut după lăsarea la vatră, beau multă apă dimineaţa. Beau apă dimineaţa și se mai și învoiesc de la serviciu ca să se ducă la policlinica de cartier

după niște hapuri, ca să nu bea apa pe inima goală.

Știm că dușmanii de moarte ai beţivilor sunt gălbenarea și câinele turbat. Beţivii se feresc de gălbenare și mai ales de câinele turbat, mult mai mult decât se ferește dracu' de tămâie de calitatea a treia. Gălbenarea și mușcătura de câine turbat, îi întrerup beţivului „activitatea" pe perioada tratamentului și ce beţiv mai poate fi acela care are întreruperi în activitatea lui. Un beţiv cu experienţă poate foarte ușor ca în loc să ia tramvaiul doi care să-l ducă la el acasă în Giulești, să se urce în trenul ori „subtrenul" de Brăila ori în autobuzul sau „subautobuzul" de Bolintinul din Deal. Hai să ne mai străduim puţin și să vedem cu ochii noştri ce mai știm despre beţivi. Da, sigur că da, mai știm că pot avea nasul și ochii roșii și că unîi oare ţin la sănătatea lor beau mai mult pe stânga pentru că le e frică de ciroza din dreapta. Știţi ce v-aș propune eu dumneavoastră? Să închinăm un pahar, un singur pahar în sănătatea beţivilor și să vedem…

— Ce să vedem?

— Să vedem…

ce nu știm despre beţivi

Nu știm dacă-și dezleagă toate șireturile de la pantofi când ajung acasă, în cazul când n-au ghete cu elastic, nu știm dacă beţivul ortodox înainte de culcare nu greșește să-şi facă cruce catolică și dacă beţivul catolic (sunt și din ăștia câţiva) nu cumva greșește și el şi-şi face la culcare cruce ortodoxă. Dar, ceea ce e și mai grav, este faptul că nu știm ce visează beţivii când dorm în șanţuri. Dacă visează sănătate, e bine să le atragem atenţia să nu mai creadă în vise…

Fumători

Pentru că săptămâna asta nu a plouat aproape deloc și pentru că tot în această săptămână am fost invitat la mai multe parastase, v-aș propune să discutăm puţin despre fumători și mai ales despre sănătatea lor de fier, dacă nu și mai tare. Dacă sunteţi de acord cu subiectul, eu îmi sumec mânecile și îi dau drumul… Așa! Acum am să încep aducându-vă la cunoștinţă că unii mai neduși la biserica armenească susţin că tutunului, i se zice că este iarba dracului încă de pe vremea cailor dintâi. Să-i contrazicem? La ce ne-ar folosi? O fi și așa cum spun ei pentru că deocamdată habar n-avem dând au apărut caii dintâi. Alţii (aceștia puţin mai ortodocși) vorbesc pe la colţuri că fumătorii nu au niciun dumnezeu. Nu putem fi de acord cu această presupunere, pentru că am văzut cu ochii noștri preoţi și chiar preotese fumând chiar și ţigări mai rele cum ar fi „Mărășești". În afară de asta, se mai știe că trăgea fum în piept chiar și Sfântul Petrache Lupu de la Maglavit. Despre Sfântul Agop Vărganul făcătorul de copci americane, despre care autorul v-a mai amintit, se zice dă mesteca tutun. Îl mesteca el mai mult pe partea dreaptă, dar mesteca. Dar să nu ne amestecăm noi în povestea asta destul de spinoasă, căci dacă ar fi să ne amestecăm, am putea cita numele unui scriitor mai englez caie susţine că uneori

chiar și bunul nostru Dumnezeu mai bea tutun. Să lăsăm mai bine încurcată povestea asta, iar noi să vedem ce știm, și ce nu știm despre fumători. S-o luăm cu începătorii. Prin începător înţelegem puștanii între 13 și 16 — 17 ani și jumătate.

Mulţi din ei, elevi la licee industriale ori neindustriale, dar cu diriginţi de clasă foarte destoinici și foarte pricepuţi în dirigenţie. Cum încep ei? Ei, începătorii, deși au niște plămâni sănătoși tun, mai tun decât tunul, aud că este foarte greu să tragi fum de ţigară și să zici: „Iiih, caii mei". Așa stând lucrurile, ei fac rost de ţigări, se încuie în câte-un — scuzaţi-mi expresia — veceu și încearcă să zică formula cu caii lor azi, încearcă mâine, încearcă poimâine și încearcă așa până când încercarea devine năravi. Dacă a devenit năravi, bonjour sănătate! Nu mai zic „Iiih, caii mei", ci „Iiih plămânii mei".

După așa-zișii fumători începători, urmează fumătorii amatori. Dumnealor fumează numai la anumite ocării. Când le mijește mustaţa și au întâlnire cu o fată, aprind o ţigară ca să vadă fata că nu sunt copii. Alţii, tot amatori, își cumpăra de revelion ori la anumite sărbători sau aniversări, un pachet de Kent ori Dunhill și-l pun pe masă în faţa lor ca să vadă lumea cât de ai dracului sunt ei. Și începătorii și amatorii, îngroașă până la urmă numărul fumătorilor avansaţi. Că ăștia sunt baza. Ce știm despre fumătorii avansaţi? Știm că deși sunt de diferite naţionalităţi, religii, sexe și apartenenţe politice, sunt în stare la o adică să-și dea și un regat (dacă au mai multe regate) pentru o ţigară cu filtru ori chiar fără filtru.

Pe fumătorii de nădejde când îi apucă tusea tabagică, tușesc toţi cam la fel. Cu spor și nădejdea că vor avea pante de un loc mai liniștit într-un cimitir mai central și pe o alee mai principală. Mai știm că ei, fumătorii fumători, își împart frăţește bolile. Unii își aleg ulcerul duodenal, alţii pe cel gastric, o elită. Parte din ei se mulţumesc numai cu bolile de plămâni…

Am fi nu știu cum dacă n-am recunoaşte că printre fumători sunt și lacomi care „cumulează" mai multe boli. Dumnealor știu că fiecare ţigară pe care o fumează înseamnă un cui în plus bătut la coșciug.

Știu lucru! ăsta dar…

ce nu știm despre fumători

Nu știm despre fumătorii adevăraţi dacă le este drag să poarte galoși chiar și în perioada când fabricile de ţigări uite să alimenteze piaţa cu „Snagov", „Amiral" și altele. De asemenea, nu știm dacă ei, fumătorii de nădejde, au învăţat să facă nod la cravate cu buline ţinând între dinţii din dreapta o ţigară de foi mai de calitatea a treia. Nu știm ce fel de coșciuge au ei de-și pot bate atâtea cuie în ele și dacă nu cumva coșciugele astea le vor fi incomode când o fi și o fi.

P.S. M-am luat ou vorba și am uitat să vă spun că răposaţii la a căror parastase am fost invitat săptămâna asta, erau și ei niște buni și harnici fumători. Dumnezeu să-i ierte!

Proști

Ia să stăm noi azi după-amiază puţin strâmb și să judecăm drept.

— Se judeca mai drept când stai strâmb?

— Nu cred, dar așa este o vorbă din mai bătrâni, să stai strâmb și să judeci drept.

— Ia să vedem cum judeci dumneata drept, stând în această după-amiază strâmb.

— De fapt, eu vreau să întreb ce știm noi despre proști. Că dau în gropi cu felinarul aprins? Ei și? Și ce dacă?… Gropile lor, felinarul lor. Mai știm că se spune de către unii că sunt proști făcuţi grămadă. Să se spună. Dacă s-ar zice că sunt proști făcuţi purcoi, mușuroi ori movilă, ar fi mai bine pertru noi? Am avea vreun avantaj în plus? Am găsi mai mult loc în mijloacele de transport în comun? Maica Domnului. De alţii, umblă vorba că sunt mai proști decât noaptea din vinerea mare a anului 1902 și că prostul dacă nu e și fudul, nu se simte bine.

— Am auzit și eu de povestea asta.

De fapt, cum arată un prost și fuduli. Un prost făcut grămadă, ne-ai explicat cum e cu el, dar de ăsta fudulul nu ne-ai zis nimic.

— Ăsta se dă mare.

— Mai mare decât Intercontinentalul?

— Mult mai mare.

— Și ce pierdem noi în afacerea asta?

Ce pierdem că un prost se dă mai mare decât Turnul Eiffel.

— Dacă e prost din sectorul particular nu pierdem mare lucru, dar dacă e din sectorul de stat…

— Ce se întâmplă?

— Chestii mari. O s-ajungem și acolo.

Acum discutăm despre prostul pur și simplu. El nu apare cum trebuie nici măcar într-o poză color făcută de neîntrecutul fotograf Mihailopol. În acest caz să ne pară rău cel mult de hârtia fotografică și de munca artistului. Încolo…

— Apare mișcat?

— Nu apare deloc pentru că, hârtia fotografică, nu rezistă nici la proști. Știţi când e prost? Este prost când prostul se nimerește să fie numit responsabil la vreun centru de croitorie. Pentru că ăsta întâi taie și pe urmă măsoară. Este deasemenea prost când domnia-sa prostul ajunge prin cine știe ce împrejurare șef de pompieri. El este în stare să stingă un foc cu benzina care de fapt pentru el este cam la fel de lichidă ca și apa.

— Prostul nu are miros?

— Ba are, dar e prost, ce să-i faci, așa-i situaţia. Dar e și mai prost când prostul cane este mai prost decât noaptea pomenită mai sus ajunge mulţumită unei mătuși cu relaţii, șef la un depozit de aprovizionare a vreunei uzine sau între prinderi. Ajuns într-un post ca ăsta, el poate aduce mai multă pagubă decât adu ce o secetă de gradul șapte și ceva.

— Nu cumva exagerezi? Oum poarte să aducă. Ăsta pagubă?

— Foarte simpoiu. În loc de rulmenţi necesari. Producţiei, el este în stare să aprovizioneze fabrica cu tot atâtea pachete de drojdie de bere. Poate că în loc de șuruburi 3/16 să aducă o tonă ori două de cuișoare din alcelea care se pun în vinul fiert sau în cel mai rău caz să aducă cuie de șiţă. De import însă.

— De ce de import?

— Așa-l ajută capul. Ar fi prost de pomană dacă n-ar aduce cuie de import.

Este bine pentru noi când proștii nu fac prea mulţi purici într-un loc.

— Ce mai știm despre proști?

— Că de obicei ei sunt primii care zic hop înainte de a trece gârla și cu ocazia asta se mai înecă din ei.

— Mulţi? Mulţi se înecă?

— Numai cei oare zile hop înainte de a trece gârla. Mai știm, să se zice despre ei că sunt căzuţi în cap, ceea ce nu este chiar așa…

ce *nu știm despre proști*

Nu știm dadă se uită în buletin atunci când sunt întrebaţi cum îi cheamă, nu știm cum au învăţat să deschidă o umbrelă cehoslovacă pentru că am văzut prost cu umbrelă cehoslovacă deschisă și pe timp frumos. Nu știm dacă au aflat până acum că nucile pe care străbunii lor le urcau în pod cu furca, înainte de a fii mâncate trebuie și pot fi sparte chiar cu o piatră.

Dar nu de kilometru…

Lichele

Să mă ierte Dumnezeu drăguţul, dar parcă te ia așa cu greaţă și cu un fel de ameţeli mai nord-americane, numai când dai cu ochii de cuvântul lichea. Dar să mai ai și de-a face cu ea. Brr! Licheaua, după câte știm noi de la bunici și chiar de la străbunicii noștri fie-le ţărâna din ce în ce mai ușoară, și-a început activitatea atunci când s-a făcut frate cu dracul până a trecut puntea.

— Dar de ce-a vrut să treacă puntea?

— Nu știu. Știu însă că după aceea, după ce-a trecut puntea, i-a zis încornoratului în cauză, bonjour, și s-a apucat de lichelisme. Că d-aia l-a făcut maică-sa ori cine l-a făcut, lichea. Să ne ocupăm mai întâi de licheaua cu mai multe inele de aur greu pe degete. Licheaua cu multe inele pe degete și cu ceas cronometru dacă ajunge administrator la o cantină pe litoral, pe Valea Prahovei sau în orice staţiune balneo-climaterică, e mare. Abonaţii cantinei „supravegheată” de el nu trebuie să-și mai facă probleme cu silueta. Licheaua vinde carnea macră și alte vitamine și proteine altei lichele care este și mai și… care este gestionar la cel mai apropiat restaurant. Licheaua de la cantină nu se sperie că scrii tu în condica de sugestii, că în loc de friptură la tavă ori pui la grătar cum scrie în meniu, ţi-a dat ardei umplut cu orezul pe care l-ai lăsat cu o zi înainte în farfurie pentru că nu avea

niciun gust și nu era nici ales.

— De ce nu se sperie?

— Nu scrie în planul lui de activitate că trebuie să se sperie când îi scrie cineva în condică. Și în al doilea rând, nu se sperie pentru că licheaua are două condici. Una pentru tine, alta. Pentru controale. Câteodată licheaua asta ajunge și prin locuri fără soare, dar asta este alta căciulă. Mai bălană. Licheaua asta îţi face în câţiva ani roditori și casă și vilișoară cu vedere mai spre soare și-l vezi și la volanul unei mașini mai de altă naţionalitate. Dacia pentru el nu este. Limuzină, chiar dacă are confort sporit.

— Zău?

— Zău. Licheaua cu inele ori fără inele dar lichea, dacă este casier plătitor îţi ciupește cât poate și din ajutorul de boală, pentru că din leafă nici nu mai vorbim. Licheaua, dacă mulţumită unui prieten mult mai înalt decât el, prinde un post bun, se pune pe treabă. Vine primul la serviciu și pleacă aproape ultimul. Se zbate, lovește în dreapta, lovește în stânga, desfiinţează oamenii în ședinţe și-n scurt timp începe să-și comande covoare la Cisnădie, cavou de marmură la Simeria și dacă simte el că secretara lui are perspective să devină o mamă bună, o ajută, după care se însoară cu ea. Cu toate că este măritată, o face să divorţeze. Asta pentru că nu vrea să-și piardă scaunul care este mult mai înalt decât el.

— Licheaua este măruntă și la propriu?

— În cazul ăsta da, în cazul cu secretara. Licheaua patentată, alta decât cea cu cavou și cruce de marmură făcută la Simeria, este în stare să-și lase de izbeliște nevasta cu doi-trei copii și să-și ia lumea-n cap. Să lucreze așa cum se pricepe în fiecare judeţ al ţării câte două-trei luni, ca să nu i se dea de urmă. Nu trimite acasă pentru nevastă și copii nici măcar un salut ori o vedere de prin locurile prin care pribegește, darmite ceva bani? Licheaua blondă și surâzătoare, dacă este trecută și prin pușcărie din cauze de lichelisme, este în stare de orice. Licheaua asta blondă oare știe și vreo zece rugăciuni între care și vreo câteva catolice, este în stare să ducă în cimitir crucea maică-sii oare i-a trimis pachet în fiecare lună la pușcărie, înainte de a-și da sufletul și să facă cerere de ajutor de înmormântare. În dreapta și-n stânga. Ba mai vinde și coșciugul! pe care și l-a cumpărat biata femeie din spirit de precauţie.

E dureros ceea ce vă spun eu acum dumneavoastră, zău că-mi vine greu, dar ce să fac, asta-i licheaua blondă și surâzătoare. Luaţi vă rog dumneavoastră puţină lămâie.

— Pentru ce inviţi dumneata cititorii să ia lămâie?

— Împotriva greţii. Căutaţi o lămâie mai grecească și cu mai puţini sâmburi. Asta-ţi ia greaţa în doi timpi și opt mișcări mai lente. Dacă vă simţiţi mai bine, atunci haideţi să vedem ce…

ce nu știm despre lichele

Nu știm. Câte dioptrii mai poartă, câţi pisoi i-a fătat pisica, nu știm ce educaţie

dă el pisoilor, nu știm și nu ne putem explica absolut deloc de ce mai moare din când în când câte-o lichea din cauză de infarct, când știm că nu prea au inimă…

Căutătorul de noduri în papură

După calendarul dumneavoastră ce este astăzi? După al meu personal este joi. Joi și câteva minute pentru că a trecut de miezul nopţii. Fiind joi și ceva, zău că n-ar fi rău dac-am discuta barem o jumătate de oră despre căutătorul de noduri în papură. Știu că ne-ar trebui vreme mai multă pentru a discuta despre el, dar eu nu prea mai am timp. Am de cărat din curte niște moloz.

— Atunci poţi să începi.

— Chiar dacă-l pui la raze Röentgen pe căutătorul de noduri în papură, nu-l poţi deosebi de un marinar netatuat de cursă lungă care a văzut și Madagascarul, de un zugrav care merge cu scara dublă și zece kilometri dacă-și pune ambiţia, de un planificator surâzător dar cu rude necooperativizate, nu-l poţi deosebi domnule oricât te-ai strădui. Nu-l poţi deosebi nici măcar de un cititor de contoare puţin cam șașiu, nu-l poţi deosebi nici de un afemeiat foarte gelos, de un fumător de ţigări Mărășești fără filtru care are mai puţini plămâni și ăia…

— Ei nu poţi!

— Zău dacă poţi. Expert să fii și dai greș. Nu-l poţi deosebi nici de un columbofil din Giurgiu, sau chiar de un motociclist care și-a scos ţeava de eșapament ca să atragă toată atenţia din jur și-mprejur asupra lui și a motocicletei sale (arză-o-ar focul s-o arză cu carburanţi cu tot) cu care încă n-a avut norocul sa cadă… pe mâna agentului de circulaţie. Barem pe mâna agentului de circulaţie. Ca să-l cunoști pe căutătorul de noduri în papură așa cum cer normativele, nu este neapărată nevoie să ai studii superioare, ci trebuie să ai de-a face cu el. Dar mai bine să baţi în lemn.

— Ce fel de lemn? Esenţă mai tare, ori…

— În orice fel de lemn, de orice esenţă. Lemn să fie. Asta este omul care-ţi scoate peri albi, chiar dacă ești bălan de origine. Dacă ai nevoie să presupunem, de o adeverinţă, din care să reiasă că mai ești în viaţă — cerută de alt căutător de noduri în papură — și ai norocul să dai peste un căutător de noduri în papură puţin mai răgușit și mai cu mânecuţe negre decât celălalt care ţi-a cerut adeverinţa, ai păţit-o rău de tot. Căutătorul de noduri în papură care trebuie să-ţi dea adeverinţa, se uită în ochii tăi exact cum se uită milogul de statură mijlocie în traistă, se uită în actele tale cum se uită popa la colac și, deși ești convins că trăiești, nu-ţi dă adeverinţa. Ce, e prost să ţi-o dea? N-ar fi căutător de noduri în papură dacă ţi-ar da-o imediat. Ce-a băut petrol lampant? Așa că trage aer în plămânul stâng și puţin în dreptul și te-ntreabă mirat și mai ales bănuitor de ce trăiești în Titan și nu în Drumul Taberii, de ce ai încălzire centrală și nu laterală. Încerci tu să-i explici că așa a fost să fie, că așa au căzut zarurile, dar ce, te lasă să deschizi gura? continuă cu întrebările. De ce stai la număr cu soţ și nu la număr fără soţ, de ce ai ţiglă pe casă și nu plăci ondulate de azbociment care sunt mult mai economicoase, de ce ai televizor Grigorescu și nu Lux, de ce ai antenă colectivă și nu individuală, de ce

mănânci mai mult pe dreapta și nu pe stânga… Dacă trăiești trebuie să-i dai o declarație în care să scrii în fața lui cine te-a pus să mai trăiești și în ce scop, nu cumva… Dacă nu faci tu un infarct sau măcar un pre, îți face și el o adeverință și tot n-o iei atunci când ai nevoie. Dacă scapă după infarctul pe care l-a făcut el între timp, atunci te amână. Te amână ca să studieze răspunsul. Dacă are îndoieli asupra sincerității răspunsurilor, îți trimite o invitație acasă să te prezinți în ziua de… În ziua de, te ia din nou la bani mărunți.

— Și?

— Și, cam ăsta e în linii mari și drepte căutătorul de noduri în papură.

ce *nu știm despre căutătorul de noduri în papură*

Nu știm dacă reușește să-și întemeieze o familie, și dacă-și întemeiază cam câte antinevralgice folosesc pe zi cei ce trăiesc în preajma lui. Atât!

Papă-lapte

Omul ăsta, seamănă în partea de sud cu ceasul de la universitatea din Bucureşti. Are mișcări domoale, umblă cam neglijent îmbrăcat, se tunde de patru ori pe trimestru dar nu la același frizer și de obicei este cumsecade, bine intenționat, nu râvnește la bunul altuia nu se urcă în pod cu scara altuia decât rar de tot, nu bagă beţe-n roata semenului său.

Nu poartă cravată decât rareori, pentru că nu știe să-și facă nod. Nu duce cu plăcere crucea vreunui prieten care-a murit înaintea lui, nu se întinde mai mult decât îi este plapuma cu romburi ori pătrate, nici măcar iama.

— Dacă are atâtea calități, ești atât de drăguț să-mi spui și mie ce ai cu el? Nu râvnește la bunul altuia, nu aia, nu alta, dumneata vrei să-l iei în pleaznă. De ce?

— De ce nu mă lași să continui, c-ajung eu și la cauza care l-a făcut să-l iau în seamă.

— Mă rog!

— El, papă-lapte, are și studii. Uneori chiar studii superioare. Dar nu arată. De când era mic, mic de tot, a învățat să dea în gropi. Nu se știe, la cine a învățat lucrul ăsta, dar e drept că nici nu s-au făcut investigații.

— De ce nu s-au făcut?

— Probabil pentru că n-a interesat pe nimeni. Omul ăsta ar fi o comoară — neîngropată — de om, dacă n-ar fi papă-lapte. Papă-lapte cel cu studii medii nu se înfige la o muncă mai cu „foc continuu”, nu…

— Eu, iartă-mă că te contrazic, dar am văzut, am întâlnit un papă-lapte și la „foc continuu…

— Unde?

— La Hunedoara. La furnale. Chiar la Secția întâia.

— S-o fi rătăcit cine știe cum pe acolo. Altfel… O să prindă el pică pe mine, dar n-am încotro. Trebuie să-i dezvălui și o altă meteahnă. Papă-lapte, calcă el de două

ori într-un loc, dar este și puturos. Așa că este pus de nu știu care mare mahăr din comerţul cu amănuntul, să-ţi vândă să zicem, mezeluri.

— La centrele de lapte or la lactovegetariene, de ce nu sunt promovaţi?

— Sunt papă lapte numai la figurat.

Dar dac-am apucat să discutăm de cel de la raionul de mezeluri, hai să-l luăm puţin în colimator și să vedem cum se descurcă el în munca de vânzător la raionul de mezeluri și alte delicatese.

— Ia s-auzim, cum procedează?

— Intri, scoţi bon de la casă, îi dai bonul și-i spui să-ţi dea în schimbul lui 250 grame de salam italian. Papă-lapte îşi pune ochelarii, se uită bine la bon, se șterge pe frunte de transpiraţie și începe să-ţi taie 250 de grame de tobă. Îi spui c-ai plătit salam italian și nu tobă. Papă-lapte zice că ai dreptate după ce mai cercetează o dată bonul. Se formează coadă la raionul lui, îşi mai șterge o dată transpiraţia de pe frunte că el în timpul ăsta muncește nu glumă, pune suflet, pune mult suflet și se uită la ceas ca să vadă cât mai este până la închiderea magazinului. Începe din nou să-ţi taie, dar nu salam italian, ci telemea de 23. Te trimite să mai plătești o diferenţă la casă. N-o să se facă gaură pătrată în cer, dac-o să mănânci brânză de 23 în loc de salam italian, îţi zici tu în gând în limba maternă ori alta străină dacă ești poliglot. Te duci repede la casă mulţumit într-un fel că scapi de pedeapsa asta și în acest timp papă-lapte te bârfește. Le spune celor care s-au strâns că habar n-ai pe ce lume trăiești, că nu știi să te orientezi, că nu știi ce să cumperi. Dar n-o zice cu răutate că el nu este rău la suflet.

— Dacă nu e rău la suflet, atunci de ce nu te lasă să mănânci ce vrei tu și îţi bagă pe gât brânză de 23?

— Iar te grăbești. Așteaptă că n-am terminat. Îi dai bonul cu diferenţa de preţ, iei pachetul și când îl desfaci acasă ce crezi dumneata că găsești?

— Brânză de 23?

— Nu.

— Olanda?

— Nu.

— Cabanos?

— Nu.

— Cremă de ghete?

— Nu. Găsești salam italian. Papă-lapte a încurcat pachetele. Ţi-a dat salamul italian al celui din urma ta, care de fapt a cerut brânză de 23…

ce nu știm despre papă-lapte

Nu știm dacă suferă de mal de mer, dacă găsesc mâncare caldă acasă și de asemenea nu știm dacă gropile în care dau sunt aceleași în care dau și niște „rude”. de-afle Ior.

Șmecheri

Unii susţin că atunci când a fost cu împărţirea materiei cenușii, șmecherul a stat de două ori la rând. Cade însă varianta asta, pentru că știm încă din vremuri străvechi că cel care împărţea glagoria, era un tip foarte vigilent. Nu-i scăpa nimic.

— Eu am mai întâlnit din ăștia cărora nu le scapă nimic și în fond…

— Eu nu bag mâna în foc, dar datoria mea este să spun tot ce am auzit. Alţii susţin că ar fi fost nepot ori nu știu ce fel de rudă cu cel care împărţea glagoria, și că ăsta pe bază de nepotism i-ar fi umplut mai tare polonicul, ori i-ar fi pus ceva supliment. Și varianta asta cade, pentru că după cum am mai spus, omul de la împărţirea minţii nu făcea favoritisme. Era un integru.

— Câţi oameni integri nu…

— Tovarășe, eu asta știu asta-ţi spun.

Există însă și o alta variantă care mi se pare mie că este mai aproape de adevăr.

— Hai s-o auzim și p-asta, că n-o fi foc.

— Se zice, că tot atunci când a fost împărţirea glagoriei șmecherul i-a spus fraierului să se uite în sus. Acesta s-a uitat și-n același timp șmecherul i-a șterpelit o mână de minte. După aia cică a dat cu ochii de prost care căuta un loc potrivit să-şi vâre mintea în cap. Șmecherul i-a pus piedică și când l-a ajutat să-și adune mintea risipită pe caldarâm, șmecherul i-a luat și lui o mare parte din ea.

Șmecherii au de obicei capul mai mare? Ce număr poartă ei de obicei la cap??

— Asta nu știu. Nu știu deloc. Dar de ce să nu lăsăm noi pe seama sociologilor care și așa nu prea au ce face în unele întreprinderi și instituţii, să lămurească această problemă și noi să vedem ce nu ştim despre șmecheri.

— E prea devreme. Mai trebuie.

— Ce mai trebuie?

— E prea devreme să treci la ce nu știm despre șmecheri pentru că nu ai știut prea multe despre el. Ce mai știm?

— Dacă zici dumneata, hai… Mai știm că nu este adevărat că șmecherul face în fiecare dimineaţă gargară cu pioneze. Știm că nu are casa acoperită cu tabla înmulţirii, știm că nu-i trece metroul pe sub pat și că n-a coborât sau urcat niciodată în timpul mersului într-un avion mai cu reacţii.

— Ei susţineau asemenea năzbâtii?

— Sigur că da.

— Am avut și eu de-a face cu un şmecher. În armată însă. Când eram recrut. Și-a scuipat șmecherul în palmă, a întins mâna spre mine și mi-a zis să înot.

— Ce i-ai spus? Ai avut replică?

— I-am spus să se dea mai într-o parte, că fac valuri când m-arunc.

— Bună. Deci, toate poveștile astea care se pun pe seama lor, sunt scorneli. Gargarisme, cum zice el, șmecherul. El a aflat de la șmecherul mai bătrân care a trecut și prin ciur și prin dârmon, că numai ou șmecheria nu se poate trăi. Așa că cea mai mare parte a șmecherilor s-a încadrat. Este adevărat că pe posturi mai… Dar s-au încadrat.

— Restul? Cu restul de șmecheri ce s-a întâmplat?
— Nenorocire mare. N-au avut noroc.
Au crezut că dacă sunt șmecheri pot trăi și fără să pună umărul la muncă.
— Și?
— Din șmecheri au devenit paraziţi, bișniţari, vai și amar de soarta lor. Dar hai să trecem la…

ce nu știm despre șmecheri:

Nu știm la ce se gândesc ei când se tund mai cu plete și fac pluta pe spate într-o apă mai curgătoare, nu știm dacă se mai supără cum se supărau vechii șmecheri când le călca cineva pe umbră, nu știm ce zic ei în sinea lor când se uită mai cu atenţie într-o oglindă concavă ori convexă.

Tipicari

Numai un netrebnic a putut lansa zvonul că tipicarii sunt pe cale de dispariţie. Nu dragul meu, îţi garantez eu că nu vom scăpa de ei nici în anul 3002 ori 3004.
— Eu am auzit că balenele sunt pe cale de dispariţie. De tipicari nu mi-a ajuns la ureche nimic. Balenele, iartă-mă că te dau mai într-o parte de la subiect, balenele din ce cauză sunt pe cale de dispariţie?
— Sunt vânate. Se face un fel de braconaj cu ele. Au grăsime, pielea…
— Și tipicarii au grăsimi și au pielea…
— Nu.
— Atunci? Pentru ce să fie ei pe cale de dispariţie? Pe ei cine-i vânează?
— Satiricii și umoriștii.
— Ce au cu ei? De ce nu sunt iubiţi tipicarii?
— Pentru că sunt tipicari și-ţi mănâncă în momentul când dai de el, câţiva ani din viaţă.
— Fii drăguţ și dă-mi și mie un exemplu.
— Exemplu de tipicari?
— Nu. De felul cum îţi mănâncă el câţiva ani din viaţă.
— Bine! El „tipicarul, este adevărat că în ultima vreme nu mai este agreat de șefii de instituţii şi întreprinderi, dar asta este cu totul altceva. Nefiind agreat, el a fost împins mai spre „periferiile” întreprinderilor ori instituţiilor. Fie c-a fost făcut magaziner, arhivar, ori pus la diferite ghișee. Ăsta de la diferite ghișee, ne dă nouă muritorilor de rând, mare bătaie de cap. Să luăm ca etalon pe cel de la un simplu ghișeu de informaţii. Ești de acord?
— Cum să nu? îmi dai voie să-mi aduc și copiii s-asculte ce părere ai dumneata despre tipicari?
— Nu! Mai bine înregistrează la magnetofonul ăla, de ce să speriem copiii? Le dai să asculte bandă când se fac mai mari.
— Mă rog.

— Deci ești atent. Pot să încep? Te duci la el să-l întrebi când poţi fi programat pentru o audienţă la cutare tovarăș. Tipicarul căruia i-ai zis bună-ziua, îţi răspunde la salut după ce-și ascute creionul, după ce-și aranjează mustaţa dacă poartă mustaţă, după ce-și mai pune tuș în tușieră, și mai ales, după ce-și șterge cu pielea de căprioară lentilele ochelarilor.

Tipicarul, dacă nu poartă ochelari nu poate fi tipicar. După ce reușești să scoţi de la el răspunsul la salut, nu te lasă să-i spui ce treabă ai cu el, ci îţi cere buletinul de identitate. Dai de belea cu el dacă ai mai chelit din momentul în oare te-ai fotografiat pentru buletin și când ai sosit la ghișeu. Te ceartă dacă în fotografia de pe buletin ai avut cravată cu buline și acum ai cravată cu carouri sau romburi. După ce termină cu fotografia, trece la nume. Te întreabă de două ori cum te cheamă.

Păi nu scrie în act cum te cheamă?

— Scrie și încă citeţ, dar el nu s-ar numi tipicar dacă n-ar proceda așa. Dacă uiţi să-i spui litera dintre nume și prenume e în stare să te tundă. La adresă și la rubrica mutaţii, zăbovește mai mult. Dacă ai „mutaţii” trebuie să-i explici ce te-a făcut să te muţi de la o adresă la alta și dacă-l lămurești, avansează la rubrica „Însemnări speciale”unde dă de ștampila cu grupa sanguină. După ce descifrează numele doctorului care semnează, se uită în ochii tăi și-ţi spune că era mult mai bine dacă în loc de grupa B-3 aveai 0.1. Ori invers.

— Ce treabă are el cu grupa sanguină?

— Nicio treabă, da ţi-am spus, e tipicar. După ce în sfârșit a terminat cu buletinul, scoate o batistă din buzunar, se șterge de transpiraţie, îşi mai șterge odată cu piele de căprioară lentilele aburite și abia după acest ceremonial, te întreabă ce dorești. Îi spui c-ai vrea să fii programat într-o audienţă la tovarășul cutare… La auzul acestui amănunt, sare ca un resort, te ceartă că-i produci timpi morţi, că l-ai făcut să muncească atâta de pomană, pentru că tovarășul cutare, primește în audienţe fără programări, dar este în concediu medical de câteva luni, cu perspective de pensionare și-ţi trântește supărat oblonul în nas.

— Să știi c-am întâlnit și eu un astfel de tipicar. Era vânzător la un magazin de fierărie. I-am cerut un cârlig, pentru agătat un tablou în perete. M-a întrebat prima dată dacă apartamentul este din prefabricate. Apoi câte kilograme are tabloul. Dacă este icoană ori un portret.

I-am spus că tabloul meu reprezintă o înmormântare de Petru Vintilă. M-a certat c-am băgat banii într-un tablou de Petru Vintilă și n-am luat unul de la secţia de artă, o florărească. Una este — mi-a zis el — să fie în casă o înmormântare și alta o florărească. M-a întrebat și ce culoare au pereţii, covoarele și după ce s-a făcut coadă de vreo opt metri, mi-a spus să mă interesez unde s-a mutat Predoleanu de la Obor, să caut acolo, că lor le lipsește deocamdată, dar…

ce *nu știm despre tipicar*

Nu știm dacă au mâncat vreodată colărezi, dacă le folosește faringoseptul și nu știm cam câţi oameni ar vrea să aibă ei la priveghi…

Slugarnici

Am terminat de zugrăvit, am bătut și covoarele și acum după un duș bine meritat, mă gândesc că cel mai bine și cel mai nimerit ar fi să aducem vorba așa pe de parte și despre domnia sa slugarnicul. Eu îmi dau seama că la o cafea, mai bine s-ar potrivi niște bancuri cu Bulă, ori o partidă de table. Dar nu se poate.

— De ce nu se poate?

— Nu se poate pentru că trebuie băgat în seamă și el, slugarnicul. I-am promis, ce naiba. Deci, ești de acord să încep. Dacă are stofă, slugarnicul poate deveni slugarnic de mic copil. Stai, stai te rog o clipă, o secundă, că am impresia că am exagerat puţin. Chiar din fașă nu. În fașă fiind, cum ai putea să-ţi dai seama că e slugarnic. Să ia asupra lui și vina că din cauza lui sunt umede și scutecele odraslei tovarășului șef cutare? Să fim obiectivi că așa ceva nu se poate, chiar dacă are geniu. Dar de pe la cinci, șase, șapte ani în sus, da. Cel care este sortit să fie slugarnic, de la această vârstă în sus îşi începe activitatea.

— Cum? Cum începe?

— Fără să-i spună cineva, se aşază el capra în locul copilului tovarășului cutare.

Dacă se joacă de-a v-aţi ascunselea se face el în locul copilului tovarășului cutare, dacă-l vede, dacă-l descoperă pe copilul tovarășului cutare, îi cere scuze și pleacă din calea lui în căutarea altuia. La șotron deși este as, greșește în favoarea copilului tovarășului cutare. Dacă cumva copilul tovarășului cutare sparge un geam cu mingea, slugarnicul cu stofă ia asupra lui vina și chiar dacă este mai mușchiulos, mai solid decât copilul tovarășului cutare, se lasă trântit, ba chiar și bătut de acesta. Îi cară la deal sania îi duce și-i aduce de la școală servieta, dacă învaţă la aceeași școală cu copilul tovarășului cutare. Dar acest tovarăș cu tare trebuie neapărat să fie șef. Ajuns la maturitate, pentru că așa cum este slugarnicul ajunge și el la maturitate, nu știu cum se face că se învârtește de posturi numai în preajma șefilor. Ajuns în preajma lor, el vine cu zece minute înaintea șefului, chiar dacă afară tună și fulgeră, ori este o zăpadă mai mare ca aceea din 1954. Îl așteaptă la ușă ca un căţeluș credincios ca să-i zică șefului un „Să trăiţi” și să se aplece până la podea.

— De ce se apleacă până la podea?

— Pentru că e slugarnic. D-aia. El, slugarnicul dacă în noaptea aia a visat c-a nimerit sub roţile din dreapta ale acceleratului de Constanţa, îi spune șefului să fie într-un ceas bun c-a visat că pe șef l-a chemat sus de tot și-i urează la mai mare.

— Și?

— Și șefului îi place când subalternul lui îl visează, și-i cere amănunte în legătură cu visul. În acest timp slugarnicul, îşi face meseria. Îl ajută pe șef să-și scoată galoșii, paltonul și dacă este mai intim cu șeful, deși nodul de la cravată este la locul lui, i-l aranjează și-i face și noduri mai proaspete la șireturile de la pantofi.

Are întotdeauna la el ţigări din care fumează șeful și dacă se întâmplă ca șeful să fie bolnav, se îmbolnăvește imediat de aceeași boală și poartă cu el medicamente, mai ales când îi ia șeful în deplasări.

— De ce-i iau unii șefi pe slugarnici cu ei în deplasări?

— Nu se știe precis. Sociologii noștri au făcut și ei niște cercetări, dar până la urmă s-au lăsat păgubași. Dacă s-au lăsat păgubași sociologii, de ce să ne mai batem noi capul? Dacă șeful plecat în deplasare are de trecut o apă peste care nu s-a făcut pod din cine știe ce motive, slugarnicul se face luntre ori punte ca să treacă șeful. Se face și barcă cu motor dacă situaţia o cere. Îi pare rău, moare de necaz slugarnicul că în întreprinderea ori instituţia în cară lucrează, nu se joacă capra ca să se așeze el în locul șefului și să stea capra până și după program. Dacă șeful, distrat fiind pleacă la vânătoare și uită să-și ia cartușele de acasă, slugarnicul este în stare să se facă pentru șeful lui și cartuș de calibru 12 ori chiar 16.

— Cum?

— Străduindu-se. Se face el barcă cu motor și n-o să se facă un biet cartuș de 12 ori 16? Asta este o jucărie pentru el.

— Și trăiește mult slugarnicul ăsta al dumitale?

— Al meu? De unde până unde al meu?

— Zic și eu așa.

— Păi trăiește destul, dar mai bine să vedem…

ce nu știm despre slugarnici

Nu știm ce fac ei dacă se nimeresc să-și cumpere un ceas care merge cu câteva secunde mai înainte decât al șefului.

Nu știm cu ce au fost înţărcaţi și la ce folosește măseaua de minte în afară de spart nuci pentru șef. Nu știm nici… Dar să lăsăm!

Risipitori

O să vă dezamăgesc eu, dar zău n-am ce face. O să vă dezamăgesc pentru că în cele ce urmează, nu va fi adus în discuţie absolut deloc acel drăguţ de fiu risipitor din biblie. O să-l ocolim ca pe un sens giratoriu bine păzit. Nu ne vom ocupa de el pentru că, pe cuvântul meu de onoare dacă nu este partid pe lângă „fiii risipitori" din zilele noastre cu soţ ori fără soţ. De ce să-l căutăm noi pe risipitor tocmai în biblie, când îl putem întâlni mai la tot pasul. Să cheltuim și bani de deplasare pentru a ne documenta cum trebuie. Ar fi mult mai bine pentru mine dacă acum în loc să vă vorbesc de risipitori aș cânta la oboi.

— De cei la oboi?

— Dac-aș cânta la oboi mi-aș supăra cel mult vecinii și nu mi-aș face atâţia dușmani. O să-mi fac mulţi dușmani, pentru că risipa este și ea cam mare. Dar ce să fac dacă nu știu absolut deloc să cânt la oboi. Nu știu să cânt la niciun instrument. Nici la cele cu coadă. Așa stând lucrurile să-i dăm drumul la subiectul ăsta. Intră dumneata, nu sâmbăta când se zice că sunt trei ceasuri, ori trei ceasuri și jumătate rele, intră în orice zi, pe alese, intră în primul bloc care-ţi iese în cale

când intri pe strada afla ce încă n-a fost botezată și dacă n-ai să găsești 63 de robinete care curg fie din lipsă de garnituri, fie din lipsă de robinete, să nu-mi zici mie bună ziua pe data de 21 martie și nici a doua zi.

— De ce tocmai pe ziua de 21 martie? Ce ai cu ziua asta?

— Nimic. Am ales și eu așa o zi la întâmplare, dacă n-ai să găsești 47 de becuri aprinse ziua-n amiaza mare, dacă n-o să-l întâlneşti pe șeful asociaţiei de locatari umblând cu ochelari de soare ca să nu-și strice vederea din cauza acelor becuri aprinse să nu îmi mai daţi mie bună seara la data de 18 septembrie a anului viitor. Parcă-i aud pe chiţibușari zicând: „uite și la pieptosul ăsta ce curajos este. Critică o risipă de câţiva metri cubi de apă și niște sute de kilowaţi. Au dreptate chiţibușarii într-un fel al lor, și ca să le luăm piuitul chiţibușarilor ăstora de tobă ori de ghindă, care încă n-au auzit până la etatea lor destul de înaintată de proverbul acela cu: „picătură cu picătură se face marea mare”. Dar hai mai bine să intrăm și pe un mare șantier pe care-l știm numai noi doi. Eu și dumneata. Și dacă n-om găsi zeci de saci cu ciment împietrit ori risipit, cum numai Sfântul Anapoda cel nou se pricepe să facă lucrul ăsta, dacă n-o să întâlnim risipitori descarcând cărămizile din vagoane ori autocamioane ca pe balast cu lopata, să nu-mi mai ziceţi mie somn ușor înainte de a mă culca în noaptea de 21 spre 22 noiembrie. Dacă n-o să găsim ţiglă, plăci de faianţă, tone de fier beton, elemente de calorifer, cizmele de cauciuc, casca și centura de protecţie precum și port-ţigaretul cu ţigări cu tot al vreunui șef de lot mai adormit și foarte multe alte materiale de construcţie la o jumătate de metru sub noroiul de pe acest șantier, să nu-mi mai ziceţi somn, ușor nici în noaptea următoare a anului curent. Cei care umblă mai des pe șantiere zic în sinea lor: ăsta vinde castraveţi la grădinari, parcă noi nu știm, n-am știi câtă risipă se face. Să mă ierte dumnealor, dar asta mi-e meseria. Trebuie să vând castraveţi și la grădinari, dacă ei sunt în „pană” de castraveţi.

Ce mai știm despre risipitori? Mai știm că un risipitor dacă are nevoie să bată o scoabă într-un lemn de brad ori chiar de fag, scoate de la magazie opt scoabe ca să aibă șapte de rezervă. Ia cu el două ciocane, ca să uite unul la fostul loc de muncă. Știm multe despre ei, dar de ce să risipim atâtea vorbe. Nu merită!…

ce *nu știm despre risipitori*

Nu știm prea bine dacă poartă vata în urechi cu un anumit scop, ori numai așa de fandoseală. Nu știm dacă se pricep să cânte din frunză și de asemenea nu știm cam cum le-ar sta lor într-o barcă pe apa Sâmbetei…

“Parașute”

În cele ce urmează ne vom ocupa despre parașutele între ghilimele.

— Cum sunt parașutele astea în ghilimele? Mai…

— Ai să vezi dumneata. „Parașutele” astea despre care mi-a venit mie chef acuma să discut cu dumneata, acum înainte de masă, sunt un fel de păsări de

pradă, mamifere însă și de gen feminin. Merg pe bază de parfumuri mai franţuzești și o mare parte din ele dacă sunt îmbrăcate, sunt îmbrăcate la shop. Dacă nu sunt îmbrăcate, au pe ele niște fustiţe ce le-au rămas de pe vremea când erau puse să recite „raţă, raţă, răţișoară” ori „căţeluș cu păr mișto fură raţa rococo”.

— Există și o astfel de poezie?

— Nu, o astfel de parașută.

— Unde-și fac cuib?

— Îşi fac cuib prin baruri de zi și mai ales de noapte. Ciugulesc ele și prin marile restaurante, dar baza rămân barurile.

— Se hrănesc cu cafele și ţigări ceva mai lungi, și sunt în veșnică mișcare.

— Cum adică în veșnica mișcare? Sunt fabricate pe bază de argint viu?

— Nu. Caută în permanenţă fraieri ca să-și facă rost și de friptura cu garnitura respectivă și dacă se poate să asculte și muzică.

— Ce-nseamnă fraier?

— În traducerea liberă, fraier înseamnă ceva între tolomac și prost. Venit în deplasare, dar cu bani mai mulţi. Te-ai lămurit? Strident rimelată, parașuta, dacă te vede puţin mai din străinătate, rămâne cu ochii pe tine mai multă vreme, apoi te întreabă în italienește cât e ceasul și dacă-i spui în franţuzește ora exactă, îţi mulţumește în engleză și-ţi spune să iei loc lângă ea în românește.

— Și? Și pe urmă?

— Și pe urmă, dacă ești slab de înger, ori dacă ai intrat în acel restaurant fără înger păzitor, află că ai încurcat-o. În câteva ore te lasă lefter, dar îţi lasă un nu măr de telefon unde s-o mai găsești când mai ai drum prin București. Unii dintre noi înclină să creadă că aceste parașute sunt căzute din lună. Ce naivitate! Unele sunt venite de la ţară ca să-și găsească un serviciu. Găsesc serviciu, pentru că în ţara asta, slavă domnului, avem de lucru berechet. Poftă de muncă să ai. Dar vezi dumneata, ca să-ţi păstrezi serviciul pe care l-ai găsit, trebuie să te scoli de dimineaţă, să fugit după autobuz sau tramvai să prinzi condica. La serviciul ăla nu te duci ca să-ţi pui părul pe moaţe ori să faci plase. Acolo, la serviciul pe care-l ai găsit trebuie neapărat să muncești. Că de aia e serviciu. Parașutelor nu le plac toate astea, drept pentru care la început intră cu timiditate într-un bar de zi, ca să vadă cum se bea o citronadă cu paiul și pe urma…

— Pe urmă ce se întâmplă?

— Mai bine să nu mai vorbim. O altă parte din parașute sunt oprite acasă de drăgălașii lor părinţi ca să se pregătească pentru facultate. Nu le trimit la muncă. Nu! Fetele lor să muncească? N-au muncit ei destul? Fetele lor să dea la fără frecvenţă? Tocmai fetele lor? Ce-or să zică vecinii ale căror odrasle sunt la zi? Așa că le ţin acasă să le pregătească. Fac împrumut la CAR ori scot bani de la CEC ca să plătească preparatori. Și încă ce preparatori. Și fetiţele lor dragi au o lene în ele soră cu moartea, aia despre care am învăţat în copilărie că umblă cu o coasă la ea, se „pregătesc” un an, doi, trei, se „pregătesc” cu asiduitate până nimeresc. Nimeresc însă de obicei în altă parte, de unde vin tunse mai scurt, dar și cu o calificare.

— Ce mai știm despre parașute?

— Ca unora le place cașul, altora muzica ușoară, altele mor după cea de cameră, după cum la fel de bine știm că sunt nevoite să vadă de mai multe ori un film dacă cei veniţi în deplasare iubesc filmul. Mai știm că…

— Eu cred că e de-ajuns cât știm despre ele, așa că te rog să treci la…

ce nu știm despre „parașute”.

Nu știm dacă li s-a tăiat moţul când au fost mici și dacă li s-a tăiat habar n-avem pe ce au pus mâna în timpul cât nașul făcea această operaţie. Nu știm de asemenea dacă știu pe dinafară cele patru puncte cardinale, nu știm dacă au aflat, dacă au avut curiozitatea să afle cum se zice la muncă într-o limbă străină. Nu știm cam ce vorbesc ele în somn dacă au obiceiul să vorbească. Încolo…

„Caprovarziști”

Caprovaraisitul a apărut și s-a dezvoltat imediat după domesticirea caprei.

— La ce dată a fost domesticită capra?

Zău că mă interesează. Te rog nu te supăra că te abat de la subiect, de la…

— Scrii un studiu asupra caprei?

— Nu.

— Atunci lasă-mă… Așadar caprovarzistul a apărut după domesiticirea caprei și „inventarea” verzei cu mai multe foi.

— Varza cu mei multe foi a fost inventată?

— Da mai lasă-mă domnule, n-ai văzut ghilimelele?

— Nu te supăra, dar înainte au existat și verze fără foi?

— Nu vrei să mă lași să spun ce am de spus? „Varza cu mai multe foi” este un fel de a spune. Un fel mai umoristic.

— Aaa!

— Deci, caprovarzistul, are deosebitul merit că a fost primul care a observat că între capră și varză există o veche și mai ales bună dușmănie. El a fost primul care a băgat de seamă că domesticită capră caută, se străduiește din răsputeri s-o mănânce pe biata varză. El a fost tot primul care a simţit că sărmana varză dorește din toată inima ei să nu fie mâncată de capră. Și, fiind și puţin nătâng, caprovarzistul, ca să împace și capra și varza și-a pierdut vremea. Multe zile și nopţi a stat între capră și varză.

— Are inimă bună caprovarzistul ăsta al dumitale. Și?

— Și-a pierdut timpul păzind varza până când semenii săi au descoperit gardul pentru varză și ţarcul pentru capră. Caprovarzistul însă a rămas și-l mai întâlnim și azi prin locuri unde nu sunt nici capre nici verze.

— Ce caută caprovarzistul prin locuri unde nu sunt nici capre nici verze?

— Cetăţene, dar dumneata nu ai absolut deloc simţul umorului? Te rog lasă-mă!

— Da, dar nu ei zis dumneata că…

— Te rog! Hai mai bine să vedem ce știm noi despre acest caprovarzist care acum trăiește departe de „uneltele” lui.

Știm că nu are o a atitudine fermă faţă de o situaţie. Dacă unul zice că este e albă, iar albul că este neagră, caprovarzisitul zice că este și albă și neagră. Dacă vine al treilea și zice că din contra este albastră, caprovarzistul zice că este și albă și neagră și albastră.

— Cum poate să susţină așa ceva?

— Nu susţine, zice.

— Cum poate să zică el că este și albă și neagră și albastră?

— Poate pentru că este caprovarzist.

— Săracul!

— Dar să luăm un exemplu mai concret; dacă în tramvaiul doi ori autobuzul 38 sau chiar într-un troleibuz cu număr fără soţ un pungaș de buzunare puţin mai brunet dar cu un dinte de aur este prins cu mână în buzumarul unui pasager mai șaten dar cu un portofel mai umflat, toată lumea, inclusiv taxatorul este de acord ca acel pungaș de buzunare să fie dat pe mâna celor în uniformă albastră. Vatmanul oprește tramvaiul, dar intervine caprovarzistul care de obicei nătâng fiind, pricepe mai greu, și se vâră între capră și varză.

— Îmi dai voie să te întrerup puţin? Un minut.

— Dacă vrei, ascult.

— În acest caz cine este capra și cine este varza?

— Nici atâta lucru nu-ţi dai scama? Capra este hoţul de buzunare iar varza, bineînţeles, cetăţeanul căruia i s-a „subtilizat” portofelul.

— Mulţumesc! Și?

— Și în timpul în care cel cu un dinte de aur o zbughește, uneori cu portofel cu tot, lăsând varza cu buza umflată, caprovarzistul își cere scuze că s-a amestecat. S-a constatat că acest caprovarzist are și părţile lui bune. El nu îngroașe numărul celor care divorţează. Rar de tot întâlneşti un caprovarzist pe scările tribunalului. Dacă se întoarce mai devreme dintr-o deplasare şi-şi găsește din întâmplare șeful în șifonier, nu-și ia nevasta la bătaie că n-a avut grijă să nu intre nimeni în șifonier în lipsa lui. El Știe să împace și capra și varza.

— Te rog lămurește-mă și pe mine, ce treabă avea șeful lui în șifonier?

— Ei și dumneata!

— Voia să împace numai capra?

ce nu știm despre „caprovarziști”.

Nu știm dacă le place varza călită, pastrama de capră și pasajul subteran de la Piaţa Scânteii. Nu știm ce părere au ei despre paralelismul liniilor ferate pe distanţa Bucureşti — Ploiești și invers…

— Caprovarziștii au obiceiul să se uite în oglindă?

— De ce?

— Să vadă și ei cum arată la faţă. Se uită?
— Nu știu…

Superstiţioși

— Auzi, dumneata ești ăla care te ocupi cu ce știm și ce nu știm despre…
— Ce dorești de la mine?
— Am un zece la mine, un zece disponibil.
— Nu-nţeleg ce fel de zece ai la dumneata.
— O notă de zece. Dacă-i scuturi bine, dacă zici bine de superstiţioșii ăștia, îţi dau zece. Dă-i drumul! Ascult.
— De ăștia nu ducem lipsă, avem de toate categoriile.
— Vreau să te întrerup, pentru a te-ntreba ceva. Să-mi dai o lămurire. Vrei?
— Da.
— După ce-i cunoști pe superstiţioși în afară de funda roșie pe care o poartă ca să nu se deoache.
— Unii nu poartă fundă roșie.
— Atunci?
— Dacă dumneata ai nevoie de o adeverinţă, ce faci?
— Astra-i bună, ce să fac? Mă duc după adeverinţă.
— Și dacă dai peste un birocrat?
— Mai insist, mai insist.
— Vezi? Vezi că le-ncurci? Dacă un superstiţios se duce după o adeverinţă sau cine știe ce act cu ștampilă rotundă, triunghiulară ori, chiar pătrată, și dacă din cauza unui birocrat cu pietre la rinichi, mânecuţe negre, dar plouat și pe vreme însorită, nu poate să obţină adeverinţa sau cine știe ce act, el nu se duce să-l reclame pe birocrat.
— Zău? Dar ce face?
— Se ceartă cu vecina lui care i-a împrumutat de mai multe ori râșniţa de măcinat cafea, că i-a ieșit cu „gol” înainte, când a plecat el de-acasă. Își varsă focul pe cotoiul negru cu ochi albaștri și soră gri, care i-ai tăiat calea, ori dă de pământ cu scara pe sub care a trecut. O pune pe foc chiar dacă are încălzire cu păcură.
— Săraca scară! Biata de ea! De ce-o pune pe foc?
— Păi există o superstiţie pe bază de scară. Dacă treci pe sub scară etc. Etc…
— De fapt, altceva voiam să te întreb. Care birocrat e mai al dracului, cel cu minecuţe albastre ori cel cu mânecuţe negre?
— Nu există deosebire prea mare între ei. Dar să continuăm. Dacă dă droaga ICAB-ului peste el, nu zice că a dat peste el că e căscat, ci pentru că a uitat să-și închine de trei ori ochiul stâng când i s-a zbătut. Dacă nu găsește sare de lămâie ori cuișoare la alimentara din colţ ori la autoservirea din dreapta, el zice că nu găsește din cauză că a pășit cu stângul când a plecat de-acasă, nu că responsabilul alimentarei sau autoservirii este un lasă-mă să te las. Nu cere condica de reclamaţii și sugestii ca să-i dea o mână de ajutor gestionarului cu aprovizionarea alimentarei.

— Apropo de condica de reclamaţii. Dumneata ce părere ai despre ea?

— Bună! Sunt eficace.

— Sunt, dar eu am cunoscut un ins care după ce a scris în condica de reclamaţii a mâncat o bătaie…!

— De ce-a mâncat bătaie de la cei pe care-i reclama? Nu pentru că a intrat cu stângul?

— Și dumneata umbli la superstiţii?

— Se poate mânca bătaie și fără să fii superstiţios?

— Cum să nu?

— Atunci nu-mi mai trebuie nicio lămurire. Continuă te rog.

— Dacă aprozaristul cel rotofei și zâmbăreţ care a avut niţel de-a face și cu Legea 18 îi dă un kilogram de pământ la patru kile de cartofi, superstiţiosului nu-i trece prin cap că aprozaristul este un pungaș. la vina asupra lui. Zice c-a avut parte de atâta pământ, pentru că nu poartă la gât o piatră de 2 Mai aducătoare de noroc. Ce mai știm despre superstiţioși?

Știm că dacă pleacă de acasă pentru o treabă foarte importantă, nu se întoarce din drum, chiar dacă și-a uitat capul pe noptieră. Mai știm că au ce au cu numărul 13, cu calul bălan, se așteaptă la o mare nenorocire dacă-i urlă câinele de foame, iar dacă-i taie călea un iepure se-nioarce acasă chiar dac-a plecat la vânătoare de iepuri de câmp.

— Și dacă iepurele care i-a tăiat calea este un sinucigaș? Dacă vrea el să moară împușcat de un superstiţios? Cum îşi realizează dorinţa?

— Nu şi-o realizează. Moare de bătrâneţe, ori se sinucide altfel. Își dă c-un morcov în cap.

— Acum vreau să te mai întreb ceva.

— Ascult cu mare plăcere

ce nu știm despre superstiţioși

Nu știm cu exactitate ce preferă ei ca desert în ziua de 13 la ora 13 a fiecărei luni și ce-ar fi făcut dacă anul avea 13 luni? Nu știm de care bară se ţin când călătoresc cu tramvaiul 13, cum văd un spectacol dacă nimeresc pe locul 13 rândul 13. Nu știm de asemenea ce ţin ei în gură când trebuie să le coase nevasta un nasture la cămașa cu care sunt îmbrăcaţi. Că Legea superstiţiei așa prevede, să ţie ceva în gură când i se coase ceva cu care este îmbrăcat.

— Slab. Umor puţin…

— Ce să fac, mi-a cântat cucul din stânga când m-am apucat de scris…

Gură-cască

Vara trecută, mai precis cam prin dreptul Sfintei Marii Mari, un tovarăș de-al meu, blond, cu ochi aproape căprui, dar care fumează și tușește cu multă ambiţie și nădejde chiar și duminica m-a întrebat cam pe la orele 16,45 cum arată un gură

cască mai de doamne-ajută. I-am spus eu că dacă din cauză de gură-cască și-a pierdut într-un accident arătătorul, el poate să arate și cu mijlociul, ori cu inelarul.

Tovarășul meu blond dar care fumează și tușește cu nădejde, voia însă să știe cum arată la înfăţișare un gură-cască.

— De ce vrei să afli cum arată un gură cască mai de doamne-ajută, l-am întrebat eu pe omul ou ochii aproape căprui.

— D-aia! mi-a răspuns el.

— Ce pot să-nţeleg prin „d-aia”?

— Pentru cultura mea generală, vreau să știu. Dacă întreabă un copil? că am și copiii, ce fac?

I-am spus că el gură-cască poate s-arate şi ca directorul X.F.R.C.D. ului 2 care și-a uitat într-o sâmbătă servieta cu niște documente de altfel foarte secrete și o mănușă neagră de piele mare într-o cofetărie în care se servește și coniac dacă folosești în același timp și câteva ţigări de foi. Dumneata ăsta care mă asculţi ai timp?

— Am de ce?

— Vreau să-ţi spun că din documentele acelea de altfel foarte secrete, responsabilul cofetăriei, gură-cască și el a făcut cornete de seminţe în care vindea bomboane spirtoase.

— Acum înţeleg eu un lucru.

— Ce anume?

— Acum de aia-ţi dau bomboanele în mână când te duci, să cumperi.

— De care „d-aia”?;

— Nu mai au documente secrete din care să facă cornete. Este?

— Nu știu. El gură-cască, poate să semene și cu directorul adjunct de data aceasta de la… care a încredinţat gestiunea unei crescătorii de păsări aproape vii unei vulpi care s-a prezentat ce-i drept la angajare în travesti. Ce-a făcut vulpea aia acolo este ușor de imaginat.

— Totuși, ce-a făcut?

— Ei, ce-a făcut? A făcut exact ce poate face o vulpe într-o crescătorie de găini. Nici mai mult nici mai puţin. Dar te rog să nu mă mai întrerupi. Ascultă aici la mine. Gură-cască poarte să poarte același număr la pantofi și același model de cravată cu proiectantul — acela lung și deșirat care are o mătușă bolnavă de ficaţi și care tot din cauză de gură-cască (a celor care l-au angajat) a proiectat o fabrică de cărămizi cu colţuri și la sfârșit a ieșit o fabrică de carton asfaltat gata.

— Asta nu se poarte.

— Ei, nu se poate! mai citește și dumneata Flacăra. I-am mai spus eu tovarășului meu blond dar fumător înrăit, că un gură-cască poate să arate la înfăţișare și cu un om la locul lui. Poate să semene și cu dumneata și cu mine și cu Ramon Navarro, Greta Garbo, sau chiar și cu vatmanul de pe tramvaiul 4 turul 32 care se oprește între staţie să-și cumpere parizer ori pepeni pe tăiete, dacă este sezonul pepenilor.

— Și vatmanul ăsta care oprește între staţii se numește gură-cască?

— Nu, este gură-cască numai dacă porneşte în cursă cu căruţa cu pepeni în loc de tramvai.

— Aha!

— Tovarășul meu blond care ce-i drept nu fumează când are ventuze pe spinare, nu a avut curiozitatea să mă-ntrebe ce nu știm despre gură-cască. Cu îngăduinţa dumneavoastră, am să înlătur această lipsă și-am să vă spun…

ce nu știm despre gură-cască

Nu știm dac-au avut ori n-au avut rău de mare ori de aer nu știm dacă le place să mănânce dragavei în zilele de dulce, de asemenea nu știm de câte ori au fost aruncaţi în sus când au fosă mici și de că te ori au fost prinși…

Anapodiști

Am făcut ce-am făcut și iată c-am ajuns și la dumnealor anapodiştii. De fapt, se ajunge foarte greu la iei. Greu de tot, pentru că se ascund după fel de fel de circulare și alte hârtii cu antet și ștampile. Și acum, pentru că suntem lângă ei, să vă spun că ei, amapodiștii, au început ei să se răărească, dar să nu ne grăbim să punem steagul la poartă, că de dispărut, încă n-au dispărut. Mai e până atunci. Mai e destul. Dar mai întâi să vedem ce date avem, ce știm noi despre anapodiști. Mai întâi și mai întâi, știm că el este în stare de orice.

— Să nu exagerăm. Cum adică e în stare de orice. De ce să aruncăm cu noroi în semenii noștri?

— Anapodistul, semenul nostru? Uite că m-ai făcut să râd cu mâinile pe claviatura mașinii de scris. Auzi la el, că exagerez! Păi el, el anapodistul, poate foarte ușor să ia cartoful din Ilfov și să-l vândă la preţul pieţii în Făgăraș iar cartoful de Făgăraș să-l vândă în Ilfov după ce l-a plimbat și prin Maramureș.

— Nu prea îmi place de dumneata.

— De ce?

— Prea îţi baţi joc de omul ăsta. De anapodist. Să ia cartoful și să-l plimbe așa cum zici dumneata! Păi nu-l iau oamenii ia întrebări? Șefii lui nu-l scutură?

— Nu, pentru că… Văd, constat că nu mă urmărești cu atenţie. Am spus de la bun început că se acoperă cu fel de fel de hârtii ou antet și ștampile. Vrei să mă mai asculţi puţin? Dacă este responsabil de magazin universal, este în stare să nu-ţi vândă o cravată cu buline albastre, până nu-i cumperi și o putină pentru pus murături ori zece metri de lanţ pentru priponit vaca. Asta crezi?

— Asta cred pentru că mi s-a întâmplat și mie. Un anapodist de ăsta de-al dumitale n-a vrut să-mi vândă o cutie de cremă de ghete maro, până nu i-am cumpărat şi-o pereche de cizme negre. Dar e mult de-atunci. Credeam Că…

— Vezi? Un anapodist nu este anapodist dacă nu ia uleiul de soia ori de floarea-soarelui din București și nu-l duce să-l îmbuitelieze în sticle la Buzău. Este începător dacă nu duce sticlele îmbuteliate la Buzău ca să le lipească etichete de

compot la Sibiu și apoi să le vândă prin autoservirile din Bârlad la sirop de fragi.

— Și la fabricile de conserve nimeresc anapodași din ăștia?

— De ce mă-ntrebi?

— Păi mi s-a-ntâmplat și mie o chestie. Am cumpărat o cuitie de marinată de pește și…

— Și-ai găsit fasole ţucără, ori piftie de picioare de pește?

— Nu, piese de schimb pentru Trabant. Nu mi-au folosit pentru că eu am Dacia 1300.

— Ce spui dumneata poate să fie o glumă, dar un aniapodist dacă nimerește în construcţii îţi poarte face dormitorul în București, iar baia și celelalte instalaţii sanitare în Trivale. Dacă este ajutat de organele locale, poate să-ţi înceapă o construcţie de la așezarea ţiglei pe șipcă în jos și să toarne fundaţia după ce se face sfeștania construcţiei. Vă rog eu din suflet să nu râdeţi, pentru că nu aveţi de ce. Anapodistul este în stare să facă minuni și mai și dacă i se dă concursul. El are și un sfânt care-i călăuzește pașii. Îl are pe Sfântul Anapoda…

ce nu știm despre anapodiști

Nu știm dacă-și sumecă el mânecile de la cămașă, dacă are obiceiul să scuipe în palmă când se apucă el de o astfel de treabă. Nu știm dar se fac cercetări, dacă anapodistui are „patron” numai pe Sfântul Anapoda și dacă nu cumva este ajutat în munca lui și de Prea Sfânta Mare Prostie…

Leneși

Lenesul de-o bună bucată de vreme a început să fie și înfumurat.

— Leneș înfumurat? Ei nu mai spune?! Hai că m-ai făcut praf cu vestea asta. Și cum se manifesta?

— El pretinde că dacă lui Cezar căruia îi dăm întotdeauna ce este al lui, i s-a făcut loc în istoria literaturii cu replica sa: „Zarurile au fost aruncate” de ce n-ar intra și el în istoria omenirii?

— Cu ce să intre el în istoria omenirii?

— Cu replica lui: „Muieţi-s posmagii?” Nu zici că a făcut demersuri — așa leneș cum este — și pe la Uniunea scriitorilor și pe la Fondul literar, să i se recunoască meritele și să i se dea și niște drepturi de autor pentru marea lui replică: „Muieţi-s posmagii: „. Și mi se pare că ceva, ceva; a obţinut. Dacă îndrăznești să-i spui că trăiește de pomană pe pământul ăsta aproape rotund, că este un fel de lipitoare, omidă ori altă târâtoare, el îţi astupă gura ou proverbul: „Lenesul mai mult aleargă”. Îţi dă în cap cu proverbul ăsta spunând că el nu stă de pomană ci că aleargă. În ultima parte și în special în partea de sud a secolului XX, lenesul s-a plictisiit să mai aștepte să-i pice para mălăiaţă și a început să semneze și el condica de prezenţă. Cu întârziere, dar o semnează.

— Ia stai domnule, zici că s-a încadrat și lenesul? Uite o veste care are menirea

să mă uimească. Și ce meserie și-a ales bietul de el?

— Păi, fie c-ăl întâlnești vânzător la un magazin de pompe funebre unde nu este prea mult de lucru din cauză că nu este aprovizionat cu coșciuge, fie că-l găsești…

— Eu am întâlnit la un restaurant în București un leneș care… s-auzea pământul gemând sub el.

— O fi fost vreo excepţie, pentru că de obicei leneșii nu se prea angajează ca ospătari, pentru că le e lene să spună clienţilor: „Vineee…” Prea multe vocale. Se zbate să ocupe un post de măcelar unde are de lucru doar câteva ore pe zi, sau ca supraveghetor la marile autoserviri. Aici îşi pune ochelari fumurii și doarme, doarme… Doarme de-a-n picioarelea.

— Auzi? Da ăștia pompieri se fac?

— De pompieri voluntari e vorba?

— Se fac și pompieri voluntari? Și ce fac ei când…

— Ca să nu se atragă atenţia asupra lor că sunt leneși, pe la șaibe, se înscriu ca pompieri voluntari. Dacă sunt chemaţi la cine știe ce munci voluntare, el te pune la punct cu lozinca: „Sunt pompier voluntar” și este lăsat în pace.

— Și dacă doamne ferește în satul ăla izbucnește un foc, ce face leneșul?

— Cască și ţipă după pompieri.

— Săracul! Poate și răgușește.

— Nu răgușește. Dar știi care este visul lui? Să pună mâna pe o mercerie. Dacă pune mâna pe-o mercerie, e mare. Îl roagă pe un prieten altui mai scund dar cu scris frumos, să-i confecţioneze niște plăcuţe pe care scrie: „Sunt după marfă”, „Lipsesc zece minute”, „Mi-a murit o soră mai mare”, „Sunt vizavi c-au sosit mandarine”, „Era să dea autobuzul peste mine, mă odihnesc”, „Ascult melodia preferată”, „Citesc Agatha Cristie în depozit”. „Am fost chemat la centrală”, „Sunt în inventar”. Agaţă pe ușă unul din aceste anunţuri și naiba-l știe ce visează.

— Vreau să te-ntreb ceva în legătură cu plăcuţele alea.

— Ce anume?

— Dacă leneșul îşi fabrică astfel de plăcuţe, înseamnă că are imaginaţie. Mie de pildă nu mi-ar fi venit ideea aia să pun un aviz la ușă pe care scrie: „Erai să dea autobuzul cutare peste mine, mă odihnesc, chestia cu Agatha Cristie”, are imaginaţie, dar să vedem ce nu știm despre ei?

ce *nu știm despre leneși*

Nu știm dacă au prins vreodată raci cu mâna stângă, dacă se pricep să facă mămăligă pripită și până acum n-am putut să aflăm cum fac ei de scapă teferi când traversează câte-o linie ferată nepăzită.

Că sunt și din astea…

Înfumuraţi

Ăstora li se urca gărgăunii la cap din te miri ce. Dacă taie o găină nemoţată mai bine decât tine, a doua zi nici nu-ţi mai dau bună ziua.

— De ce nu-ţi mai dă buna ziua?

— De înfumurat ce e. Te desconsideră, pentru ca taie mai bine decât tine o găină.

— Bietul de el!

— Dacă ţie, cine știe din ce motive obiective ori subiective ţi se taie maioneza și lui nu, ai încurcat-o. Se uită la tine ca la un abonament de ștrand expirat acum doi ani și-ţi spune că nu meriţi consideraţia lui.

— Sunt cam antipatici înfumuraţii aştia, nu?"

— Nu totdeauna. De unii însă, te cuprinde mila. Mă rog, să zicem că ăsta se înfumurează pe merit. A tăiat găina nemoţată mult mai bine decât tine, ţi s-a tăiat maioneza și lui nu, dar ce te faci cu cel care se înfumurează fără niciun merit.

— Sunt și din ăștia, fără merit?

— Cum să nu! Găsești din ăștia în lumea artelor, cu duiumul.

— Ce vorbești? Fac și pe poeţii?

— Nu numai pe poeţii. Și pe epigramiștii și pe prozatorii și pe sculptorii. Se uită cu milă la pictori.

— Zău?

— Dacă-ţi spun. Asta îţi intră în Galeriile de artă Orizont din B-dul Bălcescu 23, poposește la fiecare tablou în parte, începe să-l purice.

— Se pricepe ceva?

— Pricepe exact cât pricep eu la grâul guguștiucilor. Se oprește la fiecare rană în parte, studiază sistemul de agăţare a tablourilor, distanţa dintre tablouri, ia și un caiet cu tabla de materii și biografia celui care a expus și-ţi iese din expoziţie strâmbând din nas și zicând în sinea lui: „D-astea-ţi fac și eu un pogon dacă-mi pun ambiţia".

— Şi-şi pune ambiţia?

— Pe naiba, altceva e mai interesant.

În caietul ăla de expoziţie este și poza pictorului. Poza asta este mană cerească pentru el.

— De ce?

— Îşi ia concediu medical dacă este încadrat și trece la studierea pozei şi-şi zice din nou în aceeași sine a lui: „În trei săptămâni îl întrec p-ăsta" și trece la fapte. Are pictorul barbă à la Pucă, îşi lasă și el barbă. Are pictorul basc franţuzesc cu calotă mare, face pe dracu-n patru, patru și ceva, şi-şi procură și el un basc cu calota mare. Arte pictorul din caiet o cicatrice pe partea dreaptă a frunţii, îşi face și el una, de calitate mai bună.

— Își face cicatrice și El? Asta-i bună, foarte bună! Cum îşi face cicatricea?

Îşi dă ou aragazu-n cap? Se aruncă de la Cota 1400?

— Găsește el modalitatea, că deși e un înfumurat, este și oleacă prost. Calcă

de pildă într-o strachină și gata cicatricea de care are nevoite. Și după ce termină cu toate astea se duce la oglindă şi-şi dă seama că e mult mai arătos decât pictorul căruia l-a vizitat expoziţia. Dacă-l! întâlneşte pe stradă îl întreabă „Ce mai faci pictore?” ori „Ce faci colega?”. Uită că a zis la ieșirea din expoziţie că dacă-și pune ambiţia face și tablouri. La ce să mai facă și tablouri dacă a reușit să-l facă praf pe pictor numai prin veșminte și înfăţișare?

— Nu face tablouri dar se dă mare pe bază de basc și cicatrice, nu?

— Exact! Trăiesc printre noi și înfumuraţi care sunt îmbrăcaţi și trag fum în piept mult mai bine decât Alain Delon. Unii îşi formează și mersul mult mai inteligent decât al actorului cu același nume.

— Și ce câștigă înfumuratul dacă-i îmbrăcat mai ceva decât actorul, ori dacă are mersul mai acătării decât el?

— Câştigă „stimă”. Când aude în urma lui: „Uite-l pe Alain Delon” se umflă tărâţa-n el și-i place.

— M-am lămurit și cu înfumuratul ăsta.

— Atunci să trecem la…

ce nu știm despre înfumuraţi

Nu știm cam la ce etate au început ei să cunoască ceasul deșteptător, dacă le plăceau să meargă pe picioroange la etatea de opt ani și jumătate și cam ce pretenţii ar avea ei, cam cine ar vrea ei să le ducă crucea ori sfeșnicul la o eventuală înmormântare…

Procesomani

Astăzi, după ceasul meu, soarele a răsărit cu patru secunde mai târziu decât trebuie. Vecinul meu Pahonţu și-a consumat raţia de tuse tabagică pe ziua în curs, a fost și după lapte și eu, eu care-am lăsat tutunul de aproape nouă ani, beau ceai de sunătoare ușor îndulcit cu niște licoare mai tonică și mă gândesc cu stiloul în mână, la drăgălașii noștri procesomani. La un moment dat trag aer în piept, mă gândesc la un „cal cu mânere”, și după ce isprăvesc îmi pun întrebarea:

„Câte anotimpuri avem noi”, aproape patru, nu? Ei bine, procesomanul este procesoman în toate anotimpurile. El, drăgălașul nostru procesoman, dacă este pâine de mâncat, îţi renunţă și la concediul de odihnă și la cel de boală, dacă doamne ferește se îmbolnăvește. Cu termometrul la subţioară, cu cărămida caldă la șale și cu jalba în proţap, se duce la tribunal să te dea în judecată. Dacă pisica ta, domestică de multă vreme, dar fără clopoţei din naștere și aproape, siameza de la coadă încoace, prinde un șoarece vagabond, un terchea-berchea fără domiciliu stabil, pe teritoriul lui, procesomanul te dă în judecată că n-ai avut grijă de pisică.

— Dar pisica aleargă după șoarece de când e lumea. Cum poate să se ducă el la tribunal cu o poveste ca asta. Nu se face de râs?

— El la tribunal nu se duce să-ţi reclame pisica pentru simplul motiv c-a fugit

după șoarecele vecinlui, ci se duce la tribunal, se plânge tribunalului că pisica ta în timp ce alerga după pârlitul ăla de șoarece i-a făcut vraiște răzoarele cu ceapă verde. Cere să-i plătești ceapa și munca investită cu toate că ceapa o culesese cu două săptămâni înainte. Dacă ești fumător începător ori chiar profesionist și fumezi în bătătura ta o ţigară și dacă din cauza unei adieri de vânt se duce fumul de ţigară în curtea lui, a doua ori a treia zi te trezești cu o citaţie.

— Ce-ţi face dacă-i calci pe umbră?

— Dumneata încurci borcanele. Şmecherul este cu călcatul pe umbră. Procesomanul poate să dea în judecată pentru motive mult mai mărunte.

— De pildă?

— Dacă n-are materie primă își fură singur găinile, le răsucește gâtui spre stânga ori spre dreapta, le aruncă în ograda ta înainte de răsăritul soarelui și depune plângerea că tu ai fost criminalul. Dacă nu are găini și totuși are chef de procese, îşi bate singur în perete și te pârăște că nu-l lași să doarmă. Dacă ești mai înalt decât el cu 8 cm ori numai cu 7 și mai faci imprudenţa să tai de ignat un porc mai de rasă decât al lui, să nu crezi că mai ai liniște. Te dă în judecată c-ai crescut mai înalt decât el și mai adaugă-n plângere că paiele cu care ai pârlit porcul au fost de provenienţă dubioasă, drept pentru care cere cercetări ce trebuie făcute de niște oameni competenţi.

— Și dacă nu este băgat în seamă? Dadă tribunalul ori cei la care te reclamă îl cunosc ca pe un cal breaz, dacă nu deschid anchetă în legătură cu problema scrisă de el?

— Atât le trebuie. Uită de tine și reclamă forurile în drept la forurile și mai în drept. Și pe maică-sa este în stare s-o dea în judecată că l-a făcut în zodia racului și nu a capricornului ori a leului.

Dacă-i mor părinţii de bătrâneţe, ori de inimă rea, el dă în judecată pe sora lui mai mare care s-a măritat cu un vatman, că la împărţirea averii ea a luat în plus strecurătoarea de roșii și n-a făcut-o în două, ori în trei dacă sunt trei fraţi. Dacă sunt trei, pe frate-su îl cheamă în faţa instanţei că a refuzat să contribuie la cheltuielile care s-au făcut cu ocazia de șase săptămâni a răposaţilor.

— Procesomanii ăștia de care-mi povestești nu se deoache de atâta deșteptăciune? Că ce-i a lor e a lor, minte la ei…

— Dacă se deoache repede nu știu, dar ia să vedem noi, azi când soarele după ceasul meu a răsărit cu patru secunde mai târziu decât de obicei, ce mai știm despre procesomani. Mai știm că ei, procesomanii, chiar și cei născuţi prin cezariană ori scoși cu ajutorul forcepsului îşi sărbătoresc și ei ziua numelui. Mai știm că unii dintre ei, de lăsata secului, bat împreună cu nașii lor, alviţa. Dacă în timpul baterii alviţei îşi scrântesc vreun dinte a doua zi îşi dau nașul în judecată că a avut alviţa prea tare. Să facem aici o pauză și să trecem la…

ce nu știm despre procesomani

Nu știm dacă au ureche muzicală, dacă atunci când au fost în troacă ori în

cărucior au avut fundă roșie pusă de mămica lor și dacă le-a folosit la ceva funda roșie. Deci nu știm dacă se deoache ușor. Nu putem să ne dăm seama cum de până acum nu le-a venit ideea să se dea singuri în judecată pentru port ilegal de materie oarecum cenușie…

Invidioși

Văzut din avion sau chiar dintr-o căruţă cu coviltir, invidiosul pare să fie un om normal, născut la nouă luni, ori numai la șapte.

— Te rog să mă ierţi că te întrerup, dar dumneata când ţi-ai trecut în plan să scrii despre invidioși credeai că ei au nişte semne particulare?

— Nu!

— Atunci de ce te vaiţi?

— Nu mă vait, dar așa mi-a venit mie la condei să încep.

— Ei bine, cum îţi dai dumneata seama, că cutare individ este invidios.

— Greu. Dacă-l pui alături de un contabil principal cititor de-al lui Thomas Mann, ori lângă un electronist văduv, căruia îi place serialul ciocănitoarea Woody, nu poţi să-ţi dai seama, oricât ţi-ar umbla mintea de repede, câine este contabilul principal, care este electronistul și care este invidiosul.

— Atunci?

— Răbdare. Pe invidios nu poţi să-l recunoști nici după mers ca pe șmecher, nici după lucirea ochilor ca pe afemeiat și nici măcar după bombeurile de la pantofi ca pe fotbaliștii selecţionaţi în diferite loturi.

— Dumneata ca specialist, cum îi descoperi pe invidioși?

— Ca să-l cunoști pe invidios trebuie să trăiești în preajma lui, ori invers, să trăiască el în preajma ta.

— Și dacă trăiești în preajma lui ori invers, nu trebuie să folosești lămâie.

— Lămâie? Pentru ce?

— Nu ţi se face greaţă?

— Merge și fără. Dar cum merge, să nu mă-ntrebi. Dacă lucrează la același serviciu au tine, și șeful te apreciază mai mult pe tine pentru că nu uiţi să pui virgulă între zecimale și întregi și-l faci pe î din a mult mai frumos decât el, apoi invidiosul nu te uită toată viaţa (și de obicei are viaţă lungă), dacă nu dă o mașină de culoarea mustarului cu număr de Covasna ori de Dâmboviţa peste el între timp.

— Dacă intră el sub o Dacie cu număr de București? De ce număr de Covasna ori de Dâmboviţa?

— Am zis și eu așa. Dacă intră el sub o Dacie de București nu e bine.

— De ce?

— Începe să-i dușmănească de moarte pe cei care-au intrat sub Forduri ori alte mărci mai străine… Dacă el primește o mustrare scrisă pentru cine știe ce greșeală pe care recunoaşte c-a făcut-o și tu nu primești pentru că n-ai făcut nicio greșeală, se roagă în gând lui Dumnezeu să ţi se strice televizorul chiar în momentul când apari tu pe micul ecran ca intervievat, să nu poţi să te vezi vorbind în microfon. E

în stare și de așa ceva. E în stare să se roage să-ţi ia vântul cartonul de pe casă. Dacă el este penalizat pentru repetate întârzieri sau chiar lipsuri de la serviciu și tu nu eşti penalizat, se roagă, de data asta în genunchi, să-ţi ia vântul acoperișul cu totul.

— Și dumneata crezi că cel cu provocarea vijeliilor ascultă de un invidios?

— Ascultă nu ascultă, asta-i situaţia.

— Care?

— Se roagă. Se roagă să-ţi rătăcească Nufărul paltonul și hainele pe care le-ai dat la curăţat, să te judeci au Nufărul între trei și șapte ani și până la urmă să nu primești despăgubiri. Invidiosul îţi poartă pică și dacă ai număr mai mare la poartă decât el și dacă înveţi pe dinafară mai repede decât el melodiile și textele lui Mihai Dumbravă.

— Dar dacă se întâmplă să chelească înaintea ta? Ce te mai așteaptă?

Nu vrei să trecem mai bine la…

— Ba da.

— Atunci…

ce *nu știm despre invidioși*

Nu știm dacă au habar ori nu că în butoiul cu varză murată trebuie pus și un pietroi mal mare, ori o greutate care să ţină varza în zeama ei. Nu știm ce mutră ar face ei dacă tu ai avea un pietroi mai mare în putină. Nu știm dacă se dezvelesc noaptea și de asemenea nu știm dacă sunt invidioși pe cei care au norocul să se trezească cu câte un ghiveci în cap de la ultimul balcon al unui bloc cu 13 etaje…

Microbiști

Pe microbist, dacă-l scoli noaptea la ora două, două fără zece și-l întrebi în șoaptă ori prin, semne pe ce parte are clanţa de la poartă și de câte ori s-a urcat într-un corcoduș Dudu Georgescu, câștigătorul ghetelor de aur cu șiret de bumbac mercerizat, îţi spune. Dacă nu știe, înseamnă că nu este microbist, ci cârpaci. Începător. Un microbist adevărat trebuie să fie după fiecare meci, foarte răgușit. Clopotul ori sirena lui trebuie să aibă după fiecare meci un procent de uzură de cel puţin 12%, trebuie să știe cu exactitate la care frizer se tunde, cât bacșiș dau și cum se tund când au breton, fotbaliștii din echipa lui preferată. Trebuie să știe cu aceeași exactitate la caie restaurant „folosește" ciorba de burtă a doua zi dimineaţă fiecare fotbalist în parte al echipei sale pentru care este în stare sa doneze o dată la trei săptămâni și sânge.

— Și ce te deranjează pe dumneata chestiile astea. Aduc vreun prejudiciu statului? Suferim noi cei din jurul lui ceva din cauza asta?

— Vezi, vezi că te grăbești! De florile mărului creţesc mă leg eu de el?

— Ce prejudicii aduce microbistul? Hai spune, că altfel nu te mai las să continui.

— Mi se pare mie că te tragi din neam de microbiști. Te-am ghicit?

— M-ai ghicit. Tata mânca și mai mănâncă și acum la bătrâneţe circa 26 kg și 822 grame seminţe de dovleac și 20651 seminţe de floarea soarelui într-un sezon fotbalistic. Se bronzează pe stadion și înainte de începerea meciurilor joacă 16 partide de table, contractează la fiecare înfrângere a Rapidului câte un icter… Pe urmă, am un frate mai mic, îl știi?

— Nu.

— Ei bine, când a venit el pe lume și a început să vorbească, în loc de mamă ori tată, a zis „Hai Rapid". La trei ani și șase luni a devenit căpitanul echipei de pitici de pe strada noastră. Până la etatea de șapte ani, dispensarul din cartierul nostru a prăpădit șase saci de ipsos pe picioarele luă. Acum este într-o școală de arbitri. Sor-mea a fugit c-o extremă stângă. Tata nu i-a dat voie să se mărite cu el, pentru că făcea parte dintr-o echipă vrăjmașă Rapidului. Frate-miu ăl mare, a dat un aragaz cu trei ochiuri și un frigider Fram pe un bilet de tribuna a doua, la un meci internaţional. De-aia te întreb eu pe dumneata ce ai cu microbiștii. Pentru că e treaba lor ce fac în timpul liber.

— Păi toate mecilurile se dispută în timpul lui liber? S-o crezi dumneata asta. Să-l vezi cum fuge la meci și te lasă cu buza umflată. Dacă este frizer și-a venit vremea plecării la meci, te lasă jumătate bărbierit, jumate nebărbierit și aleargă la stadion. Renunţă și la bacșiș. Microbistul dacă e brutar îţi lasă cuptorul să-ţi meargă în gol și fuge la meci. Dacă e cizmar te lasă cu un blacheu' nebătut și aleargă și el pe stadion.

— Deci, aduce prejudicii.

— Desigur, înainte și mai ales după meci microbistul chiar dacă este nevorbăreţ din naștere ori numai din fire, îţi vorbeşte şi-şi mai apucă și urechea la frez-mașină dacă ferească sfântul este frezor. Să mă bată Dumnezeu cu cureaua de la pantaloni, ori cu cozondracii, dacă poartă cozondraci, dacă n-am văzut chirurg microbist făcând operaţii de apendicită la pacientul lui care era tot microbist, în pauza dintre reprize. Și unde pui că nu ţineau amândoi cu aceeași echipă. I-a scos apendicul când era unu zero pentru echipa cu care ţinea pacientul. Cred că nu i-a făcut nici anestezie. Să ajung noaptea, în miezul nopţii în rai și să nu găsesc loc la dreapta tatălui, dacă n-am văzut în preaima stadionului Dinamo un autobuz ITA de pe ruta Ploiești-Brașov încărcat cu pasageri pașnici și nemicrobiști, dar dornici să ajungă cât mai repede din Ploieşti la Gura Beliei, Comarnic, Sinaia, Bușteni, ori chiar Brașov. Șoferul, microbist din tată-n fiu a schimbat puţin ruta. A venit și-n Bucureşti, mai precis la Dinamo, să vadă meciul. A schimbat și un cauciuc la ieșirea din București, pentru că-l înţepase taxatorul din cauza rezultatului de pe tabela de marcaj. Învinsese echipa șoferului și nu a taxatorului. Acum mai susţii că microbistul este microbist numai pe banii lui?

— Nu. Dar nu găsești niște cuvinte frumoase și pentru el?

— Ba da. Microbiștii sunt buni toboșari, buni trompetiști și să nu ne mire faptul, dac-o să apară și la noi din rândul microbiștilor un Armstrong al nostru. Să apară, dar îl rog eu să ţină cu Rapidul, ori cel mult cu Corvinul Hunedoara.

ce nu știm despre microbiști

Nu știm la ce etate au început ei se vorbească, la ce valoare se ridică tensiunea lor arterială în perioada transferărilor și dacă au toţi norocul să moară acasă pe perna lor…

Geloși

Spaniolul zice când i se ivește ocazia că: „A stima gelozia înseamnă a-l deștepta pe cel care doarme".

— Zice frumos, pe cuvântul meu că zice frumos. Dar dumneata ce zici?

— Eu? Eu păcatele mele, nu vreau să mă pun rău cu spaniolul, așa că n-am să-i spun că n-are dreptate, ci am să mă rezum la ce știu eu doar despre gelozie și mai ales despre geloși.

— Și ce știi dumneata despre ei?

— Până la inventarea verdelui de Paris se susţinea că vitriolul și urmările lui, de un gelos au fost născocite.

— Și așa o fi?

— Poţi să știi? Putem să știm însă că dacă un gelos nimerește să se însoare cu o fată mai frumoasă decât Brigite Baurdot cea de acum 15 ani, iese bal mare. Mai ales dacă gelosul este mai de către pădure. Dacă nu este prieten cu portarul instituţiei la care lucrează, el are la fiecare sfârșit de lună cele mai multe bilete de voie.

— Bilete de voie? De unde, de ce nu ești mai explicit?

— Dacă e bine cu portarul, pleacă de la serviciu până acasă, dacă nu e bine cu măria sa portarul, iese cu bilet de voie.

Apare acasă pe nepusa masă să vadă dacă nu cumva a început să-i scoată soba fum, ori dacă nu s-a stricat cumva vreun robinet de la baie.

— Dumneata îţi baţi joc de mine. Zău că-ţi baţi joc. Nu se duce să vadă dacă scoate soba fum, așa-i că nu d-aia se duce?

— Da, așa e. Dacă are un portar cum am zis cu care nu se poate înţelege și un șef care nu semnează bilete de voie, gelosul apelează la telefon. Din trei în trei minute dă telefon şi-o întreabă pe nevastăsa aia frumoasa ce mai face. Dacă n-are nici telefon folosește creta.

— Cum adică folosește creta?

— Foarte simplu. Își pune semnătura cu cretă pe fiecare talpă a tuturor pantofilor soţiei, dacă la întoarcerea de la serviciu îşi găsește pe-o pereche de pantofi semnătura uzată, ori n-o găsește deloc, o ia pe nevastă-sa la întrebări și o întreabă, si-o întreabă, şi-o întreabă, până când îi face ochii mult mai migdalaţi.

— Cum adică mult mai migdalaţi?

— Greu pricepi. Mai oblici, ori mai comici.

— Vrei să spui c-o molestează?

— Ce molestat ! O bate. Uneori o bate ca pe coasă. În gură.

— Vei de mine, și?

— Și se complică lucrurile când se fac revelioane ori mese tovărășești organizate de instituţie. Gelosul înfige furculiţa în sarma, dar este cu ochii la nevastă-sa să vadă dacă nu cumva se uită la cineva ori la careva în loc să privească în punctul stabilit de el la sosire.

— Cum măi fratele meu, gelosul îi stabilește de acasă unde să se uite? De ce?

— Ei, de ce. Dar să nu uit. Cu câteva săptămâni, ori numai câteva zile înainte de sindrofie, el, gelosul, îi scapă nevesti-sii un ghiveci ori cine știe ce alt obiect mult mai contondent, pe picior.

— I-auzi! I-auzi ce face neisprăvitul. De ce-i scapă un obiect mult mai contondent pe picior?

— Pentru ca nevestica lui în seara ori noaptea cu pricina să nu poată fi invitată la dans, nici chiar de șeful lui. Mai ales de șeful lui pe care nu-l poate suferi. Se poate însă să fie și invers. Adică să fie el frumos. Mai frumos decât Florin Piersic de acum 11 ani, și ea geloasă. În cazul ăsta, gălăgia este mult mai mare și vecinii mai curioși și mai nemulţumiţi de vecinătate. Dacă se întâmplă doamne păzeşte să fie amândoi geloși și amândoi inimoși, nici după un an de căsnicie, ce după un an, după câteva luni ajung amândoi să poarte perucă, îşi fac și abonament la circa sanitară cea mai apropiată.

ce *nu știm despre geloși*

Nu știm dacă au un poet preferat, dacă le plac arahidele și dacă ţin în captivitate cintezoi, papagali și mai ales sticleţi.

Mulţi sticleţi…

Stan păţitul

Nea Stanică ăsta s-a născut la șes, în luna lui cuptor și este omul cu cea mai lungă experienţă de viaţă din câţi am cunoscut eu până alaltăieri după amiază, când am avut ocazia să-l cunosc personal. Am dat și mâna dreaptă cu el. La despărţire era gata-gata să ne şi pupăm de rămas bun.

L-am întâlnit la magazinul o mie și una de articole. Voiam să cumpăr articolul 1003 și nu l-am găsit. Discutam cu responsabilul acestui magazin. Îl întrebam de ce nu mai măresc și ei numărul articolelor. De ce s-au oprit la 1001. Atunci am intrat în discuţie cu nea Stănică. Am plecat cu el la o bere, după ce am fost lămuriţi de responsabilul magazinului de ce nu măresc numărul articolelor. Pe nea Stănică am avut ocazia să-l cunosc bine de tot. Vă pot spune și ce mănâncă în zilele fără soţ.

— Chiar. Ce mănâncă Stan păţitul în zilele fără soţ?

— Mănâncă ce vrea. Ce are poftă. Mulţumit de răspuns? Pot să continui? Mulţumesc. Dacă desfaci pachetul de carne de 34 și găsești în el de aia de 28 pusă de un pârlit de găinar de la abator, auzi o voce: „Și eu am păţit la fel, a doua zi de Bobotează. Era de 28, aveai și zgârciuri și aveam și musafiri. Îmi venise un văr de

la ţară ca să-şi cumpere un radiator care arde gaz” şi se recomandă: „Sunt Stan păţitul”. Dacă dai la o cooperativă, la Cooperativa Avântul îmbrăcămintei să zicem, stofă ca să ţi se facă un palton şi când te duci la a treia probă, te trezeşti; că-ţi încearcă un fel de halat de baie cu amândouă mânecile pe dreapta, auzi lângă tine când începi să bombăni: „Să vezi cât o să te poarte pe drumuri. O să plătești și cusutul și n-o să ai nici palton. Sunt Stan Păţitul, mie mi-au scos din trei metri de stofă gri în loc de pardesiu o faţă de plapumă cu romburi”

— Și chiar o fi păţit așa, ori se laudă?

— Te rog lasă-mă să-mi duc ideea până la capăt. Te-ai mutat să zicem în casa mult visată și urci gâfâind că ai puţină, foarte puţină astmă, urci de patru ori pe zi opt etaje pentru că liftul care trebuia să sosească acum șase luni va sosi peste nouă luni și de necaz; deschizi ușa de la balcon ca să te aerisești și te trezești dacă te mai trezești, căzând în gol, pentru că proiectantul a proiectat ușile, dar balcoanele ba, ori au fost tăiate de constructor din spirit de economie că să ia și el niște prime acolo, ori niște bani pentru inovaţia care a făcut-o. Cum ai ajuns jos pe caldarâm și aştepţi să vină salvarea să te ia ca să te remonteze, auzi o voce: „Și eu am păţit la fel, aproape la fel, pentru că eu am căzut cu balcon cu tot și cu ușa proaspăt vopsită care dădea în balcon. Sunt Stan Păţitul”. Dacă în perioada de garanţie ţi se dereglează televizorul, se mai întâmplă și poveşti din astea, nu?

— Cum să nu.

— Cum zic, dacă ţi se dereglează televizorul și dai un telefon acolo unde trebuie să dai și dacă după cel mult o jumătate de oră sosește o mașină cu alt televizor mult mai bun și aproape în culori, și dacă încerci să dai acolo o „atenţie” pentru promptitudine și ţi se refuză cu încăpăţânare, hop, apare și Stan Păţitul și zice cu multă sinceritate și mai ales căldură în glas: „Și mie mi s-a întâmplat la fel, mi s-a stricat televizorul exact în perioada de garanţie ca și dumitale, numai că eu am așteptat doi ani și trei luni. Mi-l dădeau ei mai devreme ce-i drept, dar l-au rătăcit. L-au schimbat. Au vrut să-mi dea în schimb un aragaz cu trei ochiuri, dar am refuzat. Să ascult muzică, să văd „Om sărac, om bogat” la aragaz? Așa că o să ne judecăm. Am terminat de mult cu plata ratelor, dar televizor vorba belgianului: „Canci”… Sunt Stan Păţitul.

— Vrei să mă laşi?

— De ce să te las?

— Să mă lași să trec la…

ce nu știm despre Stan Păţitul

Nu știm dacă știe cam câtă tărâţă se pune la un borcan de 10 litri de apă ca să iasă un borș bun, nu știm dacă este singur la părinţi și dacă, a băut vreodată gaz cum am băut eu în copilărite când am avut gâlci. Încolo…

Ţapul ispășitor

Ţapul ispășitor, bătrânul și răbdătorul ţap ispășitor pe care-l cunoaştem din cruda noastră copilărie până la „inventarea" acarului Păun de La Vintileanca de care ne vom ocupa chiar săptămâna viitoare dacă va fi vreme frumoasă, o ducea greu de tot. Eu personal, am dat peste niște documente din care reiese că într-o după amiază de aprilie i-a trecut prin minte să-și pună laţul de gât la fel ca piţigoiul.

— Nu zău, dar ce l-a apucat?

— Ei, ce l-a apucat. Păi nu avea pic de odihnă bietul de el, pentru că avea o normă întreagă. Se făceau cine știe ce pagube din cine știe ce prostie mai colectivă și se auzea strigând: „unde este ţapul ispășitor", „Să vină ţapul ispășitor", „Căutaţi imediat ţapul ispășitor". Și era adus ţapul ispășitor și ispășea ţapul ispășitor.

Toate se spărgeau în capul lui. Tare cap a avut.

— Și el? El nu putea să zică nimic?

— Nu zicea nimic, nu pentru că-i tăiase popa limba. (Am atâţia ani și nu am văzut încă popă tăind limba la vreun semen de-al lui. Vorbe). Ţapului ispășitor nu numai că nu i se tăia limba niciodată, dar nici sub limbă nu a fost tăiat, pentru că n-a avut niciodată gălbenare. Nu zicea nimic pentru că pur și simplu a fost sortit să fie ţap ispășitor. După inventarea acarului Păun de la Vintileanca, nu mai este așa. S-a schimbat modificarea. Poate să răsufle mai ușurat și ţapul ispășitor. Dacă are nevoie, poate să-și ia și concediu medical sau chiar de odihnă. Uite cum este acum: Cooperativa „Tâmplarul Voinic și Avântat" cum a fost ea botezată de nașul ei, face niște garnituri de mobilă de altfel, dintr-un lemn mai verde ca să atârne mai greu la cântar, le face și mai conform STAS-ului dar și mai descleiate și cu arcurile de la dormeze mai nearcuri, mai nebine priponite… Aceste garnituri, pentru că au fost făcute așa cum au fost făcute, zac într-un depozit… Stai că am găsit. M-am pripit. Dacă mobila ar zăcea într-un depozit, tot ar fi o realizare a „Tâmplarului voinic și avântat „o realizare măreaţă. Dar garniturile care nu-și găsesc cumpărători printre cei care mai trăiesc, zac de cele mai multe ori, acoperite cu niște rogojini pentru care plătesc chirie lunară, trimestrială ori chiar anuală…

— Și?

— Și dacă cei de „deasupra" cooperativei „Tâmplarul voinic și avântat" află întâmplător ori neîntâmplător de cele ce s-au petrecut, adică dacă află de rogojini și ce se ascunde sub ele, întreprind neapărat niște cercetări. Ei, și aici este miezul problemei. Brigada însărcinată să facă ceva lumină în acest caz nu mai bate pasul pe loc. Nu mai pune aceeași placă. Nu se mai aud ca înainte ţipetele acelea disperate: „Unde este, ţapul ispășitor", „Să vină ţapul ispășitor", nu, acum problema se defalcă, este invitat ţapul ispășitor, este luat la niște întrebări dar nu prea dure, mai moderate, este lămurit și se trece în contul lui faptul că mobila a fost făcută din lemn verde, că deși este foarte modernă totuși este descleiată și celelalte neajunsuri, iar povestea cu ţinutul mobilei sub niște rogojini prin care pătrunde apa și faptul că nu găsesc clienţi pentru desfacerea acelor garnituri de mobilă, sunt puse în cârca acarului Păun de la Vintileanca. Vezi? Este cu totul altceva. Altă

mâncare de pește. Dar nu orice fel de pește.

ce nu știm despre ţapul ispășitor

Nu știm prea bine ce studii are, cât ţine el la drumul lung, dacă-i place să umble vinerea prin ploaie și cam cât tutun consumă el la răbdarea cu care e fost dotat…

Nepăsători

Dacă nepăsătorii ăștia ar fi semănaţi mai des și ar ieși mai rar ori deloc, ar fi vorba unui englez mai calm, puţină sfârâială. Dar mai întâi să stabilim cum este cu nepăsătorii ăștia. De unde au apărut, cum s-au aciuiat ei pe lângă noi. În primul rând s-a stabilit cu exactitate că el, nepăsătorul, este nepotul vechiului proverb: „Ţara arde și baba se piaptănă" și că este văr primar cu „Lasă-mă să te las". Dar, cred eu, că mai nimerit ar fi și mult mai cinstit, să trecem la concret, la fapte. Să nu umblăm la generalităţi. Așa stând lucrurile… Eu cu experienţa mea de viaţă, rog să fiu iertat pentru această lipsă de modestie, vă pot spune că sunt nepăsători şi nepăsători. Napoleon a zis la un moment dat și trebuie să recunoaştem c-a avut dreptate. El a zis la acel moment dat: „Avem cinci degete la o mână și niciunul nu se aseamănă cu celălalt". Ce dreptate a avut Napoleon. Așa este și în cazul nostru. Sunt nepăsătorii din sectorul particular cu munca la domiciliu. Ăștia sunt nepăsători pe banii lor. Ce treabă avem noi cu ăștia, banii lor, nepăsarea lor… E drept că ar trebui să le atragem atenţia și le și atragem, dar nu tragem semnalul de alarmă în cazul nepăsătorului pe banii noștri. Le scârţâie poarta, li se dărâmă gardul ori un perete la casă, mai uită câte unul gazele deschise și… Li se strică varza pentru că au uitat s-o pritocească, nu dau zăpada din faţa casei conform ordonanţei și plătesc amendă…

— Dar cu ţurţurii cum rămâne? Cu ţurţurii de la streașină?

— Ai dreptate, cu ţurţurii e mai complicat, pentru că ăștia pot greși adresa când cad. Se schimbă treaba când nepăsătorul funcţionează mai în colectivitate, mai în sectorul socialist, pentru că vezi dumneata, una este să i se strice varza din cauza nepritocelii și alta este să se lase invadat de gândaci de bucătărie și alte insecte care nu au probleme cu trecerea de la un vecin la altul și nici măcar de la un bloc la celălalt. Una este să-i scârţâie poarta. Treaba lui, creierii lui, balamalele lui și alta este când din cauza unui nepăsător scârţâie o secţie întreagă.

— Aici nu prea am înţeles. Cum poate să scârţâie o secţie întreagă din cauza unui nepăsător?

— Îţi explic. El, nepăsătorul!, știe că secţiei cutare îi trebuie mai mult decât urgent piesele pe care le lucrează el și echipa lui, dar din nepăsare nu le trimite. Zice în sinea lui că de ce să se grăbească, pentru că și așa, când o fi și o fi, o să-i spună și prietenii și dușmanii să-i fie ţărâna ușoară, şi-o să i se cânte neapărat și veșnica pomenire.

— Frumoasă melodia asta veșnica pomenire, nu?

— E frumoasă dar nu pentru cel în cauză. Dar cred eu că este mult mai bine să trecem la ale noastre. Una este să nu-și dea zăpada din faţa casei și alta este când un nepăsător, mecanic fiind, nu dă căldură la un cartier întreg în luna lui ferecă și desferecă, când este un ger de peste -30 de grade. Ori administratorul ștrandurilor când uită să deschidă ștrandurile în luna lui cuptor când gâfâie și el de căldură. Nepăsătorul, pentru că nu pune nimic la inimă, nu prea moare de inimă rea, drept pentru care are o viaţă lungă dacă nu cade peretele ăla de mai sus peste el…

ce *nu știm despre nepăsători*

Nu știm la ce intervale de timp face el herpes.
— De ce să facă herpes?
— De pildă.
— Aaa, și ce nu mai știm despre ei?
— Nu știm dacă se vor coace.
— Unde să se coacă?
— În pom. Că sunt mereu în pom cu nepăsarea lor…

Fraieri

Fraierul este…
— Ce este domnule fraierul, că de multă vreme îmi bat eu capul? Am venit tocmai la ţanc. Nu? Spune-mi și mie ce este fraierul că zău mor, vreau să știu.
— Fraierul este materia primă a escrocului, a hoţului, a pungașului de buzunare și este vizaviul șmecherilor. Între şmecher și fraier este exact diferenţa dintre înger și demon. Fraierul când îşi ia leafa, numără banii de două ori sau chiar de patru ori. Pune bancnotele pe serii ori pe căprării, le dezdoaie colţurile cu migală, le împachetează bine și le pune la îndemâna pungașului de buzunare. Hoţul de buzunare adică, după ce-l lasă „văduv” de leafă…
— Cum adică îl lasă văduv de leafă?
— După ce i-o „saltă”, după ce-i „saltă” leafa îi zice mulţumesc din mers și dacă are puţin obraz îi trimite și fraierului de Anul Nou o felicitare cu un miel alb la post-restant dacă nu-i cunoaşte adresa. Dar de obicei i-o cunoaşte, pentru că odată cu leafa îi ia și actele. Există pe lumea asta a noastră și fraieri care vor neapărat să vadă Parisul. Ei bine dacă fraierul nu vrea să moară până nu vede Parisul și împrejurimile lui din vârful Turnului Eiffel, nu moare. Se zbate el cât se zbate și găsește un escroc puţin mai înalt decât el, care în schimbul a 25 de mii – pomană — îi dă un plic în care fraierul o să găsească pașaportul cu viză cu tot, bilet de avion, cu loc la fereastră și la dus și la întors, numărul camerei cu baie și saună, numărul mesei rezervate și numele chelnerului care o să-l servească timp de 12 zile, cât va dura vacanţa, precum și biletul de intrare pe ușa principală a Louvrului?
— Și-i dă toate astea pentru numai 25 de mii?
— Am impresia că nici dumneata… Mă lași să continui?

— Cu plăcere. Dar spune-mi, vede Parisul numai ou 25 de mii?

— Escrocul, cu intenţii „bune” de alt fel, îi atrage fraierului atenţia să fie foarte atent când face plimbări pe la periferiile Parisului, pentru că s-ar putea să aibă probleme cu morala, și după ce-i dă

Toma necredinciosul

— Înainte de a începe vreau să te-ntreb ceva.

— Ascult.

— Nu ţi-e teamă?

— De ce să-mi fie teamă?

— Păi Tema ăsta are biografie dubioasă, are legătură și cu biblia.

— Și? Mi-ai dat o idee. Chiar așa o să-ncep. Toma necredinciosul a venit la noi direct din biblie…

— Te rog frumos, lasă-mă să te-ntrerup.

— Cu aceeași plăcere. Te ascult.

— Cu ce-a venit Toma necredinciosul direct din biblie?

— Cu o biografie care i-ar fi putut permite să facă mare caz. Să facă pe grozavul. El, așa cum a fost el, de statură mijlocie și cu părul puţin unsuros, a avut curajul să nu creadă în învierea lui Cristos. „Nu văd nu cred”, asta a fost și este deviza lui și după mine este foarte just, ca să nu zic bine. Asta este și motivul pentru care conducătorii de întreprinderi și instituţii, cum dau de unul pe care-l cheamă Toma, cum îl trec la controlul de calitate ori îl fac șef de comisie de recepţii. D-aia întâlnim noi mai la toate rubricile „Oferte de serviciu*: „Angajăm imediat 23 tovarăși Toma” ori „Care te cheamă Toma vino la noi chiar dacă n-ai buletin de capitală”. Toma, dacă ajunge și controlor de calitate, apoi să fii sigur că el nu-ţi pune ștampila CTC pe o pereche de șireturi de pantofi dacă unui este mai scurt și mai maro iar altul mai lung și mai negru. Toma nu-ţi pune ștampila CTC pe o cutie de conserve pe care scrie c-o să găsești fasole cu carne de porc puţin mai slabă și-ai să dai la deschiderea cutiei peste niște compot de măsline.

— Toma ăsta al dumitale este investit și cu niscai aparate, mai aparte?

— Nu.

— Atunci cum vede el prin tablă? Cum constată el că într-o cutie de conserve cu fasole, s-au băgat din greșeală picioare de sirenă, ori ce-ai zis dumneata?

— Asta, iartă-mă dar nu știu nici eu. Poate are Toma ăsta niște secrete ale lui. Dar te rog, lasă-mă. Toma, dacă este șef de comisie la recepţionarea unui bloc, poţi să fii sigur că el n-o să-ţi semneze procesul-verbal de primire, după spusele constructorului. El, Toma, va intra din apartament în apartament, așa cum de fapt

se și cuvine și se va uita dacă nu cumva constructorul a pus în avântul lui de a face mai multe economii, în loc de două balamale la o ușă, trei la două uși.

— Am impresia că iar exagerezi. Cum se pot pune trei balamale la două uși?

— Exact la fel cum se împart două paie la trei măgari. După același sistem.

— Eu nu știu, nici cum se pot împărţi două paie la trei măgari.

— Dacă n-ai cultura generală nu te mai amesteca. Nu mă mai întrerupe.

— De fapt, eu pentru altceva am vrut să te întrerup. Mie îmi plac foarte mult măslinele. Dacă iau o cutie cu fasole cu carne de porc, găsesc sigur măsline?

— Nu-ţi garantez. În materie de conserve intervine întotdeauna norocul. „Ciocul și norocul". Pot să continui? Merçi. Toma necredinciosul vrea să vadă dacă nu cumva constructorul tot în avântul lui de economie, a făcut tocul care este baza, mai mic și fereastra mai mare, drept pentru care nu se închide. Toma se uită să vadă dacă constructorul din aceleași motive de economie a suspendat o ușă de la baie și a pus în locul ei o jumate de metru de stambă înflorată, ori numai grătarul din scânduri de lemn de brad care de fapt trebuie să-l ferească pe viitorul locatar de reumatism.

— Aici aș putea să te întrerup pentru niște amănunte dar renunţ.

— Mulţumesc, și-am să ţin cont de bunăvoinţa dumitale. Așadar, Toma se urcă și în pod să vadă dacă nu cumva același constructor din aceeași dorinţă pomenită mai sus, nu a pus ţiglele un rând da și unul ba. Toma dă rezultate, face treabă acolo unde este pus, nu glumă. Dacă mai găsim uneori ştampila CTC pe un televizor la care în loc de lemn s-au pus ventuze, dacă noii locatari ai blocului mai găsesc în loc de mânere la uși, scoabe, și în loc de chiuvetă patru cărămizi și alea cu orificii, înseamnă că nu avem destui Toma.

— Acum am o întrebare. Se poate?

— Cum să nu se poată? Dă-i drumul.

— De unde are Toma al dumitale Ford Capri și vilă la…

— Nu știu!

ce nu știm despre Toma necredinciosul

Nu știm în ce bancă a stat la școală, ce grupă sanguină are atunci când este foarte necredincios și de asemenea nu știm cum și-a făcut rost de Ford Capri, că am fost atent, din cer a coborât pe jos…

Elefanţi

— Despre elefanţi? Dar ce este cu dumneata? Faci și zoologie cu noi?

— Puţină. Foarte puţină. Care va să zică noi știm, am învăţat de la părinţi, mătuși, unchi, fraţi și surori mai mari, grădiniţa, școala, liceu, facultate și așa mai departe, că sunt două genuri de elefanţi. Elefantul indian (Clephas maximus) și elefantul african (Loxodonita africană) și unul și altul sunt producători de fildeș din care se fac bile de biliard foarte rotunde și de tot atâtea culori și se mai fac și alte

podoabe. Sunt îmblânziţi pentru a fi folosiţi la tracţiunea foarte animală și la vânătoare. Al treilea gen de elefant despre care nu prea am învăţat în școli și grădiniţe cu orar redus, este elefantul care trăiește printre noi.

— Trăiesc elefanţi printre noi? Hai că dumneata glumești. Eşti pus pe șotii.

— Nu sunt pus pe șotii deloc. Taci și ascultă dacă te interesează. Elefantul care trăiește printre noi, nu este mamifer pahiderm, dar cu toate astea este vânat pentru că el are bani și inima largă.

— De unde are bani elefantul ăsta, și de unde inimă largă?

— În general, elefantul acesta de printre noi, devine elefant numai la bătrâneţe. Așa că are bani. A strâns, a agonisit o viaţă întreagă, ori s-a trezit cine știe cu ce pleașcă pe cap, ori pur şi simplu i-a mers plugul. A avut gestiune, n-a fost prins, ori dacă a fost prins i s-a dat din nou gestiune, o gestiune și mai și, pentru că a fost descurcăreţ. Elefantul nu este elefant dacă nu are bani. Inimă largă nu știm de unde are.

— Și zici că elefantul care nu are bani nu este elefant? Chiar așa?

— Nu, nu este.

— Cum se vânează elefantul ăsta? Se pune mălai la ușă?

— Să nu ne grăbim, să vedem mai întâi cine vânează elefanţi nepachidermi. Ei sunt căutaţi și vânaţi de tinerele alea cărora noi le spunem că sunt „poame bune. ori „parașute. Dacă vezi o parașută din astea mai albastră la ochii ei plimbăreţi și mai pe scurt îmbrăcată, poţi să faci rămăşag că ea a plecat la vânătoare de elefanţi.

— Cu ce este înarmată o „parașută” când pleacă la vânătoare de elefanţi?

— Cu nimic.

— Păi atunci cum îi vânează?

— Dând ochii peste cap.

— Nu prea înţeleg.

— Nu prea înţelegi dar dac-o vezi pe „poama” despre care știi că nu prea a fost și este încadrată, că apare în cartier îmbrăcată după ultimul Neckermann, poţi să fii sigur că ea a vânat un elefant. Un elefant cu 25 — 30 de ani s-au chiar 40 mai înalt decât ea. Dac-o vezi pe „poamă” intrând în biserică, că nu-ţi închipui că intră acolo să-i pomenească pe morţii familiei — se roagă din toată inima să-i trăiască elefantul.

— Și trăiește mult un elefant din ăsta pentru care se roagă la biserică parașuta?

— Dacă nu-i mănâncă ea zilele, trăieşte.

— Astea mănâncă și zile?

— Și încă cum!

— Săracii elefanţi. Treci te rog la…

ce nu știm despre elefanţi

Nu știm deci de unde au ei inimă largă, dacă-și pun prișniţe, nu știm precis în care punct cardinal și-au pierdut ei simţul ăla al ridicolului și dacă duc mâna la gură când cască.

Lacomi

Dumnealor, lacomii, săracii de ei, sunt împărţiţi încă din prima jumătate și ceva a secolului al XIII-lea, cam în trei părţi aproape egale. Sunt lacomi la mâncarea bine pregătită ori nu chiar atât de bine, lacomi de glorii și lacomi de bani ori de îmbogăţire. Primul, adică lacomul de mâncare, în armata se face artelnic ori bucătar. Dacă nu-l duce mintea la o funcţie chiar atât de mare, se face ajutor de bucătar, ori se oferă voluntar să spele cazanul. Bagă-n el de toate. Și cărămizi necurăţate de mortar îţi mănâncă. În civilie, dă târcoale comerţului alimentar. Dacă devine și responsabil, în câteva luni îţi face o ceafă, de poţi să-l pui la jug. Asta numai dacă se mai găsesc juguri. Dar săracul de el, ajunge foarte repede la obezitate, drept pentru care are colesterolul mărit și de obicei el moare înainte de termen cu mâna întinsă, ori înghesuit la pomană. Apropo de pomană. Lacomul de mâncare ce n-a reușit să pună mâna pe o gestiune, știe c-o precizie de matematician când este sâmbăta morţi lor, când i se face parastas lui cutare ori cutare. Stă cu urechile ciulite să nu-i scape când bate clopotul a mort. Se împrietenește cu popa ori ou ţârcovnioul și-i trage de limbă. Se interesează de perspective.

— Ce fel de perspective?

— Ei și dumneata, ce perspective poate să aibă cel care e trecut pe lista popii.

Urmează cel lacom de glorie. Asta, dacă are de bătut un ţăruș de care să-și lege porcul ca să nu intre în pământ atunci când râmă, se îmbracă în haine de sărbătoare. Ia trompeta și suflă în ea. Face gălăgie în jurul lui, până se adună lumea ca să vadă cum știe el să bată un ţăruș. Stai te rog. Să nu sărim chiar așa de ușor peste porc. El nu-ţi cumpără orice fel de porc. Dacă este din Ardeal se duce tocmai în nordul Moldovei. Să găsească un porc mat altfel decât al vecinilor lui. Dacă e din Moldova procedează invers. Deși nu se obișnuiește să se pună clopot decât la oi și la alte vaci, el pune și porcului. Belciugul pe care-l pune în râtul porcului, îl dă mai întâi la nichelat să fie lustruit, pune porcului de rasă rară și fundă roșie, asta nu ca să nu-i fie deocheat porcul, ci ca să atragă atenţia veciniilor ce porc are el.

Dar hai să trecem la ţăruș. Bate ţărușul în văzul lumii adunate. Se mai oprește din bătut, se mai uită la porcul lui căruia nu-i găsești pereche în tot judeţul, se mai uită și la ţărușul pe care l-a făcut de comandă din lemn paltin, și-i dă bătaie.

— Și?

— Slugarnicii, pentru că au interesele lor, îl laudă: „Ia uitaţi-vă la el ce fel de ţăruș bate. Priviţi cum îl bate. Câtă măiestrie. Îl bate artistic. Îl bate mai bine decât un fermier mai american decât toţi americanii”. Că-i pleacă până la urmă porcul cu ţăruș cu tot, asta-i altceva. Dar a fost el cineva când a bătut ţărușul? A fost. Urmează la rând lacomul lacom. Adică omul acela care se întinde mai mult, ori mult mai mult decât îi este plapuma. Lacomul lacom, și în biblie scrie, că este o pacoste pe capul nostru… Asta dacă-ţi lucrează să presupunem la abator, prima dată, în prima zi a angajării lui, bagă la carne în el de crapă. Și fură şi-o fleică. O vâră între acte. Între buletin și certificatul de bună purtare, că are grijă să-și facă rost de

certificat de bună purtare.

— De unde face rost de acest certificat dacă-i așa de rău.

— Face el rost, nu-l văita. Pe urmă, după ce prinde mișcare și puţină vechime în câmpul muncii, se înfășoară cu o bucată de mușchi ca și cum s-ar înfășură cu un brâu al lui Iov. După ce vede că-i merge treaba, se înfășoară tot în carne. Căptușeala paltonului și-o face din carne macră sau vrăbioare. Din antricoate nu, ca astea mai au și os. Își cumpără și bocanci ori cizme cu trei numere mai mari ca să scoată carnea și-n bocanci ori cizme. Lacomul lacom fură în felul ăsta empiric până se maturizează. După ce se maturizează, își găsește complici și fură câte o jumătate de mașină cu carne, dacă nu chiar o mașină întreagă.

— Unde-și găsește el complici.

— Ce întrebare! Păi tot printre angajaţii abatorului. Că lăcomia asta se ia. Cine este mai slab de înger se molipsește. E ca râia. Lacomul lacom, este în stare să fure întregul abator cu paznici de noapte cu tot. Și uneori reușește. Știu ce întrebare-ţi stă pe buze. Te-am ghicit. Vrei să mă-ntrebi ce face el cu carnea furată. Cum o comercializează, cum scapă de ea? Uite că la întrebarea asta nu pot, nu sunt în stare să-ţi răspund. Iartă-mă! La câini însă în niciun caz nu cred s-o dea. Dar de ce să ne batem capul, se descurcă el. Este adevărat că acest lacom își încheie cariera — dacă este prins — în pușcărie. Dacă nu este prins ori e prins și beneficiază de vreo amnistie, atunci să nu credaţi că se face bine. Nu se face. Mai repede dresezi o cămilă ori un dromader să-ţi intre prin urechile acului, mai repede dresezi o pisică să sară coarda cu un șoricel, decât să dezveţi un lacom de lăcomie. Și Vlad Ţepeș a încercat. A reușit? De unde? Tragerea în ţeapă din cauza lacomilor lacomia fost inventată. Există documente. Dacă ţii neapărat ţi le pun la dispoziţie în orice zi a săptămânii în afară de duminică. Pentru că atunci am și eu repaus.

ce *nu știm despre lacomi*

Nu știm câte vârtejuri au în creștet, dacă-și fac mai multe noduri la șiretele de la pantofi și nu știu absolut deloc de ce nu se lăcomesc ei să stea mai mult cu capul la fund când se duc la mare ori la gârlă.

Cioflingari

Eu, ăsta care am o soră bolnavă de inimă și un frate ieșit recent la pensie pentru limită de vârstă și care are permis de port-umbrelă chiar și prin Cișmigiu, la fel ca și dumneavoastră care deocamdată nu aveţi rude în comuna Priboieni și nu uscaţi nici rufe pe balcoane, jagardeaua de cioflingar, este o licheluţă, un cârpaci printre hoţi, o lepădătură mai mică în grad decât marea lepădătură care are și cazier și tatuaje pe piept și aluniţă făcută tot prin tatuare. Nu prea este așa dragii mei prieteni. Ne-am înșelat. Doamne, ce ușor am putut să ne înșelăm! Și dumneavoastră și eu ne-am lăsat duși în eroare…

— De cine ne-am lăsat duși în eroare?

— Nu știu. Dar dacă nu aţi dat zăpada din faţa casei, dacă aţi terminat cu treburile prin ogradă, veniiţi mai aproape să vă povestesc eu, așa răgușit cum sunt acum din cauză că am băut rece. Ești atent? că eu încep. Gata, am început. Nu chiar așa de demult, iarna asta, când a dat prima zăpadă, mi s-a ivit ocazia să stau de vorbă cu unul despre care *se dusese vestea* că este mare cioflingar. Și în judeţele megieşe se dusese vestea despre acest cioflingar care avea așa ca semn particular, un dinte de aur. Îşi scosese un dinte bun şi-şi pusese unul de aur ca să fie mai frumos când râde. Cioflingar! Asta avea muncă prin comerţul nostru de stat. O muncă nu prea însemnată, dar în comerţ. Nu era prea însemnată munca lui, dar avea gestiune pentru că cioflingarul cu dintele de aur, părea cinstit.

I-am vizitat și locuinţa. Modestă. Covoare de iută în cele trei camere, iar în hol, preșuri. Zdremţare.

— Mobilă?

— De trei lulele. Trei lulele fără ceva.

Pe peretele dinspre răsărit, în loc de candelă și icoană, un tablou. O copie cu luptele de la Călugăreni și mai cumpărase și un „tablou” în care era Matei Basarab ori Vaisile Lupu. Nici el, nici autorul tabloului nu cred că putea să-l identifice pe cel ce „pozase”. M-a cam surprins toată povestea asta, dar, staţi că am fost invitat la masă. Îi căzusem eu cu tronc.

— Tacâmuri?

— Inox, calitatea a doua.

— Serviciu de masă?

— Ciobit și chiar… desperecheat. Pe degete, și el și nevastă-sa, niște inele de prost gust, luate de la bâlci. Eu nu le-aș fi purtat nici mort, nici pe lumea cealaltă. Vinul însă, de cea mai bună calitate și gustările la fel. Cam pe la al doisprezecelea pahar, cioflingarului i s-a dezlegat limba și a prins curaj. A prins curaj pentru că eu l-am cam luat peste piciorul drept. Ce naiba, lucrător în comerţul de stat, cu gestiune și să ai vesela desperecheată. L-am și căinat, iar el, închinând al treisprezecelea pahar mi-a spus de la obraz că nu prea i-a plăcut de mine pentru că mai tot timpul după ce i-am trecut pragul, am cam strâmbat din nas. Și cioflingarul mi-a arătat dintele de sus și ca să-mi demonstreze că nu este chiar un cioflingar de rând, un terchea-berchea, m-a luat de mână și m-a dus vizavi la soră-sa care nu lucrează în comerţ. Mi-a arătat mai întâi niște materiale de construcţie, apoi m-a dus într-o cameră mai de sărbătoare și mi-a arătat un colţ unde odihneau vreo nouă covoare făcute sul și bineînţeles nou-nouţe. De sub pat a scos un paner mare cu tacâmuri de argint și alte argintării. După ce mi-a arătat și alte „scule”, m-a dus la un vecin al lui cu care a copilărit și de la care a luat pojar ori scarlatină — nu-mi aduc bine aminte — Cu vecinul ăsta al lui a făcut chiar și armata la infanterie. Mi-a spus și numărul unităţii militare la care au făcut armata împreună, dar n-am reţinut. După ce mi-a povestit şi-o întâmplare din armată, mi-a arătat niște mobilă… Nici primarul sectorului în care locuiesc, nu are o mobilă ca aceea pe care am văzut-o la cioflingarul ăsta.

Ne întoarcem acasă la el, mai scoate niște vin din ăla de sparge avioane, îmi

arată încă odată dintele lui de aur și-mi zice:

— Ei, ce părere ai? Nu serios, chiar mă credeai un terchea-berchea. Am eu mutră de… Dacă eram prost nu-mi puneam eu dinte de aur. Dacă vreau îi scot pe toţi cu toate că sunt sănătoși. Cum zic, dacă vreau îi scot pe toţi și-mi îmbrac gura în aur. Tot ce ţi-am arătat la sor-mea și la vecinul ăla de la care am luat pojar când eram mic, sunt ale mele. Cioflingarul se duce într-o cameră de zile mari și vine de acolo ou o cutie plină de aurării. Fel de fel de inele, de brăţări și de broșe. Și o șopârlă de aur avea păcătosul. De cruciuliţe nici nu mai vorbesc. Un cimitir întreg. L-am întrebat de ce poartă tinichele din moment ce are inele de aur și cu monograme, de ce are covoare de iută şi zdrenţare când… L-am întrebat numai așa de curiozitate de ce ţine „lupta de la Călugăreni" pe post de icoană și știi ce-a răspuns cioflingarul la toate întrebările mele?

— Ce ţi-a răspuns?

— Mi-a spus că toate tinichelele de pe degete, covoarele de iută, tablourile, sunt…gazeta lui de perete. „Vine cineva delia judeţ la mine — zice el — în inspecţie, că vin, îi invit la mine în casă, îl servesc cu un vin bun și un copan bun… Ca gestionar n-am voie să am un vin bun și o orătanie mai grasă în ogradă? Am. Omul de la judeţ dac-ar vedea și mobila mea de comandă și covoarele și celelalte, ce-ar zice? Ar zice că aș fi bun să trec prin Legea 18. Nu? După ce ies din comerţ, după ce-mi leg mai bine calul la gard, ies din comerţ și… Iar mi-a arătat dintele de aur. E o chestie!

ce *nu știm despre cioflingari*

Nu știm dacă le folosește la ceva Meclofenoxatul tablete, dacă știu pe dinafară cât fac 7X116 și dacă vor avea și ei noroc să moară pe un timp frumos.

Pinguini

— Iar ne plimbi prin grădina zoologică?

— Nu.

— Atunci ce ai cu pinguinii?

— Vreau să spun că până la data de 24 septembrie a anului 1938, cu mult înainte de masă, știam din cartea de citire că pinguinul este palmiped încă din coaje.

— Și nu este?

— De ce nu te duci dumneata să-ţi cumperi galoși și să mă lași să…

— Bine tovule, plec să-mi cumpăr galoși. Dă-i drumul…

— Mergi!

— Dar să știi că mai vin.

— Te aștept. Succes. După această dată, data de mai sus, am aflat că el se înrudește foarte mult cu elefantul.

— Stai că încă n-am plecat. Cum adică să se înrudească un pinguin cu un

elefant?

— Mă duc eu după galoși dacă nu mă lași.

— Am plecat. Noroc.

— Bine c-a plecat. Să vă povestesc mai bine cum a fost. În ziua aia a anului 1938, stăm în Frizeria fratelui meu Anghel din Giulești 128 și mă gândeam la un „lapte gros" ori la o „leapșă pe ouate". Mai era în frizerie un Șișu Mână mică, pungaș de buzunare. Acesta, după ce s-a bărbierit, i-a zis lui Anghel: „Aseară am «întors» la înghesuială un Tellus și caut un pinguin să fac tellus-ul bani. Nu cunoști niciun pinguin care să aibă nevoie de ceas?" Deși născut și legănat în Giulești, nu prea am înţeles ce-a spus Mână mică, n-am îndrăznit să-l întreb pe fratele meu cum devine cazul cu pinguinul.

— Fratele tău ar fi știut?

— Ai fost după galoși. Ai și venit? Ţi-ai luat galoși?

— Luat.

— Ce m-ai întrebat?

— Dacă fratele tău…

— A, da, sigur că știa. Și după vreo oră, a trecut Mână mică prin faţa frizeriei și i-a spus lui frate-miu: „Am dat ceasu' unui elefant de dincolo de Podul Grant". Dincolo de Podul Grant mai fusesem și eu și nu văzusem nici elefanţi nici pinguini. Și ca să nu cad dintr-un dud și să mor prea prost, l-am întrebat totuși pe frate-miu cum este cu elefantul, cum este cu pinguinul. Atunci, în ziua aia cu soare a anului 1938, am aflat că pinguinul se în rudește cu elefantul, cu fraierul și mai ales cu chilipirgiul. Când o leprișoară mai mică dar cu ochi albaștri fură dintr-un automobil un casetofon, niște haine de piele și ce mai găsește, unde aleargă cu lucrurile astea?

— Pe mine mă întrebi? îmi pare bine că mă bagi în seamă.

— Unde crezi că aleargă cu ele?

— Acasă, să le ascundă.

— Nu-i adevărat. Pleacă în căutarea chilipirgiului. Nu-l găsește pe chilipirgiu îl caută pe elefant ori pe pinguin. Elefantului ori pinguinului nu-i trece prin cap să întrebe pe lichea de unde are lucrurile pe care vrea să le vândă. Ce mai știm despre pinguini? Că el este căutat după câteva zile să dea lucrurile înapoi și o declaraţie. Știm că rămâne pinguin de bani, mai știm că poartă fără să transpire prea tare și cu multă ușurinţă, coarne.

— Pinguin cu coarne?

— Da, pinguin cu coarne răspundem noi, cu gândul la locuri mult mai frumoase…

ce nu știm despre pinguini

Nu știm dacă le place muzica militară, mâncarea prea condimentată, filmele făcute la Casa de filme nr.4 și nu putem afla pe unde-l doare pe omul ăsta când este pinguin…

Pomanagii

Pe pomanaigiul din ziua de azi nu dai nici doi bani găuriţi.

— Stai că te-am prins. De unde ai dumneata acum bani găuriţi? Trăiești în trecutul îndepărtat.

— Ba nu trăiesc deloc în trecutul îndepărtat.

— Atunci cine a găurit banii?

— Vreun zurliu care n-a avut ce face și s-a apucat să găurească banii.

— Poate să ai și dumneata dreptate, dar ia spune, mai concret, ce-ţi face pomanagiul din ziua de azi.

— Dacă este fotbalist și poartă pe el un tricou cu numărul de la cinci în sus, stă în careul adversarului, doar, doar s-o lovi vreo minge de el şi-o intra în poartă. Dacă mingea-l ocolește cade în careu și începe să strige după maică-sa că-l doare. Uneori arbitrilor li se face milă de el și-i acordă câte un penalti. Pe pomanagiu îl mai întâlneşti responsabil de agenţie Loto-pronosport, când îţi completează buletinul, îţi împuiază capul. Îţi urează baftă și noroc și se laudă că este bine cu preotul din sector, ca după ce închide se duce să se roage să câştigi tu lozul cel mare, ori barem o Dacia 1300 cu două roţi de rezervă și lopată pentru deszăpezire.

— Când câştigi o Dacie îţi dau și lopata pentru zăpadă?

— Nu.

— Atunci de ce se roagă?

— Poate că cine știe, și dacă doamne ferește dă norocul peste tine și câştigi ceva, te ia de la ușă cu gălăgia, zice că s-a rugat pentru tine împreună cu preotul lui și în limba latină și în greaca și puţin în franţuzește. Că d-aia ai câştigat. Altfel poate te ocolea norocul. Bagi mâna în buzunar, îi dai și dacă nu-i dai cât crede el că merită, te blesteamă și dă acatiste.

— Și ce se va întâmpla dacă dă poamnagiul acatiste?

— Îţi moare capra.

— Și dacă n-ai capră?

— Îţi fură cineva ştergătorul de la paibrizul mașinii.

— Dacă n-ai nici mașină?

— Hai, domnule, că dumneata ai ceva cu pomanagiul ăsta. Nu-i dai voie să facă nimic. Mai este pomanagiul care trăiește prin preajma inventatorilor și inovatorilor. Asta este și lichea, poartă întotdeauna un băţ, un ditamai băţul la el, ca să-l bage în roata inovatorului, până ce acesta acceptă să-l bage și pe el colaborator. Colaborator numai la drepturi, pentru că la îndatoriri nu se amestecă. Pomanagiul adevărat, pomanegiul de rasă, trăia pe vremuri și-l puteai foarte ușor deosebi de gloată, de oamenii de rând. Pentru că se năștea cu trei mâini.

— Am acasă un frigider Fram și mă pot jura pe frigiderul ăsta că n-am auzit până la ora asta că-n ţara noastră s-au născut oameni cu trei mâini.

— Ai lipsuri.

— Ce lipsuri, că am acasă și televizor?

— Ai lipsuri. Pomanagiii se nășteau înainte cu trei mâini. Două pentru luat și

una singură pentru dat. Dar el, hoţul de el, lua de multe ori și cu a treia mână. Mai ales coliva. La un moment dat, i s-a uscat așa din senin mâna aia de dat și a rămas nu mai cu alea de luat. Lua orice. Lua de toate. Acest pomanagiu a pierit însă în focul de la Moreni.

— Săracul.

ce nu știm despre pomanagiu

Nu știm dacă are rude încolo spre Tărtășești, nu știm cum se simte el după o pomana a porcului și dacă moare lovit de cal, ori de altă boală mult mai ușoară. Nu știm dacă nu cumva moare de pomană…

Binevoitori

Pe binevoitorul ăsta dintre ghilimele, nu poţi să-l ghicești nici măcar după dinţi.

— Dar ce, e cal să-l cunoști după dinţi?

— Nu e cal, cine-a zis că-i cal?

— Atunci cum să-l ghicești după dinţi?

— Am zis și eu așa. Nu-mi dai voie?

Poate să aibă, poate să n-aibă strungăreaţă, după cum la fel de bine poate să aibă ochi căprui și nod mic la cravată, ori nod mare la cravată și ochi mult mai mici și de altă culoare. Nici după data naşterii nu poţi să-ţi dai seama, pentru că el – asta s-a dovedit — se poate naște și-n anii mai bisecţi și chiar în zilele de lucru. Cât e ceasul?

— Al meu e șapte și opt minute.

— Mulţumesc. Până la această oră, știm că el, binevoitorul este în stare să plesnească mai rău decât un cauciuc de Trabant care a dat peste o potcoavă de cal ţesălat proaspăt și caielele respective, dacă nu face într-o zi un „bine”.

— De ce-ai pus și binele în ghilimele?

— D-aia. Binevoitorul trebuie să știe să scrie cu stânga, să-și schimbe vocea la telefon și să fie bine informat. Adică el trebuie să aibă neapărat o agendă cu adresele, numerele de telefon și o rubrică „Observaţii” a tuturor colegilor din instituţia în care funcţionează. Trebuie să fie foarte atent la cine zâmbește mai mult tovarășul cutare și de la cine-și aprinde mai mult ţigara tovarășa cutare. Cui bate dactilografa mai fără greșeli de ortografie…

— Stai te rog puţin. Ziceai de-o agendă cu o rubrică de observaţii. Ce scrie la această rubrică?

— La rubrica lui cu observaţii poţi găsi: „Ionescu de la producţie îşi face cafeaua la reșoul electric al Vasileștii de la secretariat. Trebuie pus în gardă Vasilescu”. „Teodorească a venit cu tramvaiul 2 împreună cu Săndescu în ziua de 16 curent și au coborât amândoi prin ușa din faţă a tramvaiului. Cum de s-a brodit să coboare amândoi pe aceeași ușă a tramvaiului, când noi știm cum se călătorește cu tramvaiul 2. A fost întâmplător? Trebuie informată Săndeasca”. Și dacă-i mai

rămâne timp liber mai scrie la observaţii: „N-ar fi rău dacă i-aș scrie și lui Teodorescu”. „Munteanu a cerut concediu de odihnă exact în perioada în care a cerut și Vâlceanca. Trebuie văzut dacă nu se duc la aceeași staţiune. Am dat un telefon, mal am de dat unul”…

— Și dau rezultate telefoanele și anonimele lui?

— Uneori da.

— Se bucură de mare succes?

— Cum să nu. El, binevoitorul, iubitul nostru binevoitor strânge bani la CEC, nu pentru a-și cumpăra loc de casă, loc de veci, ori cine știe ce alt obiect de folosire îndelungată. El strânge bani ca să aibă pentru autopremieri. Reușește să producă un scandal mai mare într-o familie, se autopremiază cu o bicicletă Pegas. Dacă treburile îi merg și mai bine și acea familie ajunge la divorţ, îşi ia Renault 10. Dacă la a doua înfăţișare familia respectivă renunţă la divorţ, binevoitorul nu-și face prea mult sânge rău pentru că Vorba iezuitului: „Dumnezeu n-a Băgat zilele-n sac”, mai adună date. Înainte de a trece la ce nu știm despre binevoitor, trebuie să lămurim o problemă. Binevoitorul nu trebuie să fie confundat nici măcar noaptea cu „binefăcătorul” care știm noi că are gura mult mai spartă decât binevoitorul. Binevoitorul este foarte discret. Nici maică-sa care l-a alăptat până la înţărcare, nu-i destăinuie secretele lui. El tace și face.

ce nu știm despre binevoitori

Nu știm dacă au vizitat mănăstirile din nordul Moldovei, dacă se îmbolnăvesc ușor de reumatism. şi cum stau cu vezica biliară.

— Mor tineri?

— Nici asta nu știm…

Cei căzuţi din lună

După opinia mea, că am și eu o opinie, ce naiba om sunt și eu, cu chiria la zi, întreţinerea plătită până la o centimă, așa că daţi-mi voie. Deci, după modesta mea opinie, acești oameni căzuţi din lună trebuiau supuși unor examene și pe urmă repartizaţi în diferite locuri de muncă. Mare greșeală s-a făcut că nu au fost examinaţi. Și zău că ar trebui să se ia niște măsuri împotriva celor cane n-au dat atenţie acestui amănunt. Cade unul dintr-un cireș, dintr-un tramvai mai scurt și tot trece printr-o comisie de examinare, i se fac niște radiografii, microradiografii. Este pus la raze, ciocănit, i se număra cu atenţie coastele, degetele care i-au mai rămas. Este numărat chiar și el și dacă a păţit ceva în timpul căzăturii, intră auto mat în tratament. Și încă ce tratament!

Cu ăștia căzuţi din lună nu s-a întâmplat așa. Nu s-a ocupat nimeni de soarta lor. D-aia îi întâlneşti, dai de ei pe unde nici cu gândul nu te gândești. Ce să mai discutăm? Pierdem vremea de pomană. Și uite ce frumoasă vreme este afară! Să te tot plimbi cu cine ţi-e drag, ori chiar cu nevasta și cu copiii. Nu?

— După ce îl cunoști pe…

— Ce zici dumneata? După ce-l recunoşti pe cel căzut din lună? După îmbrăcăminte? Cum o să-l recunoști după îmbrăcăminte? Se îmbracă după cum e moda că doar nu a rămas în hainele alea cu care a căzut din lună. S-a mai primenit și el că altfel nu e prea prost. Este căzut din lună. Atât. Îl recunoști după anumite semne particulare ori după accent? Nu! După rezultatul muncii lui. Dacă doamne ferește într-un cartier nou găsești trei ateliere foto, opt frizerii, șase ateliere de îndreptat cuie, opt dogarii, patru cinematografe, 18 centre de reparat tranzistoare și niciun centru de pâine, apoi să știi, poţi să fii sigur că aici este mâna omului care a căzut din lună. Căzut din lună dar nu în picioare nici în… (scuzaţi de deranj) fund, ci căzut direct în cap.

— De ce?

— Numai un om căzut din lună poate să facă astfel de aiureli. Omul căzut din lună, pentru că este căzut din lună, poate să-ţi pună în vânzare biciclete fără șa, fără pedale, de clopoţei nici nu mai vorbim.

În căzătura lui s-a și șmecherit pentru că dacă-l întrebi ce faci cu bicicleta fără clopoţel, îţi zice să te duci să iei clopotul de la Cimitirul „Buna Vestire” când ai de gând să călătorești cu bicicleta prin, aglomeraţie. Asta nu e șmecherie? Podoaba asta de cm căzut din lună nu i-ar mai muri mulţi înainte, poate să-ţi vândă un costum de haine maron ori altă culoare în Focșani și să te trimită pentru niște mici retușuri la Oradea. Pentru că a venit vorba de retușuri, să vă zic ce am pățit eu cu un om căzut din lună. Mi-am rupt din greșeală inelarul (ca să nu mai port verighetă) și m-am dus la un dispensar să mi-l vâre în ghips. M-a luat doctorul la întrebări. Pe ce stradă stau, ce leafă am, câţi suntem în familie, cu ce este acoperită casă, dacă îmi plac animalele domestice, câte scări trebuie să urc până ajung în dormitor… Toate întrebările astea mi le citea de pe un formular și când s-au terminat întrebările m-a trimis la alt dispensar.

— Nu i-ai strâns mâna când ai auzit că te trimite la alt dispensar?

— Nu, că mă durea degetul.

— Iartă-mă că te-am întrerupt. Continuă te rog…

— Dacă „subitectul” nostru a căzut în cap din lună pe un teren mai pietros sau mai asfaltat, face minuni și mai mari. Îţi plouă să zicem în casă din cauza la două ţigle ori două ţigle și jumătate care au căzut cu trei luni în urmă din cauze obiective ori ne ca să nu-ţi mai plouă în cap, reclami, ceri să vie cineva să-ţi înlocuiască cele două ţigle și jumătate pentru că și tavanul ţi s-a stricat, o parte din mobilă s-a deteriorat și s-a umflat parchetul. Crezi că nu-ţi vine omul căzut din lună dacă ai căzut pe mâna lui? Vine, îţi vine după a opta ori chiar a noua Declamaţie a ta. Cum zic, vine, dar nu cu două ţigle jumate. Ce-i prost? Vine cu niște parchetari. Îţi scoate parchetul felii, felii, îţi pune niște linoleum bleu ori vernil, care rezistă la apă și insistă să-i semnezi procesul-verbal de recepţie. Stai puţin să nu-l facem pe dracu’ mult mai negru decât l-a făcut maică-sa. Omul căzut din lună se uită și la cele două ţigle și jumătate lipsă și după ce se mai uită o dată, îţi aduce la cunoștinţă că ai un ghinion. Nu au în depozit modelul ăsta de ţigle. Nu se mai fac ţigle din astea de un

deceniu și jumătate. Te întreabă dacă ai rude la Jimbolia. Dacă ai rude la Jimbolia, ești un om făcut. La Jimbolia există o fabrică de ţigle și numai fabrica asta te-ar putea ajuta. Dacă nu ai rude la Jimbolia, te mai roagă o dată să-i semnezi procesul-verbal și dacă nu semnezi, tot aia este. Tot în sus te uiţi. Așa că de aia ziceam eu să se facă un dispensar special pentru cei căzuţi din lună și să fie „aspru" examinaţi înainte de a li se da munci din astea mai de răspundere.

ce nu știm despre cei căzuţi din lună

Nu știm dacă mai au cucuie de la căzătură și dacă mai au, ce s-ar găsi în ele? Zău aș vrea să știu…

Lăudăroși

Când mu găsești bilete la un spectacol mai de doamne ajută, că pe scenele noastre uneori se montează și spectacole mai de doamne ajută, cum zic, când nu găsești bilete la un astfel de spectacol și ai chef să te distrezi, știi ce-ţi propun?

— Ce propui?

— Iar apăruși? De unde?

— Mă interesează ce-mi propui.

Să te duci tovarășul meu drag la „Pătrat". Eu așa fac. Mă duc la „pătratul" din Cişmigiu. Acolo-și dau întâlnire mai toţi lăudăroșii din capitală. Ba îşi trimit și provinciile reprezentanţi. Trimit oameni pentru specializare. Pentru schimb de experienţă. Se taie acolo la piroane…

O recomandare: nu este bine să te duci la „pătrat" cu nevasta, soacra, ori copiii. Știi de ce?

— De ce?

— Unii se mai „încălzesc" în discuţii și mai scot câte un „c" în plus, ori încep să vorbească mai „peltic". Dacă vrei să afli pe care parte mănâncă mai mult antrenorul aproape unic Covaci, te duci la „pătrat". Imposibil să nu găsești acolo unul care zice că este văr sau chiar frate cu Covaci. Îţi spune ăsta dacă-i dai apă la moară, câte stafide are cozonacul din care mănâncă antrenorul aproape unic, câte scări are la pod, cât ulei mai are în candelă, de câte ori a încălţat papucii de casă invers în ultima perioadă, ce rugăciune spune înainte de a se culca și ce visează Covaci. „Vărul" ăsta, dacă se „concentrează" ca lumea și dacă mai pui și tu puţin gaz pe foc, îţi spune cu exactitate de 79 — 80% cum îl visează Covaci când nu doarme prea adânc, deci când nu ia „amital" ori cine știe ce alt „dormital", pe Fănuș Neagu, pe Adrian Păunescu, ori pe Eugen Barbu. Dar ce, numai un „specialist" în vise ori fotbal găsești la „pătrat"? Să aibă dușmanii mei de moarte pompieri pe casă câţi „specialiști" dau târcoale „pătratului".

— Dau târcoale mulţi?

— Foarte mulţi. Am făcut chiar eu cunoştinţă alaltăieri, ba nu alaltăieri, răsalaltăieri, cu unul care se dădea mare. Ziceai că îi este naș lui Pele. S-a jurat pe

beneficiu și pe grinda cea mai groasă de la casă, că l-a bătut la table de la snopit, că nu o dată i-a luat două marţuri la rând bronzatului, iar la ţintar l-a închis la a patra mutare. Îţi spune că și-a făcut o impresie foarte urâtă despre această perlă neagră.

— De, ce? De ce şi-a făcut o impresie foarte urâtă?

— Pentru că este și scârţan Pele asta, trebuie să-i plătească șase halbe și nu i-a plătit decât cinci și colac peste pupăză n-a dat nici ciubuc ospătarului. De aceea nici nu mai corespondează cu el și cât se ţine oacheșul de capul lui să-i răspundă la scrisoare. Numai așa de-al naibii m-am interesat unde lucrează „nașul" ăsta al lui Pele și am aflat. Este responsabil la un centru de comenzi. Croitor. Ăstuia îi dai să-ţi facă în iarnă un pardesiu ca să-l ai pentru primăvară și el îţi promite că ţi-l face poimâine sau în cel mai rău caz joi și îl scoţi în al doilea an bisect. Ori în al patrulea…

— Ia mai zi!

— Zic: altul susţine c-a făcut patru revelioane cu Ghert Müller, că a cântat „o brad frumos" cu el pe nemţește și este în măsură să-ţi spună purul adevăr despre acest fotbalist și-ţi spune: „Domnule, a fost mare Müler ăsta în careul mic al adversarului, dar cu fotbaliștii noștri nu se compară. Nu știa domnule să bea nici măcar un șpriţ, nu știa să doarmă cu capul pe masă ori printre scaune și sticle goale, am avut ocazia să-l cunosc bine, nu sughiţa așa des, nu bea apă dimineaţa, nu l-am văzut umblând năuc după zeamă de varză… Să-ţi spun de Hererra, domnule.

— Cine este Hererra?

— Hererra este H. H.

— Zău?

— Zău.

— H. H. ăsta era cât pe-aci să-mi fie unchi. Era cât p-aci să fiu și eu italian, dar nu a fost să fie. Mama a fost cerută în căsătorie de un napolitan… Dar asta este altă poveste, care nu are nicio legătură cu fotbalul. Hererra ăsta, când face o echipă, ţi-o face. Ce piticul!? Piticul este mic pe lângă Hererra, cu toate că acum… Am scrisori de la el, domnule. Dacă era cât p-aci să-mi fie unchi… Un maldăr de scrisori de la el, domnule. Dacă le duc la federaţie le deschid ochii… Dar cu cine să vorbești la federaţie? Cu cine? Lăudărosul ăsta, dacă stă pe strada „Lopeţii", zice că locuiește pe „Excavatorului". Credeţi cumva că nu m-am interesat cu ce se îndeletnicește și ăsta care are un maldăr de scrisori de la Hererra care era cât p-aci să-i fie unchi? M-am interesat. Are o muncă de răspundere într-un I.R.C.R.

— La ce sector?

— Nu am aflat. Nici n-am avut ambiţia să aflu sectorul, pentru că mai toţi ireceriștii sunt cam la fel. Îţi plouă în casă acum, reclami, îţi promit că vin și vin, dar când?! Când ţi s-a dărâmat casa. Zău, dacă n-aţi dat pe la „pătrat" până acum, e păcat. Îi găsești pe lăudăroși acolo și pe zăduful ăla de nu poţi respira și pe ger și chiar când dă cu piatră și când este polei. Oricând.

ce *nu știm despre lăudăroși*

Nu știm la ce se gândesc ei dacă au obiceiul să se gândească, atunci: când bat apa ou maiul în piuă, ori când bat câmpii. Cam ce părere au ei despre pușca fără cocoș și despre cazmaua fără coadă…

Lingușitori

Ei, da, ei sunt pe cale de dispariţie. S-au rărit. Ca să întâlneşti un linguşitor trebuie să baţi câţiva kilometri mai mult în lung decât în lat, da și când dai de el! Ai domnule o satisfacţie! În general, slugarnicul se aciuiază pe lângă șefii care n-au aflat încă de Lope de Vega că…

— Ce să afle de la Lope de Vega? Ai amintit despre Lope de Vega, ori mi s-a părut mie?

— El a zis „Linguşirea umflă dar nu satura”. Linguşitorul seamănă cu o caricatură făcută de Matty Aslan într-o după amiază când nu are el chef de lucru și este bine să știm că el, linguşitorul, nu are ţeluri prea măreţe. El, dacă pune mâna pe un post călduţ, se declară mulţumit.

— Nu este puturos?

— Nu.

— Nu geme pământul pe unde trece el?

— Nu. O să râzi, dar el îşi dă silinţa să aibă rezultate bune în munca lui de toate zilele. În schimb se lasă călcat pe coada de oricine, nu numai de șeful lui. Se lasă călcat pe coadă și de cei mai mici în grad decât ei, pentru că se gândește. Își zice: „ăsta, dacă a avut atitudinea asta fată de mine, înseamnă că știe el ceva. Poţi să știi pe cine are și ce perspective i se deschid în faţă?”

— Și de multe ori nu greșește. Este?

— Este.

— Alte semne particulare?

— Nu se îmbracă nici măcar de ziua lui de naștere ori onomastică, mai elegant decât șeful lui. Nu joacă popice, table, ori biliard, mai bine decât șeful lui. Dacă are o voce mai bună ca Milva, nu cântă mai bine decât șeful lui. Nu cumpără pepeni mai copţi decât cei cumpăraţi de șeful lui. O roagă pe nevastă-sa să nu pună murături mai bune decât pun nevestele șefilor lui. O roagă să nu facă cumva doamne fereşte niște copii mai silitori la învăţătură decât copiii șefilor lui.

— Dar dacă îi face mai buni?

— E în stare să facă schimb de copii cu șeful lui.

— Și șefii ce spun în situaţia asta?

— Tac.

— De ce?

— Deși acești șefi sunt oameni cumsecade, încă nu se știe de ce îngăduie să mișune pe lângă ei linguşitorul?

— Și nu s-au făcut cercetări?

— Se mai fac încă…
— Moare înaintea șefului?
— Cine?
— Slugarnicul.
— Nu. Moare cu cinci mânuite mai târziu.
— De ce?
— Ca să lase cu limbă de moarte celor ce îl înmormântează să nu cumva să-i facă o înmormântare mai frumoasă decât a șefului său.
— Slugarnicii pot avea după moarte, statui?
— Nu.
— Dar să revenim la ale noastre de pe pământ. Zi-i!
— Dacă slugarnicul nimerește un televizor mai bun decât al șefilor lui, umblă la butoane ori la antenă și-l brambureşte. Dacă nu reușește, cheamă un specialist.
— Și bineînţeles că specialistul îl pune pe „butuci”.
— Sigur că da. El nu-și permite ca televizorul lui s-o arate pe Ţăranca mai frumoasă și mai zâmbăreaţă decât o arată televizorul șefilor lui. Dacă este as la înotul pe spate, nu înoată mai bine decât șeful lui. Înghite și apă dacă înghite șeful lui. Mănâncă șefii la un meci seminţe de dovleac ori de floarea soarelui cu coajă cu tot, mănâncă și el cu toate că-i fac rău. Ba mănâncă și cornetul în care au fost seminţele. Asta ca să-și facă rău numai lui nu și șefului său. Meseria de lingușitor cere sacrificii! Suferă cumplit, se îmbolnăvește de icter dacă îşi face cuib la streașina casei lui și casa șefului este ocolită de rândunică. Lingușitorul este în stare să mute cuibul.
— Știi ce?
— Ce?
— M-am cam lămurit. Treci la…

ce *nu știm despre lingușitor*

Nu știm seria, numărul și data eliberării buletinului de identitate și dacă are curajul să spună în faţa șefiilor lui care culoare din curcubeu este mult mai albastră…
— Dar dacă lingușitorul dumitale este daltonist?
— Atunci este și mai albastră situaţia cu el…

Ipocriţi

Sunt mai mult decât sigur că ipocritul a supt din același biberon cu iscarioteanul Iuda și cu nepricopsitul ăla de om cu două feţe. Au băut și apă ori „Similac” unul după altul. Nu este mare deosebire între ei. Ipocritul te salută el primul, îţi zâmbește, ba te mai întreabă ce mai e pe acasă pe la tine, cum o mai duci cu sănătatea și în gând se roagă lui Dumnezeu drăguţul să nu mai apuci campania agricolă de primăvară și nici măcar culesul cireşilor ori să dea o motocicletă cu ataș

cu tot peste tine, chiar în faţa cimitirului Buna Vestire.

— Asta e bine.

— Ce este bine, că dă motocicleta cu ataș peste tine?

— Nuu. Este bine că se roagă celui de sus să dea motocicleta aia peste tine în faţa cimitirului. Nu m-ai cheltuiesc ai tăi cu transportul.

— Dar dacă ai loc de veci la alt cimitir din altă parte a orașului, pentru că știi dumneata cum se găsesc astfel de locuri de veci. Ei?

— Dacă e așa nu e bine. Iartă-mă că te-am întrerupt. Ce ne mai spui în legătură cu ipocritul?

— Dacă ferească sfântul (oricare dintre sfinţi) îţi ia foc casă, vine și el cu căldarea. Este primul care sare să-ţi dea o mână de ajutor, dar în găleată n-are apă, ci petrol ori benzină de 90, 98.

— Asta nu mai e ipocrit. E nebun de-a binelea. Auzi să pună benzină pe foc.

— El ar pune paie pe foc, dar paiele nu sunt încă lichide. Zici că nu e ipocrit, este, pentru că după foc vine și te compătimește. Chiar plânge în contul tău. Mă mai asculţi?

— Cum să nu. Zi-i!

— Ipocritul se bucură sincer când ești avansat. Te și sărută cum l-a sărutat ăla de mai sus pe ăla de şi mai sus, îţi urează din inimă la și mai mare și începe cu anonimele. Te pârăște C.O.M. că ai fost de trei ori la filmul *Șatra* ca s-o vezi pe aia care joacă despuiată, că faci pom de iarnă cu o săptămână înainte de Anul Nou, că soacra ta deși este delegată de stradă face borș fără autorizaţie, se duce de Bobotează după aghiazmă și-ţi pune și ţie în ceai. Că soţia ta cumpără zarzavaturi și cartofi de la ţărani și nu de la comerţul organizat.

— Auzi, eu recunosc, nu știam că ipocritul este o așa mare pramatie. Dacă ai un câine caniș și-l tunzi zero pentru că a făcut cine știe ce prostie, te toarnă. Spune C.O.M. că ţi-ai pedepsit câinele tunzându-l zero?

— Asta e crimă pentru el, tunsul ăsta îl transformă în crimă. Crimă cu premeditare. Și anonima asta o împănează.

— Cu ce o împănează?

— Păi scrie acolo că în afară de faptul că ești cinic și pedepsești câinii canişi tunzându-i zero în mijlocul verii, în copilărie ai avut pojar și scarlatină și că de la tine s-au molipsit nu știu câţi copii că ai fost un…

— Și dacă tu dovedești prin acte că nu ai caniș ori dacă ai, nu l-ai tuns chiar zero. Dacă din alte acte reiese că tu nu ai suferit de pojar?

— Și? Ce dacă reiese? Nu poţi să-l tragi la răspundere pentru că el are spor numai cu anonimele. Dar să continui cu…

Dacă poţi nu mă mai întrerupe… Auzi, dacă vede că C.O.M.-ul nu mișcă deloc, nu ia atitudine, scrie la gazeta de perete un articol în care ridică în slavă munca harnică și plină de entuziasm a C.O.M. Scrie că C.O.M.-ul se orientează în promovarea cadrelor, dă avansarea ta ca exemplu și bunele rezultate pe care le-ai obţinut în noua muncă. Apoi trimite o anonimă și mai sus că C.O.M.-ul nu ia atitudine faţă de scrisorile oamenilor muncii, iar despre tine scrie dă ești o hahaleră,

un scârţan, nu dai bacșiș la frizer, că deși ești abonat la mai multe ziare nu citeşti decât rubricile de sport…

— Ce să…

— Nu mă mai întrerupe te rog. Pierd ideea, scrie în anonima lui că ai permis soacrei tale să aibă în casă calendar ortodox, că socrul tău a făcut parte din al doilea război mondial în spatele frontului și cu toate astea a primit o decoraţie și că tot socrul tău a dat anunţ la mica publicitate că vinde loc la cimitirul Capra și cumpără loc la orice preţ la cimitirul Belu ori Ghencea, exclus Sfânta Vineri. Nu este oare aste o tendinţă de îmburghezire? etc. etc. După care trece pe la tine și te întreabă cum o mai duci cu sănătatea. Și-ţi dă și niște reţete de ceaiuri indiene ori pachisteneze. Sfârșit.

— De ce ai scris sfârșit?

— Vreau să sfârșesc odată cu acești infecţi ipooriţi.

— Dar urma: „Ce nu știm despre ipocriţi”.

— Mi-am dat seama că nu mai e nevoie. Știm tot diespre ei.

— Și faptul că…

— Cum să nu! mai ales faptul că…

— Atunci…

— Sfârșit!

Tromboniști

Dacă vrei să te faci om…

— Stai, cum adică „dacă vrei să te faci om”?

— Dacă vrei să te faci om „mare”, nu trebuie să-ţi faci probleme, pentru că trombonistul te face cât ai bate din palme, din cele două palme pe care le ai. Ai dat de el, ţi-a pus Dumnezeu mâna dreaptă în cap.

— Cu inelar cu tot?

— Cu. Trombonistul! te trombonește în orice domeniu ai nevoie. Suferi doamne ferește de stomac? Nu trebuie să pui la inimă pentru că el este prieten din față cu cel mai mare specialist de boli de stomac din lume. Şi-a bătut cu el și cu bulgări de zăpadă mai afinată. Specialistul ăsta îi datorează o cravată. O cravată roșie cu picăţele albe. I-a împrumutat-o când a trebuit să se fotografieze pentru buletinul de identitate.

— Ce faci dacă suferi de…

— De inimă? Ei și? Când a venit doctorul Barnard în România, la el a tras. L-a ţinut pe mâncare și pe distracţii și un ban n-a primit de la el. Au fost împreună și la pescuit. Așa că… Dar ce, numai Barnard este specialist în boli de inimă? Are el în ţară niște specialiști și mai și. Cu unul din specialiștii în boli cardiace a traversat Podul Grant de mai multe ori. Ba au traversat împreună și podul Elefterie. Să nu-ţi faci probleme. Îţi trebuie un zugrav serios care să… Lasă domnule oftatul, trombonistul are o soră mai mică și mai frumoasă decât el care este măritată cu cel mai bun „calciovechist”. Nu din lume, ci numai din Europa. Este și decorat.

Lucrează el numai la demnitari, dar dacă pune trombonistul o vorbă pentru tine, într-o jumătate de zi sau într-o zi jumate ai casa zugrăvită exact cum îţi poftește inima. În aceiași bani îţi vopsește și ușile și tocurile de la uși și cele de la ferestre. Îţi dă și parchetul la rindea și-l face și cu palux. Dacă pune trombonistul o vorbă bună, zugravul îţi face toate astea fără să ia un ban. Ai nevoie de un avocat bun? Ai făcut o trăsnaie, ești dat în judecată și vrei să câștigi procesul? Dacă vrei lucrul ăsta, apelează ia dumnealui, la trombonist. Trombonistul și cel mai bun avocat din ţară ţin două surori gemene. Locuiesc la același etaj. Surorile aproape gemene se împrumută între ele cu condimente când nu se găsesc în colţ la alimentara. Deci procesul ăia al tău este ca și câștigat, așa că nu mai sta îmbufnat.

Ai necazuri la serviciu? Nu te prea înghite șeful? Te persecută din cine știe ce motive șeful tău direct? Nu-ţi face sânge rău. Trombonistul este văr primar cu directorul tău general, iar ministrul de care depinde întreprinderea la care lucrezi, îi este naș. De fiecare lăsată a secului se duce cu alviţă și portocale la el. Când se găsesc mandarine îi duce și mandarine. Dacă pune el o vorbă la directorul general ori la ministru, a încurcat-o șeful care te persecută. Îţi cere și scuze. Îţi cere scuze ca să nu-l mute ministrul ori directorul general, cine știe pe unde.

Trombonistul este cumnat și cu șeful de la ONT. Sunt ei cam certaţi din pricina unei mașini de râșnit cafea dar dacă ai o treabă la ONT trombonistul se împacă cu el și face să fie bine. Cumnata soţiei este căsătorită cu responsabilul magazinului UNIREA ori COCOR, care vrei. Pe alese. O mătușă bună de-a lui l-a întreţinut în facultate pe șeful depozitelor de mărfuri din Militari. Nu este voie să se mai vândă mărfuri direct din depozit, dar ţie, pentru că ești prieten cu trombonistul îţi vinde ce vrei.

Cel care dă aprobări pentru locurile de veci la cimitirele mai centrale este dinamovisit ca și el și la toate meciurile stau alături în tribuna zero. Apropo de tribuna zero. Ai nevoie de o legitimaţie ca să intri gratis pe stadioane? O ai. Joi o ai. Trombonistul a jucat leapșa pe cocoţate cu cel care eliberează astfel de legitimaţii. A făcut armata cu Gică Petrescu, a fost reformat în aceeași zi cu Horia Căciulescu, iar lui Marin Moraru i-a fost comandant de grupă. A făcut culcări și „aviaţie inamică” de nenumărate ori ou el. Ceea ce este lăudabil la el, este faptul că toate astea le face nu pentru a stoarce un profit. Nu. Dacă mergi cu el la un restaurant, nu te lasă să achiţi nota. Se plăteşte nemţește, dar bineînţeles cu bani românești. El trombonește numai din plăcerea de a tromboni. De amorul artei.

ce nu știm despre tromboniști

Nu știm cam ce grad de rudenie o fi între ei și mincinoși, ori între ei și lăudăroși, că neamuri sunt în orice caz. Ei nu vor să recunoască, dar se înrudesc. Mai mult decât sigur că se înrudesc. Nu știm precis dacă nu chiar ei, tromboniștii, sunt cei ce leagă și dezleagă ploile și aranjează să fie vreme frumoasă și Marea Neagră caldă când te duci în concediu pe litoral. Și de asemenea nu știm dacă se pricep să cânte și la alt instrument de percuţie…

Bârfitori

Se zice că primul bârfitor, regele aproape încoronat al bârfitorilor, era scund, puţin aplecat spre dreapta și se ocupa cu coșeritul. Era coșar. Avea auzul bun, ochi ageri dar cu puţină albeaţă la stângul și mai avea și o mică deviaţie de sept.

— Zău?

— Zău.

— Săracul! Și?

— Și, meseria îl obliga să meargă din casă în casă. Și umblând din casă în casă vedea și auzea de toate.

— Și ce a auzit?

— În sectorul lui cică trăia singuratic un surdo-mut. Îi curăţa și ăstuia coșurile.

Când ieșea de la el, vecinii îl întrebau:

„Ce mai face surdo-mutul, ce mai zice el, cum o duce?” Ei bine, atunci a devenit nemuritor primul nostru bârfitor. Le-a spus curioșilor că surdo-mutul și-a cumpărat un armăsar nemaipomenit de frumos și de roib. A băgat dracii în ei.

— Și ei ce au făcut? Vecinii, de ei întreb.

— Au început să dea târcoale casei, s-au uitat prin curte, chiar și în faţă și în afară de un biet ţânţar precăjit, nealimentat cum trebuie, n-au văzut nimic în casa surdo-mutului.

— Deci atunci s-a făcut pentru prima dată din ţânţar armăsar.

— Desigur, bârfitorul dacă n-are imaginaţie, dacă nu este puţin absurd, îţi moare de foame. A avut dreptate latinul când a zis: „Până și bârfeala a ajuns o artă”.

— Așa a zis latinul?

— Așa… Un bârfitor calificat dacă vine pe la tine și te surprinde bătând un cui în perete ca să agăţi și tu un calendar pe anul curent, nu mai așteaptă să vadă ce agăţi, aleargă în vecini și le spune c-a dat norocul peste tine, c-ai cumpărat de la o bătrână care are rude în străinătate dar care se pregătește să plece la străbunii ei, un tablou uriaș de Rembrandt. Un original, cu ramă cu tot. C-ai dat șase sute de lei pe el și că tabloul ar valora sute de mii, dacă nu milioane.

— Cum îi vin lui idei d-astea?

— Cică a văzut el cum băteai cuiul. Ce cui! Piron!

— Ajunge și cuiul piron?

— Ajunge și încă de import. Și dacă bârfitorul nu te are la inimă, trimite și niște anonime în mai multe locuri.

— Care sunt locurile alea? Unde trimite anonima?

— Trimite anonime peste tot. Și la institutul Pasteur! Mă rog…

— Și?

— Și pune el oamenii pe drumuri să facă cercetări? Pune!

— Și ce scrie el în anonimele alea pe care le trimite?

— Fel de fel.

— Zău? Chiar fel de fel?

— Chiar. Dacă străbunul lui a făcut din ţânţar armăsar crezi că bârfitorul nostru

nu poate să facă din niște gândaci de bucătărie elefanţi? Îţi face, cum naiba să nu-ţi facă. Ba-ţi scoate vorbe că intenţionat nu-i hrănești, că ești o bestie nu-i hrănești ca să moară de foame. Nu-i lași să se ducă să moară în cimitirul lor, că le grăbești moartea ca să faci comerţ clandestin cu fildeș.

— Gândacii de bucătărie au fildeș?

— Nu au!

— Atunci de unde povestea cu fildeșul?

— Păi dacă a făcut, dacă a fost în stare să facă din ţânţar armăsar, nu poate să facă el din gândac elefant cu fildeș? Îţi scoate vorbe că la subsol ai ascuns un atelier în care fabrici fel de fel de articole de fildeș. D-aia zice eu că nu e bine să dai apă la moartă bârfitorului.

— Şi ce trebuie să faci ca să nu dai apă da moară bârfitorului?

— Cum se aciuiază un gândac în bucătăria ta, extermină-l domnule, dă-i fără milă cu insecticid și nu bate cuie în prezenţa lui. Bate-le pe întuneric să nu te vadă nimeni. Mai bine să te lovești peste degete decât să intri în gura bârfitorului.

— Și o să fie mai bine?

— Mult mai bine.

ce nu știm despre bârfitori

Nu știm dacă au încercat vreodată să facă din armăsar ţânţar și dacă au încercat ce rezultate au avut. Nu știm ce vorbe o să-i scoată groparului care pune pământ pe el, pe lumea ailaltă…

Sumar

Bișniţari 2
Escroci 3
Mincinoși 5
Chilipirgii 7
Paraziţi 8
…„Omul de tergal” 10
Chiulangii… 11
Uituci 13
Ciubucari 14
Șuetiști 15
Potlogari 16
Hoţi 18
Puturoși 19
Beţivi 21
Fumători 22
Proști 24
Lichele 25
Căutătorul de noduri în papură 27
Papă-lapte 28
Șmecheri 30
Tipicari 31
Slugarnici 33
Risipitori 34
„Paraşute” 35
„Caprovarziști” 37
Superstiţioși 39
Gură-cască 40
Anapodiști 42
Leneși 43
Înfumuraţi 45
Procesomani 46
Invidioși 48
Microbiști 49
Geloși 51
Stan Păţitul 52
Ţapul ispășitor 54
Nepăsători 55
Fraieri 56
Toma Necredinciosul
Elefanţi
Lacomi

Cioflingari
Pinguini
Pomanagii
Binevoitori
Cei căzuţi din lună
Lăudăroși
Lingzișitori
Ipocriţi
Tromboniști
Bârfitori